CGT

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Juliol-Agost 2008 • número 99 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat www.cgtcatalunya.cat

Tenim peus per caminar

Fotos: Josep Llunas

Editorial

La Directiva de Retorn d'Immigrants instaura el feixisme a Europa

Aprofitem, per a aquesta editorial, el text que sobre el tema ha fet públic la Secretaria d'Acció Social de la CGT:

"El dimecres 18 de juny va ser el dia de la vergonya, el dia europeu de la caça de la persona immigrant, el dia que els drets humans van deixar de ser universals. Aquest dia ha estat aprovada la Directiva sobre la detenció i l'expulsió de les persones estrangeres pel parlament Europeu., en el seu redactat aprovat anteriorment pels governs de la Unió Europea.

La Directiva de la Vergonya es construeïx bàsicament sobre dues mesures repressives: la generalització antidemocràtica de tancament arbitrari fins a 18 mesos de les persones sense papers; i la tornada forçosa sense possibilitat de tornar a trepitjar territori europeu durant 5 anys. Europa es transforma en una fortalesa militaritzada al mateix temps que un paradís per al moviment de capitals, productes i serveis, i militaritza i criminalitza el simple fet de ser immigrant sense recursos ni papers, éssers humans que seran forçats a retornar, sense possibilitat de tornar a trepitjar sòl europeu, com si de perillosos delinqüents es tractés.

La Directiva de Tornada aprovada, constitueïx l'expressió màxima de la reculada calculadament dissenyada per les èlits polítiques i econòmiques europees en matèria de drets humans. Aquesta agressió se centra ara en la legitimització de la inexistència de drets per a les persones immigrants, per a qui tenim preparats presons especials sense garanties jurídiques i amb temps de detenció arbitraris a més de la tornada forçosa sense possibilitat de tornar.

Però una vegada donat aquest pas qui assegura que en breu termini no eliminin drets fonamentals a qui ostentem el dubtós títol de ser ciutadans/es? Ara amb més afany i menys traves les forces de seguretat dels països de la UE podran dedicar-se amb impunitat a la caça de l'immigrant, esport despreciable de tonalitats feixistes iniciat a la Itàlia de Berlusconi, però que amb una mica més d'hipocresia la resta de països europeus estan disposats a posar en pràctica. Aviat veurem les estadístiques d'aquestes indignes i particulars olimpíadas, en les quals es disputa el primer lloc de ser el país que més immigrants caci i expulsi. Molt ens temem que els primers llocs caminaran entre el regne d'Espanya i la república d'Itàlia.

Però la vergonya d'aquest dia, no l'ostenten només els governs i europarlamentaris, és sens dubte la vergonya de tots i totes, dels qui som europeus/es, de les societats embriagades de consumisme i por, és la vergonya de la nostra incapacitat per a donar resposta al capitalisme totalitari d'una UE, que més enllà de la crisi provocada pel no irlandès al nou Tractat, està disposada a imposar el seu govern antidemocràtic de les multinacionals i de les finances per sobre dels drets i necessitats de les persones. El problema no resideix en la Directiva de Tornada, ni en la Directiva de les 65 hores, el problema és la UE com projecte polític del capitalisme globalitzat i esclavizador de països, pobles, treballadors/es i immigrants.

La CGT reitera el seu compromís en la denúncia i en la lluita contra la UE, i ens seguim preguntant "UE, per a què?, per a qui?". I les respostes són desgraciadament tossudes: per a crear una superpotència militaritzada i antidemocràtica i per als rics de la política, el comerç, la indústria i les finances. Cridem a unir esforços contra la UE del capital i la guerra, contra la precarietat i l'exclusió, contra la distribució desigual dels drets i de la riquesa. Aquest el nostre únic camí. Fem una crida a participar i mobilitzar-nos en les mobilitzacions que els col·lectius d'immigrants organitzin contra la Directiva de Retorn.

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Joan Anton T., Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Tomàs Ibáñez, Manel Aisa, Joan-Tomàs Sabaté, Francesc Arnau, Ferran Aguiló, Roger Palà, "La Directa", Laura Coll, Octavio Alberola, Dones Llibertàries, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Josep Llunas i Dídac Salau. **Il·lustracions:** Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laborados.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dimecres 25 de juny del 2008.

"Pare nostre que esteu en el cel, / sia augmentat sovint el nostre sou, / vingui a nosaltres la jornada de set hores, / faci's un xic la nostra voluntat / així com la d'aquells que sempre manen."

Miquel Martí Pol, 'Nova oració del parenostre' dins "La fàbrica" (1959)

REPORTATGE

En temps de crisi, per evitar les revoltes contra els culpables, els poders apunten els encara més pobres, els de sota

Cal fer front amb solidaritat a les intencions de qui mana d'enfrontar-nos

NO A LA DIRECTIVA EUROPEA DE LA VERGONYA

La UE fomenta el racisme enfrontant els i les treballadores

Àrea d'Immigració CGT Catalunya

Què diu la directiva?

La directiva de retorn d'immigrants que el Parlament europeu ha d'aprovat retalla dràsticament els drets dels treballadors immigrats. Els canvis més greus són:

- Ampliació del període d'internament de 6 a 18 mesos. Els treballadors que arribin a Europa sense papers podran ser detinguts tan sols per la indocumentació, sense cap acusació i sense haver comès cap delicte. Als Centres d'Internament d'Estrangers (CIEs) són encara pitjor que les presons, doncs els interns estan empresonats sense cap dret, no existeix cap reglament de funcionament no hi ha accés a les organitzacions de solidaritat ni a la premsa i depenen directament del Ministeri d'Interior.
- Els immigrats detinguts als CIEs podran ser deportats al seu país d'origen a un tercer país, sense cap garantia per la seva supervivència o davant de la repressió política.
- No hi haurà excepcions ni tan sols amb els més febles: els menors no acompanyats també podran ser empresonats als CIEs
- La detenció als CIEs serà administrativa, és a dir no dictada per un jutge sinó només per decisió de la policia.
- Els immigrats sense papers que siguin detinguts se'ls prohibirà tornar a entrar a la UE per un període de 5 anys.

Per què ara?

Els governs de la UE estan impulsant aquestes mesures per preparar-se per la crisi econòmica i evitar que els treballadors i treballadores ens unim per defensar els nostres drets. Volen que els treballadors immigrants siguin el cap de turc de la crisi, culpabilitzant-los de tots els problemes que els mateixos governs i les multinacionals han creat.

La CGT defensa el dret de tots els treballadors i les treballadores de moure's lliurement per tot el món

Tracten els i les immigrants com a delinqüents per sembrar la xenofòbia i el racisme i així impedir una resposta unida. Volen que enlloc d'acusar els autèntics responsables hi hagi un xoc entre els més febles.

Els governs de la UE saben que no es pot aturar la immigració ni amb les lleis més salvatges, perquè res no pot evitar que els treballadors que als seus països no tenen cap sortida vinguin a Europa a guanyar-se la vida. És el que ha passat sempre. Aquestes mesures només serveixen per estendre la por: la por dels treballadors immigrats a denunciar la sobreexpotació a què els sotmeten les lleis d'estrangeria, al servei d'una patronal que busca treball esclau; i la por del conjunt del treballadors a perdre la feina i els drets aconseguits amb la lluita. "Divideix i venceràs" és el que intenten amb aquestes polítiques.

La postura del Govern Zapatero

El govern Zapatero està impulsant el mateix discurs contra els treballadors immigrats. Des del primer moment va donar suport a la directiva europea en els seus termes més durs. A l'Estat, el ministre Corbacho acaba d'anunciar una reforma de la llei d'estrangeria per impedir el reagrupament dels pares i dels fills entre 16 i 18 anys que no tinguin permís de treball. Planteja també que els més petits només puguin ser reagrupats durant un període de determinat cada any per no generar dificultats a les escoles. I ell també posa el pretext de la crisi per justificar aquestes mesures.

Unitat i lluita

La CGT defensa el dret de tots els treballadors a moure's lliurement pel món per buscar condicions de vida dignes. La lliure circulació és un dret fonamental de totes les persones. Denunciem el paper dels estats i de les multinacionals que aquí ens exploten i que als països del Sud sembren la misèria, l'atur i la fam. Defensem la igualtat de drets per a tots els treballadors per evitar que els més febles siguin carn de canó de la sobrexplotació i que se'ls utilitzi per pressionar a la baixa les condicions laborals de tots i totes.

La CGT treballa per la unitat de la classe treballadora, vingui d'on vingui, per combatre per la defensa dels seus drets. La mobilització unida al carrer és l'únic camí per avançar. Per això ens oposem a totes les lleis d'estrangeria que discriminen i divideixen els treballadors pel seu origen i ens comprometem en una resposta unida davant la crisi i els intents per carregar-la sobre les esquenes dels més febles. Unitat, mobilització i lluita: aquest és el nostre projecte. Pels Drets dels Immigrants, pel tancament dels CIE i contra la Directiva de la Vergonya.

La UE agita la bandera de la xenofòbia i el racisme

Secretaria d'Acció Social Comitè Confederal CGT

Tenint en compte que la Unió Europea aprovat la Directiva de Retorn que estableix un termini màxim de detenció dels/les immigrants "sense papers" de fins a 18 mesos, permet que sigui una autoritat administrativa, i no exclusivament un jutge, la que decideixi la detenció dels immigrants en els Centres d'Internament d'Estrangers CIEs abans de procedir a expulsar-los, i que estableix també la detenció de menors no acompanyats.

DECLAREM

1. Preparant-se per a la crisi que sabien impostergable, els Estats de la UE van preparar des del 2005 un expeditiu procediment (Directiva de Retorn) per a treure's de damunt els/les immigrants que els sobren per a mantenir els costos salarials suficientment baixos que necessita la "competitivitat de l'economia europea". El dret a la lliure circulació de les persones (migració), tan enfàticament consagrat per la UE i els seus Estats en tantes ocasions, queda reduït així a una simple autorització administrativa discrecionalment concedida en funció de les variables necessitats de guany i acumulació del capitalisme europeu.

2. El triangle de poder Sarkozy-Merkel-Berlusconi orienta la política d'immigració europea en una direcció clarament regressiva i exacerben l'obsessió securitaría d'aquesta època de crisi, trobant en els/les immigrants el pretext que necessiten per a experimentar la retallada de llibertats contra el conjunt dels drets ciutadans. Som els/les immigrants els bocs expiatoris de les funestes polítiques econòmiques i socials que afecten al conjunt de la població.

3. La bogeria racista i xenòfoba desfermada a Itàlia amb la complicitat –si no la inducció- de l'Estat, recorda una època de la història d'Europa que crèiem superada per a sempre, l'època dels pogroms, de les detencions arbitràries, dels camps de concentració.

4. Els 280 centres d'internament actualment existents en sòl europeu poden ampliar-se i estendre's més enllà de les fronteres com de fet ja passa amb la complicitat de governs comprats per a exercir funcions de carcellers a les portes de la "Fortalesa Europa".

5. El període d'internament aprovat, juntament amb els procediments administratius de detenció sense control judicial, representen el més greu atemptat a l'Estat de Dret a Europa des dels temps que un decret d'Hitler va autoritzar a detenir, deportar i aniquilar a milions de persones sota la dominació nazi-feixista.

6. És fal·laç l'argument del Govern espanyol quan diu que es tracta d'una norma de màxims que no li obliga a arribar a aquests topalls. Ja s'anuncia l'elevació del temps d'estada als Centres d'Internament a 60 dies però, algú pot dubtar que aquest o qualsevol altre govern, si ho considera convenient, deixarà d'utilitzar aquesta cobertura comunitària per a extremar les mesures d'internament i expulsió, per cert promogudes en l'anterior legislatura , entre altres per CIU, pel que sembla soci preferent en l'actual legislatura?, no van en aquest sentit les declaracions de la Secretària d'Estat per a la Immigració i l'Emigració, Consuelo Rumí, considerant la directiva equilibrada i amb garanties?.

Davant aquesta agressió a la dignitat humana, a les llibertats polítiques i als drets fonamentals de les persones immigrants, les organitzacions sotasignants,

MANIFESTEM:

1.- El nostre mes enèrgic rebuig a la indignant i regressiva directiva de la Unió Europea i a les lleis feixistoides del govern de Berlusconi.

2.- La nostra solidaritat amb els/les immigrants i refugiats residents a Itàlia a qui cridem a unir esforços en la lluita pels drets dels i les immigrants i contra la Directiva de la Vergonya.

3.- Convocar a les organitzacions d'immigrants i refugiats i al moviment social reivindicatiu a una Jornada Estatal contra aquesta Directiva, el tancament dels Centres d'Internaments i la garantia de plens drets per a tots les persones residents a l'Estat espanyol i la Unió Europea.

4.- Cridem a les organitzacions democràtiques i progressistes espanyoles a pronunciar-se i mobilitzar-se en contra d'aquesta directiva, i a l'adhesió d'aquesta Declaració.

5.- Instem als governs, partits polítics, sindicats i moviments socials dels països d'origen dels/les migrants residents a l' Estat Espanyol i la Unió Europea a pronunciar-se contra aquesta política que conculca drets fonamentals, agita la bandera de la xenofòbia i el racisme i criminalitza el dret humà de lliure circulació de les persones, consagrat en l'article 13 de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Per adherir-se a la Declaració cal anar a l'enllaç web: www.fferine.org/redi/declaraciondirectiva.php

Què implica la nova normativa aprovada

Els Governs de la Unió Europea es van posar d'acord el 22 de maig en una harmonització de les polítiques d'expulsió dels aproximadament vuit milions de residents il·legals no comunitaris, que consagra els termes més durs: fins a 18 mesos d'internament mentre es tramita l'expulsió; control judicial d'aquesta detenció sense termini màxim d'intervenció; tractament a menors conforme a la seva edat només si és possible i cinc anys de prohibició de tornar a territori europeu per als expulsats.

El text va ser aprovat el 18 de juny pel parlament Europeu. No obstant això, la directiva no obliga als estats que, com Espanya, tenen una legislació menys extrema.

Es tracta d'un marc de màxims que no es pot excedir. La proposta de directiva va ser aprovada pels ambaixadors dels Vint-i-set després de dues setmanes de discussions per a acomodar les peticions de diferents països. L'últim obstacle, per a Alemanya, Àustria i Grècia, era l'obligació que els Estats es fessin càrrec de l'assistència lletrada dels sotmesos a un procés d'expulsió. Finalment, es va acordar que cada país els apliqui la seva pròpia legislació per a insolvents.

La directiva està pensada per als indocumentats de tercers països que hagin aconseguit entrar en la UE o per a qui hagin esgotat infructuosament els seus processos de sol·licitud d'asil o refugi. Als retinguts a la porta d'Europa, com els arribats en pastera a les Illes Canàries, se'ls seguirà aplicant la legislació nacional.

Amb l'excusa d'harmonitzar les polítiques d'expulsió i dient que es tracta d'acabar amb situacions com la retenció indefinida que apliquen nou països comunitaris, els Vint-i-set van optar per un quadre de duríssimes intervencions, qualificades de repressives i inhumanes per les organitzacions de solidaritat amb els immigrants.

Les principals mesures aprovades:

- Període de retenció. Fins a sis mesos ampliables fins a 18 en cas que no hagi cooperació del país d'acollida del retornable o es compliquin els procediments burocràtics. La legislació espanyola estableix un límit de 40 dies encara que la idea és ampliar-lo a 60.

- Detencions. Podran ser ordenades per un jutge o una autoritat administrativa. En aquesta circumstància, els Governs es comprometen a sotmetre el cas "a una ràpida revisió judicial", sense que hagi topall de dies fixada per a ella. A Espanya només s'admet l'autoritat judicial.

- Menors. Als menors no acompanyats se'ls haurà de proporcionar "en la mesura del possible" els mitjans i tractament corresponents a la seva edat. A Espanya, els menors són tutelats per les comunitats autònomes i atesos en centres de règim obert.

- Repatriació voluntària. La directiva estipula que els residents il·legals puguin acollir-se a un període de repatriació voluntària que oscil·larà entre els set i els 30 dies.

Declaració de la Red Estatal de Inmigrantes contra el protocol d'expulsió d'immigrants

Red Estatal de Inmigrantes – REDI

Les associacions i entitats de la Xarxa Estatal d'Immigrants - Red Estatal de Inmigrantes (REDI), expressem el nostre més rotund rebuig a l'anomenada "mesura de protocol de seguretat", que el govern espanyol, vol imposar a tots els immigrants expulsats. Perquè viola els més elementals drets humans dels ciutadans i ciutadanes.

Aquestes mesures són: una espècie de camisa de força que manté els braços i les mans pegades al cos, aquesta peça ni tan sols està en les dotacions a l'ús del Cos Nacional de Policia, segons van indicar fonts del cos, i Cascos d'autoprotecció. A més, un conflicte a bord no serà motiu per a cancel·lar el vol. És més, en cas que es produeixi l'aldarull, el cap del dispositiu (hi haurà un policia per cada expulsat més una dotació antidisturbis en la part del darrere de l'avió i un metge), sempre en contacte amb el comandant de l'aparell, "dirigirà les operacions per a restablir l'ordre".

Encara que el govern parli de mesures per a evitar "autolesions", "autoprotecció" o cinturons i peces degudament autoritzades. Per als treballadors immigrants això ens recorda altres mesures similars i amb el mateix argument; amb el govern del Partit Popular, en 1996 quan s'expulsava a Mali a immigrants utilitzant drogues per a "tranquil·litzar-los" o com el cas de Osamuyia Aikpitanhi, immigrant nigerià que al juny d'aquest any va morir emmanillat i emmordassat en un vol de repatriació.

Per tot això, per als treballadors immigrants, entitats i associacions de la REDI, això aquestes mesures són més del mateix i portaran a situacions similars. Per això reiterem el nostre més profund repudi i cridem a totes les associacions, partits polítics, sindicats, a manifestar el seu rebuig a aquesta mesura.

21 de juny, nova Jornada de Lluita pels Drets dels Immigrants

Àrea Immigració CGT Catalunya

La Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants (REDI) al costat de desenes de moviments socials, ong´s, associacions d'immigrants i organitzacions sindicals (CGT participa a la REDI) va convocar el 21 de Juny una Jornada Estatal de mobilitzacions per a demostrar en els carrers un profund rebuig a la nova directiva europea de la vergonya, exigir el tancament immediat dels Centres d'Internament d'Estrangers i reclamar Drets Socials i Laborals per a Tots. En aquesta jornada de lluita es van portar a terme concentracions i manifestacions a Barcelona (Pl. Sant Jaume), Madrid, Málaga, Valencia o Tenerife entre altres. El dia 14 s'havia realitzat una concentració a Lleida.

Propostes de Mobilització

1.- Una situació difícil
Creiem que totes les organitzacions compartim l'anàlisi entorn de la difícil situació que estem travessant en matèria de política migratòria. Després del ja alarmant protocol d'expulsions la situació ha empitjorat de forma considerable: la campanya electoral marcada per les propostes i el to de la dreta, les mesures de tall neofascista dels governs Sarkozy i Berlusconi, les declaracions i propostes del nou ministre Corbacho, la proposta en ferm del "Contracte d'Integració" a la Comunitat Valenciana i finalment l'aprovació de la Directiva de la Vergonya per la comissió i el parlament Europeu.

Aquesta consolidació de les polítiques neoconservadores i securitaries repercuteix de forma directa en la vida de milions de persones, des de la propagació del racisme i la xenofóbia entre amplis sectors dels treballadors espanyols com "forma simple" d'explicar la crisi fins al clar augment de la pressió policial, les detencions i les deportacions que estem sofrint en la nostra carn els immigrants.Una situació que es presenta delicada i que ens retorna als temps infames del continent europeu.

És evident que en matèria de polítiques migratòries el Partit Socialista no només s'ha mostrat incapaç de diferenciar-se de la dreta europea sinó que s'ha transformat en un agent actiu en la criminalització i persecució de la immigració. El ministre Corbacho promet "mà dura" i "combat a la immigració il·legal" i el ministre Rubalcaba proposa l'augment del periode de detenció dels immigrants irregulars, la construcció de més Centres d'Internament per a Estrangers (CIE), un augment exponencial de les expulsions i una major militarització de les fronteres.

Què dir de les grans organitzacions sindicals com CCOO i UGT? Des de fa anys s'han plegat al discurs que advoca per una "immigració ordenada" i defensant les tésis del govern. No només mantenen un immobilisme total davant l'explotació i marginació que pateixen milions de treballadors sinó que hem escoltat declaracions vergonyoses dels seus dirigents fent responsable als immigrants de la caiguda dels salaris, demanant major seguretat, etc, etc. No és novetat el procés de burocratització de les grans centrals sindicals, la seva complicitat amb les polítiques governamentals i la seva absoluta incapacitat de defensar els drets dels treballadors davant la creixent precarització de les condicions de vida i treball, sent encara més greu en el cas dels treballadors immigrants.

2.- Ara més que mai: Per un procés de coordinació i mobilització conjunta de les organitzacions d'immigrants, moviments socials i sindicats alternatius en la defensa dels drets dels immigrants.

Davant aquesta situació considerem urgent intensificar el treball per a consolidar i sostenir els espais de coordinació i mobilització conjunta entre les organitzacions que treballem pels drets dels immigrants. Creiem que és el moment de plantejar una crida oberta i inclusiva a les organitzacions socials i sindicals i al conjunt de la societat civil per a poder donar una resposta clara davant la situació que estem vivint. Una àmplia coordinació que exigeixi la retirada de la Directiva de la Vergonya, el Tancament dels Centres d'Internament per a Estrangers i la defensa dels Drets Socials i Laborals per a Tots i Totes.

La Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants (REDI) és a dia d'avui l'espai de coordinació per la defensa dels drets dels immigrants més àmpli que existeix a l'Estat Espanyol. En les 3 trobades estatals que ha desenvolupat han participat centenars de delegats d'organitzacions d'immigrants, associacions i moviments socials en els quals s'ha avançat en la construcció d'una crítica profunda a les actuals polítiques migratòries, s'han posat en comú demandes conjuntes i s'han coordinat mobilitzacions en desenes de ciutats.

Considerem que l'actual situació ens exigeix un important esforç per protagonitzar, al costat d'altres organitzacions, un nou procés de mobilitzacions i campanyes en la defensa dels drets dels immigrants. Un trajecte de coordinació i de sortida als carrers que es faci des de la generositat i la busqueda de lligams amb amplis sectors de la societat cívil, sense perdre la capacitat de plantejar alt i clar les demandes que hem defensat en aquests últims temps i que es resumeixen de forma precisa en els 12 punts. Se'ns fa clar que l'oposició a l'actual situació i a les polítiques migratòries promougudes pel govern amb l'empara de la UE depèn en gran mesura del que puguem construir des dels nostres espais de moviment.

Què és un CIE?

Els Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) són veritables presons on milers d'immigrants que no han comès cap delicte són tancats únicament per haver comès una irregularitat administrativa: no tenir la documentació que se'ls exigeix per a residir i treballar en el nostre país. Actualment existeixen a Espanya 10 Centres d'Internament que han rebut nombroses denúncies per part d'organitzacions socials, el Defensor del Poble i fins i tot el Parlament Europeu, a causa de els abusos i la falta de garanties que sofreixen els immigrants que es troben detinguts, el que ha fet que siguin qualificats com els "Guantánamos Europeus".

Tenim dret a tenir drets, ni exclusió ni discriminació, 12 mesures urgents

Àrea d'Immigració de la CGT de Catalunya

A l'Estat espanyol la població immigrada es troba sotmesa a la Llei d'Estrangeria, una Llei discriminatòria, diferent a les de la resta de la ciutadania.

Mentre les condicions de vida dels i les immigrants són cada vegada més difícils, les administracions prioritzen les polítiques de control enfront de la despesa social. S'endureixen els requisits per a la residència legal, tant a través de la privació de drets com de l'assetjament policial: controls de documentació, detencions arbitràries, internament i expulsions.

Administració i partits polítics tracten a la immigració com mà d'obra barata, o com "problema". Es titlla a l'immigrant d'enemic, probable terrorista, invasor,… provocant por i inseguretat. El racisme institucional, contribueïx al racisme social.

S'obliden així les desigualtats econòmiques, injustícies socials, fams i guerres que causen els actuals processos migratoris. Es nega així a milions de persones el dret humà elemental de buscar una vida digna independentment del lloc del seu naixement.

Aquesta política degrada al conjunt de la societat. Per això, des de la convicció de la universalitat dels drets humans i la igualtat de les persones, exigim l'adopció de

12 mesures urgents per la dignitat dels i les immigrants

a) REGULARITZACIÓ, GARANTIES a la RESIDÈNCIA i VIDA FAMILIAR
1.- Nou Procés de Regularització, sense condicionar-lo a un contracte de treball previ.
2.- Adaptació a la realitat dels requisits per acollir-se a l'arrelament social.
3.- Arrelament laboral per a tota persona que acrediti una o vàries relacions laborals.
4.- Flexibilització dels requisits per a la tramitació del reagrupament familiar.
5.- Paralització de les polítiques de contractació en origen de treballadors temporers.
6.- Augment significatiu dels recursos per a garantir l'accés a la informació.

b) PROU de REPRESSIÓ i ABÚS POLICIAL. NO a la XENOFÒBIA.
7.- Tancament dels Centres d'Internament per a Estrangers.
8.- Derogació del Protocol d'actuació per a les expulsions aprovat el Setembre de 2007.
9.- Cesament de controls de documents, detencions, segrest de passaports i expulsions.
10.- Retirada de la Proposició de Llei de Mesures de Lluita Contra la Immigració Clandestina.

c) IGUALTAT PLENA de DRETS
11.- Compliment acords internacionals en asil i dret de treballadors immigrants.
12.- Dret a sufragi actiu i passiu, i tots els drets laborals, civils i culturals.

La crisi de creixement que pateix el sistema no l'hem de pagar ni les treballadores ni els treballadors sinó qui l'ha ocasionada

En moment de "crisi", les mentides abunden, no ens en creguem ni una

Recurs contenciós administratiu contra la DGT per una sanció a un treballador de Lleida

CGT Ponent

La CGT ha presentat un recurs contenciós administratiu contra la Direcció General de Tràfic al considerar injusta una sanció de 10 mesos de suspensió d'ocupació i sou imposada a l'empleat de la Prefectura de Tràfic a Lleida Luis Antonio García. S'ha criminalitzat aquest treballador per denunciar l'incompliment de la llei de prevenció de riscos. Les sancions imposades no es corresponen amb els fets que se li imputen, i a més, és un abús imposar onze sancions en menys d'un any i mig.

Els fets es remunten a 2004, quan en la seva qualitat de secretari sindical de la CGT a la Prefectura Provincial de Tràfic de Lleida va presentar un escrit a la DGT en el qual plantejava reivindicacions per als treballadors, incompliments de la llei de prevenció de riscos i suggeriments de millores.

Després d'aquestes denúncies la seva situació professional va empitjorar i la càrrega de treball va augmentar. Al setembre de 2005 va agafar una baixa de tres mesos per estrès laboral, però al tornar al treball la situació seguia sent la mateixa. Entrat ja l'any 2006, la situació es va convertir en una persecució administrativa. Al juny d'aquell any, dos inspectors de Madrid es van entrevistar amb ell. El cas es va arxivar temporalment, però mesos després la situació laboral es va deteriorar i se li va obrir un expedient disciplinari per "conductes presumptament irregulars" i per "incomplir ordres de les seves superiors", fets que, segons denuncia l'afectat, no es corresponen amb la realitat.

La sanció arriba al setembre de 2007 amb una suspensió de deu mesos d'ocupació i sou, una mesura que la CGT ha qualificat de procés intern de repressió.

El procés judicial es va iniciar arran de la sanció imposada a García. D'aquesta manera, el passat 6 de maig es va presentar un recurs contenciós administratiu al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per una sanció que la Confederació General del Treball entén que l'administració ha imposat de forma injusta, ja que l'administració imposa la llei, però ella mateixa no la compleix.

La "crisi": una gran estafa per a la classe treballadora

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

El desenvolupament de l'economia mundial, també l'espanyola, mostra que la manera de producció capitalista basada en el creixement pel creixement, no persegueix la satisfacció de les necessitats socials i humanes, sinó exclusivament la recerca de la rendibilitat i el benefici de l'empresariat. Aquest creixement, sense finalitats socials, representa el tret característic i alhora més criminal i violent del capitalisme: la precarització més absoluta del mercat laboral, la condemna a l'atur, a la pobresa i a la fam a milions de persones (fam en més de 40 països pel simple fet de l'especulació amb els aliments bàsics o l'energia).

En els països rics, no existeixen límits polítics, ètics o socials ni per als governs ni per als organismes que han creat per a dirigir el món (FMI, FAO, BM, Comissió Europea, OMC, etc.). L'única llibertat que existeix és la llibertat del capital. Sobre la base d'aquesta llibertat, provoquen les crisis econòmiques com, quan i on els interessa, emportant-se per davant les il·lusions, les energies o la vida de les persones.

La CGT pensa que les crisis econòmiques no succeeixen a l'atzar o sense motius, sinó que responen a criteris i estratègies calculades per a continuar amb l'especulació, l'explotació, l'espoli o l'esquilmació dels recursos naturals i de la classe treballadora.

La CGT entén que els treballadors i treballadores no són els responsables, no comparteixen i menys assumeixen que la crisi econòmica actual, l'hagin de pagar els de sempre: la classe treballadora i la ciutadania, resignant-nos "impàvids" a la gran mentida i gran estafa que suposa aquesta economia de mercat, ara globalitzada.

Passades les eleccions polítiques, a l'Estat espanyol, la crisi apareix amb tota la seva cruesa, després d'un cicle econòmic basat fonamentalment en el creixement especulatiu del totxo i els serveis, una sobreexplotació de la mà d'obra, tant espanyola com immigrant, un sistema de relacions laborals on els drets dels treballadors han estat anul·lats per la llibertat de circulació dels capitals sense traves ni límits, sense un estatut protector del treball i uns sistemes públics que, des de l'habitatge fins a la sanitat passant per l'educació, l'energia i el transport, han estat lliurats al "lliure mercat i la lliure competència".

Les dades espanyoles de la crisi representen els pitjors indicadors socials de tota la Unió Europea:

- Gairebé un terç de les llars espanyoles són mileuristes, és a dir, prop de 5 milions de llars (llar = 2,1 persones).

- Les diferències entre la població més rica i la més pobra s'incrementen de forma alarmant. Les llars amb uns ingressos superiors als 35.000 euros anuals han augmentat el seu pes fins a 16,9% mentre que aquelles llars amb menys de 14.000 euros representen el 34,7% .

- La població espanyola que és considerada com pobra, se situa en el 20%, mentre a la UE-15, aquest percentatge se situava en el 16%. Això s'aprecia molt bé en la falta d'equitat i justícia en el repartiment de la riquesa.

- Els baixos salaris i l'alta precarietat en l'ocupació, expliquen en gran mesura que la població de rendes baixes (llars amb rendes inferiors a 14.000 euros) hagi augmentat a un ritme superior, el 5,4%, que el tram de població de rendes mitges (llars amb ingressos entre 14.000 i 35.000 euros anuals), que ho va fer solament en un 3%.

- L'índex d'atur no deixa de créixer, així com la inflació, les hipoteques, l'energia, l'IPC…

Per a la CGT els responsables de la crisi són qui han d'assumir les seves responsabilitats i els costos, concretament, l'empresariat, les multinacionals, el capital financer i els governs i institucions que legislen i donen "cobertura democràtica" a aquesta gran mentida i gran estafa social.

La CGT cridarà a la mobilització per a impedir que noves reformes laborals, noves retallades en els salaris, en les pensions, en les prestacions socials o els serveis públics siguin qui paguin una vegada més el desastre que representa el model capitalista.

Suport a la vaga de transports de mercaderies per carretera

Sindicat de Transports CGT Barcelona

La vaga, convocada a nivell de tot l'Estat espanyol, es va iniciar el 9 de juny i es va suspendre temporalment el 16 de juny. La CGT de Transports va donar suport a les mobilitzacions convocades per la coordinadora, que integra els transportistes autònoms de mòduls propietaris de pocs vehicles i que treballen directament conduint el seu camió.

Es defensa que la solució dels problemes passa per exigir aferrissadament per part dels governs central i català un paquet de mesures legislatives clares a favor del petit transportista autònom:

- Publicació d'un índex de preus mínims basats en les denominades a Europa clàusules anti-dumping. Segons l'Observatori de Costos del Ministeri de Foment i de la Generalitat de Catalunya PTOP.

- Moratòria en el pagaments del mòduls fiscals fins compensar les pèrdues acumulades.

- Mecanisme de jubilació anticipada als 60 anys amb tots el drets per el transportista autònom fins a tres vehicles.

La CGT defensa aquests principis i col·laborarà amb les associacions que els defensin formant una coordinadora catalana de petits transportistes estable i amb continuïtat col·laborant amb les següents organitzacions exclusivament:

- Associació Sindical de Transportistes Autònoms de Catalunya - ASTAC

- Gremi de Missatgeria de Catalunya.

- ADETEC - Associació Empresarial de Transportistes de Catalunya

- Associació 3,5 de transportistes de lleugers de Barcelona.

- Sindicat de Transports de la CGT de Barcelona.

La situació actual dels preus del carburant a uns nivells tan alts va en detriment del valor adquisitiu dels més desfavorits, ja que qui acaba pagant l'alça dels preus i veu minvats els seus ingressos són les famílies treballadors i els pensionistes que són les veritables víctimes del negoci que les empreses petrolieres fan dels preus alts; l'altre gran beneficiat és l'Estat ja que s'emporta el 40 per cent en impostos del preu del carburant i com mes alt sigui aquest mes ingressos obté.

Contra la directiva de la UE sobre la jornada laboral fins a 65 hores

Comitè Confederal de CGT

El Comitè Confederal de la CGT reunit en plenària confederal, davant l'aprovació a primers de juny per part dels ministres de treball de la Unió Europea (UE) de la directiva sobre ampliació de la jornada laboral setmanal fins a les 65 hores, manifesta:

1. L'oposició frontal de la CGT a aquesta mesura que pretén acabar amb els fruits obtinguts per les lluites i reivindicacions de la classe treballadora durant els últims 300 anys i que, al començament del segle XX, va dur a la conquesta i regulació de les 40 hores setmanals de treball.

2. Aquesta agressió suposa un atac gravíssim a les condicions laborals del conjunt de la classe treballadora i una regressió de la societat que ens condueix a situacions pròpies del segle XIX.

3. Aquesta directiva atenta directament contra la possibilitat de conciliació de la vida familiar i laboral.

4. L'aprovació d'aquesta directiva permet generar els mecanismes necessaris perquè la patronal pugui eliminar els convenis i drets laborals col·lectius, de tal manera que siguin els treballadors i treballadores, de manera individualitzada, qui negociïn les seves pròpies condicions de treball partint de la base de la més absoluta indefensió.

5. La CGT seguim reivindicant la jornada laboral de 35 hores setmanals com a iniciativa que condueixi cap a mesures de repartiment de la riquesa i del treball amb un horitzó final de justícia social.

6. El Comitè Confederal de la CGT fa una crida efectiva al conjunt de la classe treballadora, a les seves organitzacions i a la societat, per a confluir en la lluita i la mobilització contra aquesta directiva i qualsevol altra mesura similar de la UE que demostri estar al servei de les multinacionals i el capital.

7. El conjunt de la Confederació General del Treball treballarà amb tota la seva capacitat per a oposar-se a aquesta directiva incloent la possibilitat d'una convocatòria de vaga general si així es considerés necessari.

La CGT continua reivindicant la jornada laboral de trenta-cinc hores per repartir la riquesa i el treball

Rebuig radical als més de 20.000 acomiadaments temporals per ERO fraudulents presentats amb l'excusa de la vaga del transport

Secretariat Permanent de la CGT

El Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT va manifestar públicament el seu rebuig més absolut als ERO (més de 20.000 acomiadaments temporals) presentats per nombroses empreses de diferents sectors, especialment d'automoció, electrodomèstics i empreses auxiliars del metall, a l'empara d'una suposada causa de força major motivada per la "interrupció del transport " durant la vaga del sector del transport de mercaderies per carretera.

Per a l'organització sindical, aquests expedients representen un frau social i un frau jurídic legal, ja que, les responsabilitats dels acomiadaments corresponen a les empreses i es pretenia que fos la societat qui pagués el cost dels incompliments contractuals entre les empreses transportistes i proveïdors de peces i les empreses d'automoció, metall…

Cal recordar que, en els anys 90, es van instaurar en totes les empreses d'automoció els sistemes de treball denominats "just a temps", que suposava eliminar el magatzematge de peces, estoc i el transport propi i es van establir contractes a curt i llarg termini amb empreses proveïdores de peces i empreses transportistes perquè aquestes servissin les peces en funció de les necessitats de producció i la demanda del mercat.

Aquests sistemes de treball de "just a temps" van reduir el cost laboral, de magatzematge, de transport, etc.

Amb aquestes mesures, les empreses van veure augmentar els seus guanys de forma significativa i van guanyar en "competitivitat". Diversos milers de treballadors van ser acomiadats per raons tècniques, organitzatives o productives sobre la base de l'article 51 de l'Estatut dels Treballadors, sent l'erari públic qui es va fer càrrec de les prestacions d'atur tant contributives com no contributives.

Per tant, ara la responsabilitat dels acomiadaments és empresarial. La Llei obliga les empreses a preveure i fer-se responsable de les conseqüències d'aquests sistemes de treball que contemplen l'eliminació dels magatzems. Són les empreses qui han d'assumir les responsabilitats quan les empreses proveïdores de materials i les transportistes poguessin exercir els seus drets constitucionals de vaga, tancament patronal o simplement "interrompre els subministraments". Els danys els han de pagar les empreses concretes per incompliment de contractes privats entre empreses privades.

La CGT opina que "Ja n'hi ha prou de fraus socials i espoli dels diners públics".

Admetre els Expedients de Regulació d'Ocupació per l'autoritat laboral corresponent, suposaria que de l'erari públic hauria de pagar uns 12 milions d'euros (una mitjana de 600 euros per treballador -atur d'uns tres dies en suspensió + seguretat social- per 20.000 treballadors afectats).

La Confederació General del Treball assumeix la seva responsabilitat de lluita, juntament amb el conjunt de treballadors i treballadores per parar aquesta nova agressió, no només amb la raó jurídica sinó, sobretot, amb l'acció sindical i la mobilització per a la defensa dels nostres drets laborals i socials.

Àngel Dutras, president del Rotary Club, despatxa un treballador per fer eleccions sindicals

Persecució sindical contra CGT a Prodaisa

CGT de Gionra

L'empresa gironina Prodaisa gestiona el servei d'aigua potable de més de 40 municipis gironins. El passat mes de juny, els seus treballadors van aprofitar que s'havien promogut eleccions sindicals i, tips de la inoperància dels delegats de sempre triats per la direcció, van organitzar-se per presentar una candidatura alternativa amb el suport de la CGT. Les seves aspiracions: treballar amb dignitat en una empresa paternalista en la què l'acompliment dels convenis és de moment tota una utopia.

La reacció de la direcció va ser immediata i el grup de treballadors que donaven suport a les candidatures alternatives, absolutament majoritari, va haver d'enfrontar-se a coaccions i desqualificacions de tota mena. A les oficines, l'assemblea de la candidatura alternativa va arribar a ser totalment impedida. Tot i que la CGT va obtenir un bon resultat, les eleccions a Prodaisa van ser guanyades per la candidatura "oficial", d'UGT.

El gruix de treballadors, però, i per conveniència del mateix Dutras, són oficialment empleats d'una altra empresa seva: General de Serveis. En veure's a venir la derrota, la UGT va desdir-se de promoure les eleccions a aquesta "altra" empresa, mentre la direcció despatxava l'afiliat a la CGT que havia de ser-ne el candidat. L'endemà, l'altre dels treballadors que més havia treballat per les candidatures va ser expedientat per presumpta falta greu d'insubordinació...

ºDavant d'aquests flagrants atacs als drets dels treballadors, la CGT i altres organitzacions sindicals i polítiques van dur a terme dues concentracions el passat 3 de juliol davant la seu de Prodaisa a Girona i es va iniciar una campanya d'enviaments de fax de protesta a l'empresa. La CUP ha endegat una campanya de presentació de mocions als ajuntaments en defensa de la llibertat sindical a la companyia d'aigües. Més informació a l'espai internet: http://www.canonada.spaces.live.com/

L'ALTRA REALITAT

Vaga en el transport de mercaderies?

Pepe Berlanga

Que quedi clar que des d'aquesta columna no s'entrarà a valorar la conveniència o no de la convocatòria d'interrupció de la circulació del transport de mercaderies. Anomenar-la vaga no deixaria de ser un eufemisme quan els convocants són empresaris, petits i mitjans, o autònoms això sí, però al cap i a la fi no és impensable que sigui un nou enfrontament entre agrupacions empresarials que, entre altres qüestions no tan conegudes del públic, mantenen un pols sobre qui representa realment el sector, les grans corporacions o els petits empresaris, enfrontats des de fa temps per les acusacions de dúmping per la pràctica de costos fins a un 50% més barats dels primers, subarrendament de serveis,...

Tota aquesta voràgine que manté paralitzat gran part del teixit productiu explota a partir de l'encariment del gasoli, més del 20% des de començaments de 2008, repercutint directament sobre els preus dels productes alimentaris bàsics, amb el conseqüent encariment dels costos de producció i el transport, sent un dels principals factors que impulsen els índexs inflacionistes. Fa mesos que es veia com el preu del gasoli disminuïa els guanys d'agricultors, transportistes i pescadors, i que possiblement seria un dels primers temes que estudiaria el nou govern. Els representants d'aquests sectors demandaven un gasoli professional i amenaçaven amb un conflicte si no ho aconseguien. La veritat és que el consum de gasoli ha passat de representar el 10% en els anys noranta al 70% avui dia, del qual un 75% es destina a l'automoció, un 18% a l'agricultura i la pesca, i la resta a calefacció. Tot això en un context de crisi energètica que hauria d'obligar els nostres governants a reconduir el nivell de consum i el creixement econòmic.

En aquest ambient tan poc propici, l'actuació dels transportistes genera psicosi general entre la població que als primers símptomes, publicitats àmpliament pels mitjans de comunicació que anuncien desproveïment, es bolca davant les gasolineres i acaba amb els dipòsits innecessàriament, o arrasa les existències alimentàries al seu abast, deixant les prestatgeries buides, el que estimula que alguns aprofitin la circumstància encarint els productes fins al doble o el triple del seu preu.

Ja s'ha anunciat com algunes grans empreses han aprofitat la situació per anunciar ERO i "sanejar" els seus comptes de resultats.

Mobilització perquè Pirelli no marxi de Manresa

Col·lectiu Catalunya

El 17 de juny la plantilla de Pirelli Manresa, seguint la convocatòria realitzada pels sindicats presents a l'empresa (CGT, CCOO, USOC, UGT), va realitzar una vaga de 24 hores i es va manifestar pels carrers de Barcelona fins la plaça de Sant Jaume, degut al xantatge de la incertesa davant la continuïtat o tancament de la fàbrica de Manresa.

La CGT, després de les assemblees on es van donar les oportunes informacions, va decidir adherir-se a la proposta de concentració presentada per CCOO i UGT. El suport de CGT era un suport amb recança degut a com s'havia portat tot el procés de convocatòria. Les maneres per a nosaltres no van ser les correctes, perquè des d'un principi la CGT va voler portar el tema a unes assemblees on podia manifestar-se la veu dels treballadors, en lloc de convocar grupets de gent en els diferents torns, variant el discurs en cada convocatòria del "perquè de la vaga".

La CGT no creu que per a fer accions d'aquesta índole s'hagin de fer previs sondejos a la plantilla per veure la reacció a la proposta de vaga, el problema és prou important; per tant s'hauria d'haver tractat abans i no com es va fer finalment, a corre-cuita com es fa tot en aquesta empresa, demanant als sindicats minoritaris que s'adherissin a la mateixa per mostrar unitat del comitè, quan tota la plantilla ja sap des de fa temps que més aviat hi han divergències, a més a més de veure-ho com un rentat de cara per part dels sindicats majoritaris. Creiem que és de responsables afrontar el problema que tenim en aquests moments i fer que el comitè funcioni conjuntament defensant els interessos del treballadors.

Més de cinc-cents treballadors de la planta manresana de la multinacional van participar a la manifestació de Barcelona, en la que van exigir davant el Palau de la Generalitat que el Govern pressioni l´empresa italiana perquè compleixi la promesa de construir una nova planta al Bages, la condició de futur de Pirelli a la Catalunya central.

Més informació:
www.cgtbarcelona.org/cgtpirelli/
cgtpirelli.bloc.cat/

La CGT va convocar vaga estatal a Telefònica

Sindicat Federal CGT Telefónica

La Confederació General de Treball (CGT) a Telefònica va decidir convocar vaga els dijous 19 i 26 del mes de juny, amb una durada de 3,5 hores en cada jornada, davant la negativa de la representació de l'empresa a concedir les peticions de la plantilla en la taula negociadora del conveni col·lectiu.

Des del passat 21 de febrer que va començar la negociació del conveni i on la representació sindical va exposar les seves peticions, han passat ja 4 mesos i en lloc de concedir algunes de les reivindicacions més importants, la representació de l'empresa ha intentat congelar l'antiguitat, dividir el salari base en més conceptes, incloent la retribució variables de manera subjectiva i introduint un nou sistema de classificació professional que elimina categories laborals i funcions, amb la finalitat de permetre una mobilitat funcional obligatòria gairebé il·limitada.

En un moment en el qual Telefònica incrementa els seus beneficis respecte a anys anteriors en uns percentatges elevadíssims (el 2007 es va guanyar un 40% més que l'any anterior, sent Telefònica l'operadora de Telecomunicacions que més guanya en el món) i quan els directius de la companyia s'incrementen de manera escandalosa els seus salaris (en l'actualitat un directiu de Telefònica guanya més que 37 salaris mitjans d'empleats). Doncs davant aquest panorama econòmic la representació de Telefònica en la seva última oferta oferix un increment salarial del 1,4% en el salari base, deixant congelats la resta de conceptes.

Per tal d'exigir que la Direcció de la companyia faci cas d'una vegada per sempre a les peticions dels treballadors i la retirada del seu nou model de classificació professional, CGT va realitzar la convocatòria de vaga.

Més informació:
www.cgt.es/telecomunicaciones/

Vaga estatal a Unipost des del 16 de juny per a exigir el desbloqueig del Conveni

Secció Sindical CGT Unipost

La vaga, consistent en aturades diàries de tres hores va se convocada per CGT i la resta de sindicats del Comitè Intercentres començant el 16 de juny i amb la previsió de continuar fins al dia 15 de juliol, per a exigir el desbloqueig de la negociació del conveni col·lectiu que es trobava en punt mort. La reivindicació bàsica és que s'igualin de salaris entre tots els treballadors de l'empresa de repartiment de correu privada Unipost a tot l'Estat espanyol.

El repartiment del correu que es cursa a través de l'empresa Unipost es va veure afectat a partir del dilluns 16 de juny per la convocatòria de les aturades de 3 hores. Unipost SA, es dedica a la distribució de correspondència de clients com Telefònica, la Caixa, CajaMadrid i altres grans empreses. Les aturades van tenir els primers dies (en tancar aquest "Catalunya") seguiments del 90% de la plantilla, es van efectuar en tots els centres d'Unipost i van afectar grans ciutats com Barcelona, Madrid, Sevilla, València, Saragossa, Màlaga, Còrdova, Granada, Santander, Logroño, etc. Això va provocar l'acumulació de desenes de milers d'objectes sense repartir.

Unipost té una plantilla de 2.600 treballadors amb una facturació que s'ha anat incrementant any rere any des de l'any 2004 i amb més de 500 milions d'enviaments gestionats a l'any i 15.000 empreses-clients. A Barcelona la plantilla arriba a 500 treballadors.

S'acorda la subrogació de tota la plantilla de l'empresa que porta el Bicing a Barcelona

Federació Local CGT Barcelona

El passat 28 de maig es va signar l'acord de subrogació de tota la plantilla dels treballadors del Bicing de Barcelona que entrava en vigor a data d'1 de juny.

A partir d'aquell dia tots els treballadors del Bicing pertanyen a una mateixa empresa que serà l'encarregada de gestionar el servei del Bicing a Barcelona i que s'anomena Movement Barcelona 2005 SL. CGT considera que s'ha donat un pas per trencar una situació de precarietat absoluta, baixos salaris i condicions lamentables. Els signants de l'acord han estat CGT, UGT, Comitè d'Empresa, Delfin Group i Movement Barcelona 2005 SL.

Aquest és un primer pas perquè es desenvolupin unes relacions laborals basades en el respecte dels drets dels treballadors i en el compliment de la legislació vigent. En l'acord se signa la subrogació de tota la plantilla de Delfin Group a Movement, es garanteix la permanència de tota la plantilla de Movement, es recull l'acord que es va signar a la mediació en la Conselleria de Treball el 8 d'abril.

El següent pas és la convocatòria d'eleccions sindicals en la nova empresa i la negociació d'un conveni d'empresa que reguli la situació laboral.

Des de CGT esperem que s'entri en una dinàmica de negociació i de consecució d'unes condicions dignes de treball i d'un servei públic i de qualitat com es mereix la ciutadania de Barcelona.

Vaga en els trens AVE Madrid-Barcelona-Madrid

Secció Sindical CGT Wagons Lits

La secció sindical estatal de CGT a Wagons-Lits, va decidir convocar vaga en els trens AVE Madrid-Barcelona-Madrid els dies 2, 3, 4, 13, 14 i 15 de juny per als trens amb sortida Madrid i sortida Barcelona i per als treballadors i treballadores de les dues demarcacions provincials. La vaga estava inicialment convocada per tots els sindicats del Comitè d'Empresa de Wagons Lits, però finalment CCOO, SF i UGT se'n van despenjar.

Les aturades van tenir seguiments del 100% de la plantilla i malgrat el boicot del sindicalisme institucional, la plantilla va romandre unida en la lluita. El primer dia de vaga una cinquantena de treballadors de Barcelona es va concentrar en el vestíbul de l'estació de Sants. En la segona tanda d'aturades es van realitzar concentracions en les diferents estacions per on passen les tripulacions de l'AVE convocades a aquesta mobilització, començant el dia 13 a les 4.30 hores en les capçaleres de la línia (Madrid i Barcelona) i acabant el dia 15 a la sortida dels últims trens d'ambdues capçaleres.

Els motius de la vaga es concretaven en els següents punts:

1. Gràfics de servei: l'empresa ha optat per la imposició unilateral de gràfics de serveis sense la preceptiva negociació amb la representació sindical. A més aquests gràfics imposats són discriminatoris pel que fa a altres existents en l'empresa.

2. Salut Laboral: l'empresa no ha realitzat la preceptiva avaluació de risc laboral, ni ha impartit la formació en matèria de salut laboral, inherents a la prestació del servei a bord dels esmentats trens i trajecte, vulnerant el dret dels treballadors en matèria de seguretat i salut.

3. Plantilla: existeix una important manca de personal a bord dels trens, que repercuteix negativament en la salut dels treballadors, ja que han d'assumir càrregues de treball excessives. Inexistència d'una metodologia que mesuri la saturació de les càrregues de treball per a determina el nombre de llocs de treball per tren.

4. Formació: no s'imparteix la necessària formació específica per al personal de nova incorporació, ni de reciclatge per als més antics.

La CGT denuncia que els empleats segueixen cobrant per hores a pesar de la rapidesa del viatge de l'AVE , el que provoca que els empleats que abans cobraven entre 1.600 i 1.800 euros mensuals, ara percebin entre 1.100 i 1.200 euros. Per això, s'exigeix l'aplicació d'algun plus per quilometratge o per altres aspectes per a evitar que la plantilla perdi poder adquisitiu. Així mateix, exigeixen a Wagons Lits un quadre de torns de treball digne que eviti que els empleats del servei de bord de l'Alta Velocitat tinguin un munt d'hores perdudes en les estacions, en les quals no cobren però tampoc estan en les seves cases, ja que les jornades de treball s'allarguen fins a les 14 hores, el que també impedeix que existeixi conciliació entre vida laboral i familiar.

CGT en innombrables ocasions li havia sol·licitat a l'empresa la negociació necessària per a donar solució a aquestes justes reivindicacions, sense que aquesta hagi tingut la mes mínima intenció a l'hora d'aportar solucions.

La vaga dels empleats de Wagons Lits va provocar que diversos trens de l'AVE Madrid-Barcelona viatgessin sense tripulació o amb menys personal de l'habitual per atendre els passatgers, el que va dur Renfe a anunciar la devolució de part del bitllet a alguns viatgers. En un sol dia de vaga, Wagon-Lits perdia mes diners del que li hagués costat atendre les reivindicacions.

Cal tenir en compte a més, que el seguiment massiu per part dels treballadors i treballadores de les aturades va provocar nombroses reclamacions dels viatgers a Renfe, el que es va traduir en una sanció econòmica a Wagons-Lits per la seva nefasta gestió del conflicte i ha ocasionat una pèrdua de qualitat i d'imatge de Renfe Operadora davant els usuaris.

CGT tenia previst convocar noves aturades des de l'1 de juliol.

Més informació:
www.sffcgtbcn.org/index_archivos/SFFCGTWAGONSLITS-barcelona.htm

Continuen i augmenten les aturades en les estacions de viatgers ADIF. Es mantenen i amplien les aturades dels divendres

SFF-CGT

El personal de venda, informació i atenció al client de la direcció executiva d'Estacions d'ADIF (antiga RENFE), segueix realitzant vagues tots els divendres en seguir sense atendre's les justes reivindicacions del col·lectiu: per un servei públic de qualitat, per l'augment de plantilla i per una millora de les condicions de treball.

La CGT va decidir convocar aturades per a tot el personal de venda, informació i atenció al client en l'àmbit de tota la xarxa, que es van iniciar el 26 d'octubre de 2007, tots els divendres de 20 a 23 hores però, davant el mínim interès mostrat pels gestors d'aquesta empresa pública en el tractament i solució dels problemes que originen el conflicte, des del 20 de juny d'enguany s'han augmentat les aturades a tots els divendres, de forma indefinida, de 12 a 16.30h. i de 20 a 24 h. Tot al contrari, veiem com dia a dia s'agreugen i sorgeixen nous problemes; com per exemple, el nou sistema informàtic de venda vcx que àdhuc funcionant malament i sense donar formació adequada als treballadors, s'implanta i deteriora encara més un servei de vital importància per a l'usuari del ferrocarril.

És per això, que es mantenen i augmenten les aturades. Podran variar els dies i períodes en funció de les circumstàncies que es poguessin produir, sempre respectant els terminis de preavís legalment establerts. Les causes que motiven la convocatòria d'aquestes aturades són les següents:

1.- Falta de personal i progressiva reducció i privatització dels llocs de treball, que incideix negativament en la qualitat del servei al/la usuari/a del ferrocarril i en les condicions de treball del personal d'estacions. S'exigeix la contractació del personal suficient que garanteixi un servei de qualitat, mitjançant una oferta pública d'ocupació, a banda de la paralització de les privatitzacions i la recuperació per part d'ADIF de les càrregues de treball externalitzades.

2.- Millora de les condicions actuals del treball, seguretat i salut dels/es treballadors/es, valoració del treball a torns i del treball en diumenges i festius, a més de no estar regulat el menyscapte de diners, el que produeix que els/les treballadors/es hagin de pagar de la seva butxaca els diners que falten sota l'amenaça d'expedients disciplinaris.

La CGT ha intentat en nombroses ocasions solucionar tota aquesta problemàtica i s'ha trobat amb la negativa constant d'ADIF, molt més interessada en "comptes de resultats" que a millorar l'atenció a l'usuari i les condicions de treball, pel benefici de tots i totes.

La CGT lamenta haver hagut d'arribar a la necessitat d'augmentar les aturades i demana comprensió i suport als usuaris del ferrocarril, ja que un dels objectius fonamentals d'aquestes mobilitzacions és el d'assolir un servei públic ferroviari de qualitat.

QUI PAGA MANA

Les 65 hores i la bilateralitat

Vicent Martínez

Després de l'escàndol de les 65 hores setmanals de jornada laboral han arribat els que després de la polèmica venen a dir que no hi ha per tant i que la polèmica s'ha muntat sobre una falsa premisa: que s'anava a permetre 65 hores per a tothom que això no afecta als que tenen conveni que és un màxim, que són 60 i 65 en casos excepcionals (com ara els metges) i que es produirà en casos d'extrema necessitat de la producció.

Ja fa temps que la patronal ve demanant que la jornada laboral s'adapte a les exigències de producció: si calen una setmana 70 hores doncs setanta, i si la següent no hi ha feina, doncs no n'hi ha. Ja no hi hauria llavors hores extra, límit per a les hores extra (més d'un 30%) ni una estabilitat en el treball. Si, se suposa, que cada cop hem de tendir més cap a la conciliació de la vida laboral i personal i la corresponsabilitat entre homes i dones: com s'encabeix això amb aquesta proposta patronal que mira les persones com a màquines i no com a éssers humans que tenen vida pròpia i necessitat de disposar de temps per ells? El model social europeu, que no era tan maco com pintaven s'ensorra?

La tecnologia hauria d'afavorir que les persones fossim cada cop més lliures de l'esclavitud del treball assalariat i tinguessim més temps lliure per desenvolupar la nostra personalitat, les nostres amistats, la família, el nostre activisme social, el nostre oci, etc. En canvi, la tecnologia, tal i com està dissenyada actualment, només serveix per fer que els empresaris produeixin més mantenint al treballador lligat un mínim de 40 hores a la setmana. I ara podrà, amb la llei en la mà, fer-nos treballar fins a 60, cosa que abans, almenys, era denunciable.

La bilateralitat

Pretendre que un treballador i un empresari són dues parts negociadores en condicions d'igualtat, que és el que pressuposa la proposta comunitària, és irreal. És propi d'un ideari liberal o neoliberal que considera que, de fet, ja tots som iguals i que si un s'enriqueix no és perquè exploti a l'altre sinó perquè ha sabut aprofitar les oportunitats. Un treballador com a tal, tindrà por a ser acomiadat, i cedirà, fàcilment, si no té protecció legal i fins i tot tenint-la, a les pressions que pugui tenir de l'empresari. Per això la bilateralitat només es possible si es produeix entre dues persones o entitats que es troben en igualtat de condicions.

Vagues parcials a la Seguretat Social a Tarragona, INSS, Tresoreria i ISM

Redacció

Les aturades s'inicien el 3 d'abril i tenen un ampli seguiment. Convocada la vaga a tot l'Estat pels sindicats CGT-CAT, CIG i STERM, els treballadors i treballadores realitzen aturades de dues hores tots els dijous, així com diverses concentracions davant les seus provincials. A més, el 29 de maig es van manifestar per Tarragona, de la seu provincial a la Subdelegació del Govern, i el 18 de juny, a Barcelona, fins a la seu de la Delegació del Govern, per reclamar una millora en les condicions del servei públic que presten i millores laborals per als treballadors.

Reivindiquen millores en atenció al públic, més plantilles, i millores de les condicions laborals i econòmiques. Reclamen una reforma integral justa i per a tots de les seves RPTs (Relacions de Llocs de Treball), informàtica, intervenció, etc., una modernització pendent des de fa 20 anys; exigeixen una clàusula de revisió salarial com tenen el 75 % dels treballadors d'aquest país i tots els pensionistes, reclamen la recuperació del poder adquisitiu i el dret a la jubilació anticipada voluntària en igualtat amb altres col·lectius de treballadors i l'establiment d'una carrera administrativa que no generi discriminacions.

Reivindicacions de la Coordinadora del PNS-ICS

Col·lectiu Catalunya

Diumenge 13 d'abril es va reunir la primera assemblea del Personal No Sanitari (PNS) de l'Institut Català de la Salut, convocats per la Coordinadora del PNS-ICS.

Els acords de l'assemblea són:

1. Recollir, fins al 13 de juny, signatures pels 500 euros d'increment salarial, perquè, calculem que els darrers 10 anys és el que hem perdut, i per la carrera professional pels interins/es.

2- Donar un termini fins el 13 de juliol, per a que la consellera Marina Geli, el gerent de l'ICS Francesc J. Maria i els sindicats donin una desposta.

3- Si no hi ha resposta, convocarem vaga, després d'un procés d'alerta, assemblees, enquestes etc., per tots els centres.

4- Afegir com a tercera reivindicació el pas dels interins/es a fixos.

Resultats positius de la vaga a FCC de l'Anoia

Federació Comarcal CGT de l'Anoia

La vaga dels treballadors de FCC al Consell Comarcal de l'Anoia que fan la recollida de les escombraries es va iniciar el 2 de juny, amb una petició clara: equiparar-se amb els seus companys de la pròpia FCC que fan la mateixa feina a Igualada. Des de principi d'any, els representants del treballadors i la direcció de l'empresa estaven negociant el nou conveni, però la intransigència empresarial i la total indiferència dels polítics del Consell Comarcal van abocar els treballadors a la convocatòria de vaga, que va afectar 31 dels 33 municipis de la comarca pel que fa a la recollida selectiva –tots excepte Igualada i Calaf- i 19 pel que fa a la recollida de deixalles urbanes.

No es pot passar per alt la responsabilitat de Esquerra (?) Republicana de Catalunya en aquest tema, que sempre ha mantingut la seva poltrona al Consell, sense importar-li qui estava al seu costat i en quines condicions treballen els treballadors que estan al seu càrrec, no al seu servei.

La Federació Comarcal de CGT de l'Anoia va fer una crida a la solidaritat amb els treballadors de FCC, entenent que la solidaritat i comprensió per part de la ciutadania era fonamental per a l'èxit.

Els efectes de la vaga d'escombriaires a la comarca de l'Anoia es van fer notar aviat. La vaga va tenir un ampli seguiment, tot i els serveis mínims abusius que va decretar el departament de Treball de la Generalitat. En suport a la vaga la CGT va convocar una concentració a les portes del Consell Comarcal - qui té contractat el servei a FCC- el dia 5, on es van dipositar bosses amb les escombraries.

Finalment, després de una reunió amb l'empresa el 10 de juny, es va arribar a un preacord que va suposar la desconvocatòria de la vaga el 13 de juny després d'arribar a un preacord de conveni en el qual es milloraven 15 articles del mateix. El nou conveni inclou les millores socials demanades per els treballadors, una reducció de la jornada laboral setmanal i una pujada salarial de 5000 en els tres an ys de vigència del conveni. Amb aquest conveni pràcticament s'equiparen amb els treballadors que fan la mateixa feina al Ajuntament d'Igualada, que era la principal reivindicació.

Correos augmenta la precarietat dels contractes als treballadors

Secretaria de Comunicació Sindicat Federal CGT Correos

La Confederació General del Treball denuncia la precària contractació que Correos està realitzant als seus treballadors. Són els anomenats "contractes fixos-discontinus", que en aquestes dates es realitzen per a substituir als empleats durant les seves vacances.

Amb l'entrada en vigor del nou Conveni Col·lectiu (al juny de 2006) es van crear a Correos dues noves modalitats de contractació: contracte a temps parcial i contracte fix-discontinu. Des de llavors, Correos ha fet ús de forma excessiva d'aquestes noves modalitats de contractació; doncs ha realitzat més de 4000 contractes d'aquests tipus.

Correos y Telegrafos és la major societat anònima de que disposa l'Estat, amb 65.000 empleats i uns beneficis bruts l'any 2007 de 149,6 milions d'euros. Tradicionalment, el personal que prestava servei a Correos ho feia en règim de funcionari; però des de l'any 2003, les noves incorporacions de personal estable ho van fer com personal laboral fix a temps complet i, des de 2006, a aquesta modalitat de personal laboral fix a temps complet es van unir les noves modalitats de contractació fixa a temps incomplet (a temps parcial o fixos discontinus).

En la nostra opinió, les noves modalitats de contractació només resulten interessants per a l'empresa, però no són atractives per a molts empleats ni útils per als ciutadans.

Amb les noves modalitats de contractació, Correos disposa d'una reserva de treballadors fixos discontinus que li permet substituir o reforçar el personal laboral fix a temps complet en l'època estival o durant la campanya de Nadal (a la localitat on els necessiti). Correos compta també amb contractats a temps parcial que li permeten reforçar durant unes poques hores el seu servei d'oficines i repartir els dissabtes els enviaments que s'han quedat acumulats durant la setmana.

Demanda de personal a Lliçà d'Amunt

El personal de Correos de Lliçà d'Amunt es va manifestar el 22 de maig al matí davant l'oficina local per demanar un augment de plantilla que posi fre a les greus mancances del servei. Els treballadors denuncien càrregues excessives de feina i asseguren que hi ha tres seccions de Lliçà que no funcionen degudament, i que afecten els barris de Ca l'Estaper, Ca l'Artigues, Can Roure, Can Rovira, Can Salgot i una part del nucli urbà.

Els sindicats convoquen vaga a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona però finalment la desconvoquen en aconseguir les reivindicacions

Secció Sindical CGT Hospital Joan XXIII de Tarragona

Els sindicats presents a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona, entre els quals la CGT, van convocar una vaga pels dies 2 i 3 de juny. La tensió que des de feia temps existeix a l'Hospital Universitari Joan XXIII de Tarragona per les mancances de personal va esclatar amb l'anunci de la vaga. Feia més de 10 anys que no es convocava una vaga en aquest centre hospitalari.

Després de les reunions realitzades entre l'ICS i la junta de personal de l'hospital Joan XXIII, en què es van acostar posicions, la direcció de l'hospital va presentar una proposta de creació de llocs estructurals (que ja existeixen de manera temporal però es converteixen en indefinits) i va establir un calendari d'inversions per a les reformes de l'hospital, que van motivar la desconvocatòria de la vaga, en recollir-se la majoria de les reivindicacions sindicals.

La junta de personal va considerar adequada la proposta de la direcció del centre per, d'una banda, estabilitzar part de la plantilla que actualment té contractes eventuals, i, de l'altra, crear nous llocs de treball, amb la creació de 179 places indefinides abans del 2009. Durant l'acte de conciliació Treball, l'empresa i els sindicats van arribar a diversos acords que no només es limiten a la creació de places, sinó que s'establirà un calendari concret de les inversions en infraestructures

Vaga de zeladors

La Secció Sindical de la CGT de l'Hospital Joan XXIII, a més de recolzar la vaga dels dies 2 i 3, va convocar una vaga de zeladors pels dies 4, 5 i 6 de juny per demanar que es compleixin les ràtios de personal amb relació a l'ampliació de l'augment de l'activitat hospitalària, sobretot els caps de setmana, tant de tarda com de nit, a la unitat de crítics.

Després de la reunió realitzada el dia 27 de maig, amb la mediació del Departament de Treball, entre el Comitè de vaga i la Direcció de l'Hospital Joan XXIII, havent arribat en la mateixa a un acord en que l'empresa acceptava l'augment d'un zelador tant al torn de tarda com al torn de nit els caps de setmana i festius, que era la principal reivindicació del Comitè de vaga, des de la Confederació General del Treball es va procedir a desconvocar la vaga.

Contra la política salarial del Banc Sabadell

Secció Sindical CGT Banc Sabadell

Un centenar de treballadors van participar el 5 de juny en la concentració realitzada davant la històrica oficina número 1 del Banc Sabadell situada a la plaça Sant Roc de Sabadell, sota el lema "Ens cremen en el treball. Ens congelen el salari", per protestar contra la política salarial i les càrregues de treball que aplica la direcció de l'empresa. Aquesta concentració i les realitzades a altres ciutats van ser convocades per la CGT i altres sindicats del Banc Sabadell.

Ens corresponen dos quarts de paga més de beneficis per aplicació de l'article 18 del conveni col·lectiu de banca (CCB) pels magnífics resultats obtinguts entre tots durant l'any 2007.

No obstant això, aquest augment salarial només serà efectiu per a una part de la plantilla perquè el director general ens ha comunicat que s'absorbirà aquest increment per respectar el SAA aplicat el mes de febrer. Així donen a entendre que amb la sola menció del SAA, eina creada per l'empresa, justifica qualsevol política salarial que decideixen aplicar. També ens comenta que no és possible que la plantilla tingui càrrega laboral o mental excessiva perquè tenen una altra eina, l'ADM, que, com el SAA, els informa que estem «a meravella»

La direcció general té el SAA i l'ADM; nosaltres 4.300 signatures protestant per una política retributiva que ens porta a perdre poder adquisitiu i una queixa unànime des de tots els punts del territori i des de tots el nivells i funcions, per l'excessiva càrrega mental que patim i que genera un altíssim percentatge de baixes laborals.

Ens informen que l'increment salarial mig de la plantilla ha estat del 6,44%, probablement el salari de l'alta direcció incrementa força la mitjana. De totes maneres quan van aplicar el SAA se'ns va comunicar que l'increment d'aquest any seria del 5,2% i, d'una altra banda, en la presentació dels resultats del primer trimestre van afirmar que el cost de personal creixeria per sota de la inflació. Tanmateix, sabem del cert que l'increment de salari que cadascun de nosaltres hauria de tenir aquest any: el 6,28% (increment del CCB, més els dos quarts de paga de l'article 18). També sabem que el Banc Sabadell aplica els nivells professionals més baixos del sector i que al mes de maig quan paguin la nostra mitja paga de beneficis, trauran, als qui tinguin salari voluntari, una mitjana de 1.000 euros per empleat.

Se'n va anar el senyor Nin i va venir el senyor Guardiola; se'n va el senyor alcalde i ve el senyor Vela. Teníem el projecte VIC i ara tenim l'ÒPTIMA. Tant se val el nom, l'objectiu prioritari és sempre el mateix: obtenir resultats reduint les condicions de la plantilla. Els gestors d'aquesta empresa semblen decidits a justificar els seus magnífics salaris a costa dels empleats. Sort en tenen de l'ADM i del SAA que els tranquil·litza la consciència. Quina sort…!!!

Considerem que aquestes eines no reflecteixen la realitat i això ho avala l'enquesta de clima laboral que fa el propi banc i el suport de quasi el 50% de la plantilla que amb la seva signatura ha donat testimoni del seu descontent.

Protesten a Barcelona pels plans de reestructuració del BBVA

Col·lectiu Catalunya

Més de 200 treballadors del BBVA es van concentrar el 15 de maig a les 17.30 h. davant de l'oficina principal d'aquesta entitat bancària, situada a la plaça de Catalunya de Barcelona, per a expressar el seu rebuig als plans de reestructuració que té previst portar a terme el banc. La concentració estava convocada pels sindicats CGT, CCOO, UGT i Intersindical-CSC. Concentracions com aquesta es van portar a terme en diverses ciutats de l'Estat espanyol.

Durant la concentració alguns dels treballadors van retornar, com acte simbòlic, exemplars del llibre publicat per l'entitat amb motiu del seu 150 aniversari.

El BBVA planeja contractar externament i subcontractar alguns dels seus serveis, el que tindrà incidència en uns 4.000 llocs de treball. Els sindicats estan fent campanya contra l'anomenat "Pla d'Innovació" que suposa la possible destrucció de milers de llocs de treball mitjançant externalitzacions i la creació per part del Banc d'una nova empresa amb seu a Malaga, on aniran a parar la majoria de treballs bancaris i on els treballadors seran nous amb salaris i condicions d'Oficines i Despatxos (molt mes barats). És un nou moviment en la línia d'abaratir costos i apostar per la precarietat.

Remolcanosa acomiada, per segona vegada, els treballadors en vaga

CGT Balears

Mitjançant unes noves cartes d'acomiadament plenes de falsedats, l'empresa desobeïa la sentència de nul·litat dels primers acomiadaments, que ordenava la immediata readmissió dels treballadors. El dia 19 de juny feia un any que els treballadors de Remolcanosa, empresa privada que explota el servei públic de remolcadors en el Port de Palma, es van declarar en vaga.

Però més enllà de la dilatada durada del conflicte, resulta sorprenent i escandalosa la impunitat amb la qual es desenvolupa la repressió que la direcció de l'empresa aplica cap als treballadors que continuen secundant la vaga.

Aquest marc d'impunitat, que permet fins i tot l'incompliment de les sentències judicials, com la del Jutjat nº 1 social de Palma, que anul·lava els primers acomiadaments i obligava a la readmissió immediata dels treballadors, únicament s'explica pel descarat consentiment de diversos representants institucionals, com el delegat del Govern, senyor Socías, que no ha mogut un dit davant les més de noranta denúncies, que des de la CGT li hem fet arribar perfectament documentades i registrades, d'altres tantes violacions perpetrades per l'empresa, del Decret de Serveis Mínims en vigor, que el propi senyor Socías va emetre l'agost de l'any passat.

L'Autoritat Portuària també és responsable que empresaris de conducta tan antisocial com José Silveira, armador de Remolcanosa, violin els drets dels treballadors i incompleixin les sentències judicials. L'Autoritat Portuària de Balears ja va intervenir, a favor de l'empresari i contra dels treballadors, en el judici pels primers acomiadaments.

A pesar dels nous acomiadaments, la vaga continua en vigor. Justament el 19 de juny de 2008, el dia que es complia un any del seu inici, se celebrava un altre dels judicis per acomiadament d'un treballador de Remolcanosa. Per això es va convocar una concentració en solidaritat amb aquests companys de Remolcanosa.

Les obres de la L9 del Metro de Barcelona posen en risc la població i els treballadors

Col·lectiu Catalunya

Tres exempleats que van ser acomiadats de la UTE, formada per cinc companyies (liderades per FCC) que realitzen les obres de la L9 del Metro de Barcelona, van realitzar el 5 de juny passat una roda de premsa convocada per la CGT, en la que van denunciar públicament que les obres d'aquesta línia comporten riscos de seguretat per als treballadors i la ciutadania. Així mateix van reclamar més serveis d'atenció mèdica i mesures de seguretat per als veïns afectats pels treballs, ja que alguns edificis es troben damunt del túnel que s'està construint.

A més, van assegurar que l'explosió de gas ocorreguda al gener de 2006 a Santa Coloma de Gramenet, en la que van perdre la vida dues persones i unes altres 20 van resultar ferides de diversa consideració, va ser causada pels treballs que s'estaven portant a terme i més concretament per les vibracions que causaven les obres de la Línia 9, que ha de connectar Badalona amb l'Aeroport del Prat.

Segons els treballadors, a l'altura de Santa Coloma es va haver d'aturar l'obra durant mesos per injectar formigó en un punt on van trobar una veta d'aigua. Els empleats van mostrar la seva disposició a acudir davant la justícia a demostrar aquesta afirmació, que posa en dubte la versió de la Generalitat.

Els treballadors, que van ser acomiadats per denunciar la falta de mesures de seguretat i prevenció de riscos, van explicar que durant l'any 2004 es van registrar un total de 88 accidents -tots lleus excepte un de greu i altre de mortal-, i 61 el 2005. Segons les seves declaracions, els treballadors arriben a fer jornades de 12 o 13 hores, es treballa amb aigua fins als genolls i només hi ha un infermer ATS per atendre 400 treballadors al matí.

Eleccions

Assegurances Catalana Occidente Sant Cugat
CGT, 275 vots, 12 delegats; SICO, 55, 2; CCOO, 37, 2; UGT, 29, 1: Blanc, 23;
Nuls, 2; sobre un cens de 565 electors

Acaservi SA (Grup Reial Automobil Club de Catalunya) de Barcelona
CGT 74 vots, 4 delegats/des; CCOO, 50 vots, 3 delegats/des; i UGT, 39 vots i 2 delegats/des.

De com la precarietat laboral és la raó de fons dels concursos declarats deserts

Encara que sembli una paradoxa

Laura Coll, juliol 2008

Voldria, amb aquest escrit, tractar algunes qüestions de fons sobre la política sistemàtica de l'Ajuntament de Barcelona de deixar deserts els concursos que convoca: s'està donant en totes les categories, de les més altes a les més baixes. La pregunta primera que els treballadors i treballadores efectats es fan, i de retruc tota la resta de companys que observen impotents el dolor en que cauen els rebutjats (manca d'autoestima, sensació d'injustícia, de sentir-se minusvalorats, de revenja, de que el temps passa i no dóna fruits ni el pots aturar, etc.), la pregunta primera és: per què? per què em passa a mi? per què passa això?

Encara que el que exposaré sembli molt teòric, trec les reflexions de les més pura pràctica: dels casos als que he assistit, de l'observació i analisi dels membres components dels tribunals (que vagin veient que no només observen ells, algú també els observa i analitza les seves paraules, els seus gestos, els tons de veu i els rictus mal dissimulats), de la meva pròpia experiència dins l'Ajuntament, però també de l'empresa privada.

Finalment, i això és potser el més important, voldria aportar elements de com la lluita contra la precarietat no és només qüestió dels precaris, sinò de tots; que ells sols no podran emprendre res sinò és amb l'ajut dels no-precaris; de com aquesta és la principal divisió que avui patim els treballadors globalment i de vegades, egoistament, fomentem, molt especialment els funcionaris; de com la cosa té implicacions psicològiques, sociològiques i ideològiques que afecten la vida, la formació i les professions dels que es creuen definitivament instal.lats en la seguretat.

Seria molt fácil donar la culpa de que els concursos es declaren deserts a allò de: "per col.locar als amics d'algú". Massa fàcil, i ho tindriem nosaltres també molt fàcil: bastaria només descobrir els nexes de la connexió amical. A més, també per l'Ajuntament és fàcil col.locar els qui ells volen: tenen l'EBEP, la figura del personal directiu, els concursos de lliure designació que acostumen a ser a partir del nivell 26 i, finalment, la pròpia dinàmica subjectiva de criteris de valoració a l'hora d'adjudicar un lloc de treball o un càrrec. No, la cosa va més enllà.

Els concursos es declaren deserts perquè al carrer hi ha centenars i milers de persones, joves, esperant per entrar i disposats a fer el que sigui per aconseguir-ho. No oblidem que segons enquestes molt recents, el somni daurat de molts joves és convertir-se en funcionaris. En definitiva, l'oferta i la demanda en el mercat de treball és abundant (parlo del mercat de les forces de treball, és a dir, els traballadors, no de l'oferta de llocs de treball) i en ser tan abundant, el valor baixa. El preu i el valor del treballador baixen, tant pels de dins com pels de fora. Pels de dins perquè, encara que aparentment no tingui relació, estan competint invisiblement amb els de fora que fan cua a les bosses de treball i estan a l'agüait dels nous concursos d'oferta pública, per tant el seu "valor" baixa davant els esplèndids curriculums que esperen a la porta i davant d'unes actituds psicològiques que tot seguit veurem. Pels de fora també baixa el valor per dues raons: 1) moltes vegades aquests currículums esplendorosos, pels que tenen sort i han estat acceptats, no els valdran de res, aniran a fer ocupacions molt per sota i molt pitjor pagades del que pel que realment estan preparats i 2) aniran a parar, en la majoria dels casos, a engreixar les bosses de treball temporal eventual o la nòmina d'una empresa privada externa amb sous que no arriben als mil euros.

Si, a més a més, afegim en el cas de l'Administració Pública que, pel que fa als sous (i no estem parlant en absolut dels càrrecs directius) estan pràcticament congelats des de mitjans dels anys 80; que l'oferta pública d'ocupació ha estat mínima, que les jubilacions no es reposen en molts casos i que el temps ha fet el seu curs i ha envellit el personal, el panorama no és gaire afalagador. La reposició de la força de treball –els treballadors- els hi surt molt fàcil, econòmica i sense complicacions. Només han de declarar desert un concurs. No els tremola la mà per signar l'acta ni la veu per proclamar el veredicte: NO APTE.

Durant els cinc anys que vaig estar d'excedència, jo també vaig formar part de l'exèrcit dels precaris i un bon dia vaig anar a raure a una gran multinacional, la famosa IBM, a la seva seu central de Madrid. Un treball de telemàrqueting. Empresa privada pura i dura. Els meus companys eren pràcticament tots llicenciats: en física, matemàtiques, informàtica, medicina, història, psicología…. Els preguntava: com és que amb aquests curriculums aguanteu això? La resposta era invariable: hem de tenir un currículum laboral, no de titulacions. Per a l'empresa privada, amb tanta competència de títols, ja no val només aportar la formació, s'ha d'aportar experiència. Valoren haver treballat al MacDonalds, al telemarketing, de repartidor de pizzes, tot, i ho hem de posar en primer llocs, no en l'últim.

No sé si va ser per les xerrades amb algun d'aquests llicenciats en psicologia o amb algú altre, però vaig veure que la qüestió és senzilla. L'hàbit del treball no s'adquireix amb títols, l'hàbit s'adquireix treballant. La disciplina de les normes, la disciplina horària, el saber aguantar frustracions, el saber aguantar ser l'últim i el més nou (com a l'exèrcit), el treball en equip, les relacions jeràrquiques, el saber obrir-se camí…. tot això ho valora molt l'empresa privada. Valora tenir treballadors madurs, ja formats en aquests hàbits. L'Administració pública no. L'administració pública va molt per sota dels estàndards dels criteris de productivitat, eficàcia i eficiència, que són exactament els criteris que haurien d'orientar una empresa pública competent, una empresa finanšiada amb diner públic i que se suposa ha de servir els ciutadans i ciutadanes d'aquest país i d'aquesta ciutat.

Es dóna la circumstància de que a l'Administració Pública es valora, per damunt de tot una cosa: la capacitat de mantenir silenci, l'actitut del servilisme i l'adulació, de fer favors als caps per treure'ls les castanyes del foc, la capacitat de ser hipòcrites perquè tot i sabent que una cosa no surt bé fent-la així, per no molestar els de dalt ho acceptarem. A la bossa de treball hi haurà gent agraïdíssima de ser altament valorada (adulació) i que els ha fet l'immens favor de ficar-los dintre. I això per les camarilles de poder existents és altament rendible: es renoven i rejuveneixen i s'amplien (poquet, no us penseu).

Tota la munió de caps grossos, intermitjos i petits nomenats a dojo recentment –alguns, no hi ha dubte, merescudament- han de demostrar que s'ho mereixen, que tenen grans aptituts tècniques, de comandament de personal, etc…i aquests són els pitjors, els menys humans, els més inflexibles… en una paraula: és la nova fornada de tecnòcrates. En tot grup social ascendent, ai amics!, es donen les actituts més ferotges. Els falcons, eren anomenats en la cort de Felip IV d'Espanya, els del partit cortesà que més favors devia al monarca. Els nous falcons de l'Ajuntament PSC-IC, aquests són els que decanten la balança en els veredictes dels tribunals per a la selecció del personal de l'Ajuntament de Barcelona.

Després de 29 anys d'ajuntament monocolor (PSC) seriem il·lusos si ens pensèssim que la composició social del consistori ha romàs idèntica a la del primer dia. Més enllà de noms concrets, alcaldes fins i tot, hi ha un teixit social, uns grups i uns interessos que conformen les polítiques.

Ni estic capacitada, ni tinc elements suficients, ni és la meva intenció, analitzar fraccions polítiques. Allà ells amb el seu rotllo. No m'interessa fer comentaris de comentarista polític. Estic intentant explicar uns fets amb els que ens trobem cada dia quan anem a la feina.

Si la plantilla de l'Ajuntament ha envellit la política de l'Ajuntament ha envellit de ranci perquè ja cada cop poden enganyar menys gent: 29 anys d'aguantar-los convencen fins i tot els més crèduls.

Crec que en aquests moments, especialment des de les darreres eleccions municipals, estem assistint a un canvi. Canvi que no respon a un veritable canvi real per als interessos populars ni per als treballadors de l'Ajuntament, ans al contrari: més opacitat i falta de transparència, menys democràcia, més privatització, menys escoltar veus que no són la seva, més arbitrarietat.

Canvi que correspon a l'ascens de noves capes. En primeríssim lloc al repartiment de prebendes per a IC, amb tots els ets i uts. A antics carreristes que, justament, han anat fent carrera "professional" i ara reben els premis de tanta paciència en l'ombra (aquí, aquí, podriem dir noms d'antics pipiolos que van entrar els darrers, com avui els de les bosses de treball, i ara són jefassos, lògic i normal) i, a noves capes dintre del PSC.

Eren millor les antigues que les noves? No, en posicions polítiques les mateixes. En verborrea i fets que contradiuen la fraseologia que gasten, els darrers s'emporten la palma per allò que deiem dels falcons.

Algú, llegint expressions de mala bava, podria dir que en el fons sóc revantxista, que em consumeix l'enveja…. No, gràxies. No som revantxistes ni envejosos. GràciesR per no ser partíceps de la merda.

Un missatge final a tots els afectats per la política de personal de l'Ajuntament de Barcelona: no us deixeu abatre, no esteu sols. Si heu esmerçat esforços per millorar la vostra formació i renovar les vostres aspiracions, l'esforç és vostre. Si teniu aptituts que no valoren, són vostres. No són d'ells, a qui nosaltres no podem jutjar amb la força a les mans (la tenen ells). Mantinguem l'esperit lliure. Ara que ja acabo, amics, sento que aquests darrers pensaments són ben bé els que diria a un prés de la presò.

Tema del mes

Aturar el monstre, posar en marxa el decreixement

Text i fotos: **Jordi Martí Font**

Les masies de Cal Cases i de Clapers, al Bages, van acollir, entre el 4 i el 6 de juliol del 2008, la "Trobada de Moviments Socials: Posem en marxa el decreixement, construïm contrapoder", organitzada per Temps de Revoltes (http://www.tempsdere-voltes-cat).

La trobada era la culminació la Marxa pel Decreixement, que es va dur a terme des del febrer passat per prop de seixanta poblacions catalanes, amb una part final per diversos barris de Barcelona. La gent que hi va participar es desplaçava en bicicleta i amb un vehicle elèctric de suport. Al llarg de tota la marxa, van ser acollits per milers de persones de multitud de col·lectius i organitzacions, gent molt diversa en les seves actituds i pensaments però que coincidien en el fet que davant del desgavell a on l'actual sistema industrial i econòmic ens està portant cal fer alguna cosa encaminada realment a aconseguir un canvi de model social, un canvi de model econòmic. La revolució? Potser sí, però la revolució sobretot personal que tot això comporta, la revolució dels costums i de les maneres de fer. No sé quina ha estat la fórmula emprada pels organitzadors però no hi ha dubte que ha tingut èxit en les seves intencions, perquè de Santa Maria d'Oló, que és el municipi on es troben les dues masies, la gent hi ha marxat amb ganes de posar-se a la feina i començar o continuar el treball de canvi.

A la trobada s'hi han tractat diverses àrees de treball: estratègies de decreixement a nivell local; economia contrahegemònica; autogestió de l'habitatge; autonomia alimentària; model territorial i defensa del territori; relació camp-ciutat; mitjans de comunicació; aigua; energia i transport; estratègies front el poder polític; coneixements i educació lliure; relacions socials i vida comunitària; i organització. Moltes d'aquestes àrees van canviar de títol durant la trobada, alhora que coincidien, tot i que sembli estrany, en bona part dels objectius. En moltes de les àrees, es van articular projectes reals (no es contemplava la possibilitat de donar idees i idees i no fer res), encaminats tant a dotar-nos d'autonomia davant del poder, com d'establir llaços d'unió i de col·laboració entre persones i moviments socials que estan per la transformació social passant per la reducció del consum, la defensa del nostre voltant territorial i la no submissió de la vida humana i no humana als negocis d'uns quants.

Enmig de les discussions, amb acords finals concrets, es van poder establir relacions humanes tan profitoses com les conclusions escrites, es van desbloquejar camins que semblaven intransitables i es va apuntar la necessitat del suport mutu entre els humans, entre tots els humans. Que la crisi se la paguin els rics però, sobretot, que la pagui qui la pagui, cal ja ara, sense esperar que sigui passat demà, bastir com més petits projectes contrahegemònics millor.

Dóna gust constatar com els espais de dissidència han crescut tant en els darrers temps als Països Catalans, si recordem les Trobades contra el Neoliberalisme i la Humanitat de 1996 o de 1997, o la Trobada de Moviments Socials Trenquem el Silenci que es va fer uns anys després a Esplgues. I ja no només els relacionats directament amb la lluita contra la màquina, el monstre o com vulgueu dir-li, sinó també els que es basen en propostes aportatives que milloren l'alegria de viure alhora que ens doten d'espais alliberats del poder. És un gust, per exemple, constatar la creació d'un nombre immens de cooperatives de consumidors que no accepten menjar transgènics, per posar només un exemple. De la mateixa manera que fa goig veure prop de tres-cents cinquanta persones comprometre's a continuar establint ponts, minant el poder en totes les seves expressions i acabar d'aturar la màquina a partir d'allò que li fa més mal, l'economia.

Hi ha teoritzacions que en parlen. Hi ha qui ho ha formulat com a text per llegir i reflexionar-hi. Tenim inclús hi ha qui ho ha titllat d'esquerranisme, arrecerat a l'ombra del marxisme autoritari (aquí com a adjectiu). A Santa Maria d'Oló s'ha materialitzat en forma de realitats. Els qui apostem per les revolucions personals i col·lectives que aconsegueixen autonomies que ens possibilitin la felicitat estem guanyant la partida. I l'estem guanyant segurament perquè hem entès que això no és un joc i per molta bandera i lema que diguis el poder no serà vençut per un altre poder que li copiï les formes i maneres. El poder trontollarà, en canvi, i potser fins i tot caurà quan deixi de tenir súbdits, quan deixi de tenir ramats de gent i es trobi persones. Caurà quan els espais d'autonomia i autogestió siguin tants que ni aquestes paraules siguin capaces de contindre'ls. I al pas que va la crisi i amb el que estem construint, no m'estranya que ho acabem veient.

> ESTIU

DEL 18-23 JULIOL A RUESTA (SARAGOSSA, PREPIRINEU ARAGONÈS)

Tinto de Verano 2008: V Trobada de moviments socials i experiències de base

Un Tinto de Verano, si us plau!

Sí,… 5a edició de l'espai de trobada i intercanvi, entre persones i moviments socials que tant ens agrada i ens refresca.

Que si, que sí,…Ens hem posat en marxa per a rellançar-lo a Ruesta entre el 18 i el 23 de juliol de 2008. De moment, entre CGT, Ecologistas en Acción, Baladre i ¿Quién debe a quién?, però esperem ser moltes més les que ens trobem i involucrem en aquest: V Tinto de Verano 2008.

Que encara no coneixes què és això del TdV? Doncs No ho dubtis! Apropa't!,… Aquest és un espai autogestionat de coneixement mutu, relació, i reflexió per a l'acció social i col·lectiva entre gent inquieta que ens vé de gust ajuntar-nos i compartír "què estem fent" per a "fer juntes": discutir, riure, divertir-nos, construir i deconstruir,… Somiant molts mons on la justícia social, la igualtat, la solidaritat, el respecte pel medi ambient i les persones, siguin utopies a aconseguir.

Com en edicions anteriors, pretenem que els matins es dediquin a la reflexió col·lectiva sobre Repressió i Conflictes, sobre Criminalització dels MMSS i contra les persones que participem en l'acció social. Els nostres dubtes són moltes i volem compartir-los: quines repressions estem sofrint els moviments socials?, i les persones? com podem afrontar-les juntes? Quines repressions reproduïm en els nostres col·lectius? Com podem defensar-nos, organitzar-nos, sense caure en autoritarismes? … Parlarem, llavors, de conflictes, mediació, gènere, estratègies… i del que anem construint a cada pas, en grup, des de la trobada i el compartir. Volem que hi hagi tallers diversos: contes, teatre, massatges,... en proposes algun?

I també: El Mosto de Verano

També volem donar-li continuïtat a l'espai de les nenes i els nens: el mosto de verano. On la complicitat i l'autonomia de la gent petita ens ensenyi a aprendre de la seva saviesa, els seus somnis i desitjos, la seva capacitat d'acció i les seves energies. Hi haurà espai per a explicar contes, música, riures i activitats lúdiques per a totes. Feu-nos partícips de qualsevol aportació que us passi pel cap.

Per participar, proposar o estar al dia dels passos que es fan només cal inscriure's en la llista del Tinto de Verano: http://listas.nodo50.org/cgi-bin/mailman/listinfo/tintodeverano http://www.nodo50.org/tintodeverano/2008/

Parlem amb...

HORST STOWASSER, IMPULSOR DEL PROJECTE A

'Hem de plasmar les idees en models pràctics'

Ferran Aguiló

L'escriptor alemany Horst Stowasswer (*1951), impulsor del Projecte A i llibertari de tota la vida, ha publicat desenes de llibres àcrates, que es distingeixen pel seu estil entretingut I el seu llenguatge estrictament popular. L'últim, titulat "Anarquia!", va saltar immediatament al número u en el rànquing alemany de llibres de no ficció, tot i tenir més de 500 pàgines.

En el seu penúltim títol, "Anti-Aging für die Anarchie?" ("Li cal a l'anarquisme un tractament antiarrugues?"), presentat a la Fira del Llibre de Frankfurt, 2007) relata la seva última visita a Barcelona. És un dels responsables de l'arxiu-biblioteca Das AnArchiv.

En aquests moments conjuntamnet amb altres companys i companyes han iniciat la Fase B del Projecte A, que consisteix en una experiència de convivència de gent entre 2 i 76 anys en una casa comú.

Per parlar-nos de tot plegat en una sèrie de xerrades i participar en la Universitat Lliure d'Estiu ens visitarà aquest juliol a l'Espai Obert, c/ Violant d'Hungria, 71 de Barcelona. El dia 23, a les 20h, farà la xerrada "El Projecte A i la seva Fase B" (amb membres del Projecte A de Neustadt); el dia 24, a les 20h, "Anarquisme i cooperativisme", amb membres del Projecte A de Neustadt i membres de cooperativas autogestionàries catalanes; i el dia 25 a les 20h, "Anarquisme i municipalisme", amb membres del Projecte A de Neustadt, amb membres de grups de debat sobre municipalisme llibertari.

-Explica'ns resumidament la primera fase del Projecte A en els anys 80 i 90 i quin abast va tenir.

-Poc et puc dir de l'abast, ja que no va ser ni una organització ni un moviment, sinó un llibre llançat al món, fa un quart de segle, per tal que de les seves idees sen servís qui volgués. Em sembla que ha inspirat –i continua inspirant– llibertaris de tot el món.

Això sí, la idea com a tal és molt senzilla: sortir dels infecunds guetos anarquistes i tornar a plantar les idees àcrates un altre cop dins la vida quotidiana. És a dir: muntar projectes llibertaris pràctics que puguin presentar alternatives i donar resposta als problemes reals –tant nostres com de la gent que ens envolta. Models actius i accessibles també per a la gent sense adscripció política. Estructuralment eés el mateix plantejament que dóna l'anarcosindicalisme clàssic: una resposta llibertària i radical en el món laboral mitjançant un sindicat combatiu però "apolític", obert no només als anarquistes sinó per a tot treballador que vulgui canviar la seva condició.

La nostra idea no va ser la de muntar un sindicat, sinó adaptar la idea base a altres camps. El que ens interessava era reunificar els tres sectors de la vida: guanyar-se el pa, gaudir de la vida i canviar la societat. O en altres paraules: el sector econòmic, el privat i el polític. El que va sorgir a Neustadt, la ciutat on visc, va ser una xarxa d'empreses autogestionades, comunitats de convivència i iniciatives culturals i polítiques, tot això amb un fort compromís ecològic. Això s'anomenava Wespe, que vol dir vespa.

Va començar amb molt d'entusiasme, vam muntar l'Ökohof, una antiga fàbrica convertida en un focus de les més diverses activitats, vem estar presents en més de dues dotzenes de cases i tallers en tota la regió, participant-hi fins a 200 adults. Crec, que vem aconseguir molt impacte en la població i s'hi va apuntar molta gent nova. No s'ha d'oblidar que Neustadt és un poble de 50.000 habitants. Va ser una lluna de mel, que va durar uns quatre anys.

-Però després vau tenir una crisi. Què va passar?

-Simplement ens vam barallar, el qua passa sempre. Clar que el projecte va atreure els anarcopuristes com les mosques i venien de totes bandes a instal·lar-se i a criticar. No venien a treballar, venien a comprovar que estàvem equivocats. Volien imposar les seves línies dogmàtiques i al final van aconseguir rebentar tota l'estructura i apagar qualsevol sentiment comú. Van muntar una típica provocació per qüestions del "political correctness". Ens vam dividir en fraccions i la gent que acabava d'entrar en el món llibertari el va abandonar fastiguejada. Jo també vaig marxar.

Però el que és interessant és que les bases del projecte com a tal van sobreviure a aquesta profunda crisi. Avui en dia, quinze anys després, la Wespe segueix existint i també una sèrie d'empreses i iniciatives. I tot i que el pla polític del projecte A a Neustadt mai no es va acabar de desenvolupar com estava previst, pensem que ara es pot donar aquesta fase B, encara que sigui amb molt enderreriment.

-Quina vinculació va tenir el projecte A amb Catalunya i particularment amb Barcelona?

-Home!, tu potser ho sabràs millor que jo! Me'n recordo molt bé de les teves visites a Neustadt a principis dels anys 90. Va ser en aquella fase de la "lluna de mel" quan vas venir amb els teus companys de la cooperativa Món Verd i quan vam destapar els vins ecològics catalans que vas portar a la comunitat Malatesta, quina nostàlgia!

Parlant seriosament: des que el projecte A es va presentar al 84 a Venècia i el 86 a Melbourne, va causar molt interès en el món llibertari de molts països, però Catalunya es va destacar des del començament de manera particular. Durant anys ens van visitar individus, grups i fins i tot delegacions de col·lectius. No eren anarcoturistes ni simplement curiosos, sinó gent seriosa, que realment –com nosaltres- volia aconseguir alguna cosa.

"L'anarcosindicalisme sempre ha estat -i serà- fort quan aconsegueix unir la seva identitat 'radical' i la 'sindical'"

I ja que ells també ja havien muntat les seves botigues i tallers, les seves cooperatives i col·lectius, ens vam entendre perfectament, ja que no només ens dedicàvem a xerrar, sinó que intercanviàvem experiències concretes. No sé si me'n recordo de tots, però sé que la gent de Biciclot i Trèvol, Tralla Records, Món Verd i el Lokal van establir relacions directes amb els nostres col·lectius respectius. Crec que per una temporada força llarga, l'itinerari Barcelona-Neustadt es va convertir en un circuit permanent en ambdues direccions. Vam assistir a col·loquis, debats i manifestacions a Barcelona i recordem amb molt afecte les fantàstiques festes de l'autogestió. Dels catalans vam aprendre com es fan les figues amb taronja (i altres coses més serioses), mentre que nosaltres els ensenyàvem com es prepara el 'saumagen'. Però el que més em va cridar l'atenció eren les diferències entre un poble com Neustadt i una metropoli com Barcelona –sobretot quant a la qualitat de vida i la problemàtica de l'habitatge.

-Quina imatge et vas endur de la teva última visita a Barcelona, respecte a l'anarcosindicalisme actual i les experiències autogestionàries a Sants?

-L'anarcosindicalisme sempre ha estat –i serà– fort, quant aconsegueix unir les dues cares de la seva identitat una mica esquizofrènica: la "radical" i la "sindical". En altres paraules: l'anhel de subvertir la societat i la tasca gremial, cultural i econòmica quotidiana –la cara deconstructiva i constructiva. No és això cap contradicció, sinó la base de les seves sinèrgies. És de l'equilibri d'ambdues facetes que neix el seu poder per plantejar no només un moviment de defensa i protesta, sinó el seu potencial per crear una altre món millor.

A mi el carnet de la CNT me'l va lliurar la Federica Montseny el 1973 i vaig militar durant l'Espanya de Franco i entre els immigrants econòmics d'Alemanya durant molts anys i sempre amb orgull. Però el que vaig veure en la meva última visita a Barcelona quant a la CNT em va donar una mica de vergonya: baralles, escissions, acusacions, exclusions mútues i polèmiques sense aturador entre ells mateixos, quan al mateix temps els propis sindicats es van fonent-se com el gel al sol. He vist una CNT reduïda a un moviment de protesta i nostàlgia històrica, i una altra totalment amargada per aquestes baralles internes, ambdues sense visions ni estratègies clares sobre els problemes de la societat moderna. Ni comparació amb la situació de fa quinze o vint anys!

Per altra banda, a la CGT he vist moltes coses interessants i prometedores. No sóc jo qui hagi d'emetre un judici sobre si la CGT representa o no la flor i nata de l'anarcosindicalisme d'avui –però em dóna la impressió de que estan buscant alternatives als desafiaments d'avui en dia amb fantasia i seriositat. Són experiències que també són d'interès per a la FAU, organització anarcosindicalista alemanya, a la qual pertanyo. La CGT mateixa admet els seus propis problemes, però com a mínim és una organització anarcosindicalista que practica un sindicalisme amb sindicats. La meva impressió és que a la CGT precisament li falta aquell element radical, que s'ha retirat dins de CNT com una tortuga enfadada en la seva pròpia closca. Penso, que és necessària una reconciliació anarcosindicalista general dins d'una única i gran confederació, com la que es va donar a Saragossa el 36. Però bé, de tot això tracta el meu llibre de les antiarruguetes. Provarem de traduir-lo!

El que més em va agradar, sense dubte, va ser el que vaig poder veure dins la Barcelona alternativa. És a dir, els grups de base, les cooperatives, les cases ocupades, col·lectius autònoms, iniciatives de cultura, empreses autogestionàries i moviments de barri. Allí vaig veure fet realitat en gran part les idees del Projecte A quan es refereix a l'intercanvi d'allò econòmic amb allò polític. Vida llibertària quotidiana i lluita directa; gent de totes les edats, capes socials i afiliacions diverses unides en un anhel comú: resistir i canviar aquesta societat per alguna cosa millor, que neix directament de la seva pròpia cultura diària. Sense oblidar-se del gaudi, de l'oci i de l'alegria de viure. Això si que és del meu paladar àcrata!

El que més alegria em va donar va ser el barri de Sants, on vaig poder veure que les utopies que tu i jo i tants d'altres vam estar incubant en el Projecte A fa 15 anys han fet arrels i han donat llavors. I això literalment. Estava molt emocionat quan vaig conèixer la teva filla Milena, ja gran, portant la seva pròpia cooperativa amb altres companyes, vivint a Can Vies, lluitant en el barri i òbviament gaudint de la seva vida.

Això sí que és el que jo anomeno passar una idea a la segona generació!

-Parlant de generacions, explica'ns una mica més sobre la fase B del projecte A.

-Són dos corrents les que nodreixen aquesta segona fase. Per una banda, en els últims anys, s'ha produït el desenvolupament d'una nova generació de llibertaris, independentment del que quedava del Projecte A: gent d'una altra provinença política, generalment més jove, amb altres inquietuds i que no han viscut el desencantament i les frustacions de la Wespe. En canvi, sempre hi havia relacions entre totes dues i aquests nous grups i individus utilitzaven els locals i les instal·lacions de la Wespe.

L'altre factor és més banal: ens estem adonant, que els llibertaris també envellim... Encara que ens sentim joves d'ànim i encara que no ho volguem: se'ns planteja –com a tothom- la qüestió de com viure una vellesa amb dignitat. Conseqüentment, vam buscar una resposta llibertària, que per suposat no pot consistir en separar els vells i aïllar-los en llars d'avis.

Aquests dos corrents actualment estan desenvolupant-se, confluint en tota una sèrie d'activitats i iniciatives, que al seu temps semblen despertar als vells pioners del Projecte A.

-Pots concretar el significat polític d'aquest desenvolupament?

-En el Eilhardshof de cop es torna a cristalitzar la vella idea del Projecte A, on conflueixen anarcos de tota la vida amb gent fins ara totalment apolítica en una visió llibertària comuna. Gent entre 2 i 76 anys, que no només construeixen un model de convivència per a tots, sinó que també es manifesten cap a fora, surten junts al carrer per a respondre als nazis, etc. I que realment aconsegueixen muntar un projecte de no menys de dos milions i mig d'euros.

El simple fet que s'està aconseguint aquesta suma de diners de forma solidària entre molta gent de tota la població i llibertaris de tot el món, com també les mobilitzacions contra el G8 a Heiligendamm i molts altres fets, demostren, que el moviment llibertari a Alemanya està qualsevol cosa menys paralitzat i té un gran potencial. El ressó de la fase B del Projecte A és sorprenent. I la pujada general del moviment també ho demostra, per exemple, el gran interès que està avui dia reguanyant la literatura anarquista i els meus llibres, entre altres.

-Et sembla que aquesta pujada és un fenomen alemany?

-Ho dubto, encara que em falta visió sinòptica. Per tornar a l'exemple: estem molt sorpresos quan, fa dos anys, vam descobrir que les idees del Projecte A no estaven tan mortes com pensàvem, quan vam veure a Barcelona el que allà s'havia desenvolupat i de que entre altres arrels, s'havia inspirat pel Projecte A.

-Quina és la situació actual del Projecte Eilhardshof?

-Hem currat durant tres anys i vam comprar les cases a l'abril. Ara estan començant els treballs de reconstrucció i al juliol els primers pioners es traslladaran a viure a l'obra. Esperem haver-ho acabat dins de dos anys més.

Així que al 2010 crec que podrem tornar a obrir la biblioteca del AnArchiv i els seus corresponents arxius en la seva seu definitiva. La idea és establir a Eilhardshof també una espècie de centre llibertari internacional, d'investigació, debat i estratègia anarquista, intentant fer de pont entre els països de l'est i l'oest, per impulsar les alternatives llibertàries en la societat moderna.

Segur, que quan obrim el AnArchiv, muntarem una festa grossa i comptarem amb la vostra presència...

-Com s'expliquen totes aquestes forces solidàries amb el Eilhardshof? A veure si ens dones alguns exemples?

-Per a la gent, les idees llibertàries seguiran sent una cosa exòtica, mentre ens limitem a pensaments abstractes, a la mera protesta o a gestos provocadors de tipus inconformista. Per tant, la recepta en si és molt senzilla: només hem de plasmar les idees en models pràctics, en alguna cosa concreta i palpable. I si això es fa en un tema que ens toqui i afecti a nosaltres mateixos i a tots els altres directament i de forma viatal, zas!, la gent reconeix l'atractiu de les nostres solucions. És llavors quan també començaran a entusiasmar-se per les idees que es troben darrere. Els temes poden ser tant ecològics com sindicals, la cultura o com el nostre cas a Eilhardshof el plantejament d'envellir amb dignitat dins una convivència intergeneracional.

El problema de la vellesa avui dia afecta centenars de milers de persones i el dia de demà, milions segons el desenvolupament demogràfic. Nosaltres simplement oferim una alternativa llibertària a les "solucions" de l'estat, de les immobiliàries i dels grans consorcis cristianosocials. Les diferències es perceben clarament. La gent veu que la nostra casa és propietat col·lectiva, no hi ha caps, som solidaris, practiquem una democràcia directa i al final s'adona que el nostre lema és el suport mutu. Això agrada fins i tot a les iaies. I si veuen que aquest model a més a més serveix per a gent sense diners i que tot allò es pot dir anarquia, doncs molt bé. O fins i tot més que això: per a moltes és tota una nova experiència i comencen literalment a florir i descobrir un altre món. Avui dia fins i tot els pares dels joves llibertaris, que sempre havien rebutjat les idees dels seus fills, comencen a militar en projectes llibertaris

Però és molt important que no sigui un xantatge polític. No forcem la gent a ser feliç ni preguntem per cap confessió política!

-Pot recolzar-se aquest projecte d'alguna manera?

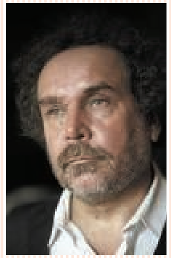
-És clar que si!. Mitjançant els anomenats "préstecs directes", segons el model dels sindicat de llogaters de Friburgo. És un sistema que existeix des de fa 20 anys i que és similar a la idea dels famosos microcrèdits de Muhamad Yunus, Premio Nobel de la pau al 2006.

Del llibre »Das Projekt A« no existeix traducció completa ni al català ni al castellà un resum força complert es troba a :

Bookchin/Liguri/Stowasser – »La Utopía es Posible«, Tupac Ediciones, Buenos Aires (ISBN 950-9870-01-3) i a Internet:

http://www.quijotelibros.com.ar/anarres/La%20utopia%20es%20posible.pdf

> LES FRASES...

"Ens interessava reunificar el tres sectors de la vida: guanyar-se el pa, gaudir de la vida i canviar la societat. O en altres paraules: el sector econòmic, el privat i el polític"

"El Projecte A va cridar anarcopuristes com les mosques i venien de totes bandes a instal·lar-se i a criticar. No venien a treballar, venien a comprovar que estàvem equivocats"

"El que més alegria em va donar va ser Sants, on vaig veure que les utopies que vam estar incubant amb el Projecte A fa 15 anys han fet arrels i han donat llavors"

> ACTES

Cicle de xerrades sobre Zanon, fàbrica ocupada d'Argentina

Secretaria de Comunicació de la CGT de Catalunya

Chiquito Reyes, treballador de Fasinpat-Zanon, fàbrica ocupada d'Argentina que porta 6 anys sota control obrer, va realitzar diverses xerrades a Catalunya, en l'organització de les quals va participar la CGT. En concret es van fer xerrades el 9 de juny a Vilanova, el 10 a Girona, el dia 11 a Terrassa i el 17 l'acte central a la Universitat de Barcelona.

Fasinpat-Zanon, 6 anys de fàbrica ocupada sota control obrer a l'Argentina

Chiquito Reyes, treballador de Fasinpat, fàbrica argentina ocupada pels treballadors que funciona des de fa sis anys sota gestió obrera, ha viatjat a Europa en representació dels seus companys per donar a conèixer aquesta experiència. A més de l'explicació en primera persona, Reyes va presentar el documental "Corazón de Fàbrica" i el llibre-mural ceràmic amb poemes de Juan Gelman.

Cerámica Zanon és una fàbrica de rajoles ceràmiques situada a la província de Neuquén, a la Patagonia argentina, que des de l'any 2002 està gestionada amb èxit pels treballadors. L'empresa va ser fundada al 1980 amb el suport de la dictadura militar i des de la seva creació i al finalitzar el règim militar, el propietari de l'empresa, Luis Zanon, va rebre subsidis milionaris i exempcions d'impostos.

Malgrat que l'any 2000, Luis Zanon va ser catalogat per la revista Fortune com un dels cent empresaris que més guanys obtenia a Argentina, va presentar un pla de crisi. L'1 d'octubre de 2001, va anunciar que deixava de pagar els sous, va acomiadar a 380 treballadors i va intentar treure les màquines de les naus. Finalment l'empresari va tancar. Aleshores els treballadors van decidir ocupar la fàbrica i posar-la en producció sense patrons. El 2 de març de 2002 Zanon va passar a ser una empresa controlada pels obrers i es varen organitzar per que la producció sortís endavant. L'expropiació té el suport de 90 mil signatures i suposaria la creació de més de llocs de treball i la possibilitat de realitzar més tasques i activitats.

Dones Llibertàries, Acció Social i Àrea d'Immigració de la CGT

Secretaria d'Acció Social CGT Catalunya

El dissabte 31 de maig, es van portar a terme a Barcelona dues reunions dins l'àmbit de la CGT de Catalunya, ambdues amb una bona assistència i participació. La primera d'elles va ser la que van fer el grup de Dones Llibertàries en els locals de la CGT a Barcelona. La segona la que va fer la xarxa d'acció social de la CGT de Catalunya a l'Ateneu Popular La Torna. Per altra banda, el 14 de juny es va portar a terme la reunió de l'Àrea d'Immigració de CGT Catalunya.

Reunió del Grup d'Acció Social de la CGT de Catalunya a l'Ateneu La Torna de Gràcia.

Reunió de Dones Llibertàries

El dissabte dia 31 de maig pel matí es va fer la segona reunió de Dones Llibertàries a la seu del Sindicat a Barcelona. Els punts dels quals es va parlar a la reunió són els següents:

- Es posa de manifest que hi ha la necessitat d'impulsar el col·lectiu i de visibilitzar-lo. En aquest sentit doncs, es reitera la importància de fer reunions periòdiques i de disposar d'un petit espai on dipositar material i on poder-nos reunir.

-La primera de les activitats que es prepara com a Dones Llibertàries és un taller d'autodefensa que es realitzarà a Barcelona durant quatre dissabtes els mesos de setembre i octubre. S'editaran díptics informatius i cartells.

-Es proposa que a la pàgina web del sindicat hi hagi un espai específic per a Dones Llibertàries. Seria un espai ideal per tal de penjar i consultar material que es vagi generant o que sigui interessant.

-Així mateix s'estableix el compromís de publicar un article al Catalunya cada mes.

-Es constata que hi ha alguns temes importants i que ens afecten especialment i que no hem tingut l'oportunitat de parlar-ne, discutir-los i treballar-los. És per això que decidim que de cara a la propera tardor organitzarem jornades específiques sobre diferents temes.

Reunió d'Acció Social

El dissabte 31 de maig per la tarda es va fer reunió d'Acció Social de la CGT de Catalunya a l'Ateneu La Torna, al barri de Gràcia de Barcelona, amb l'assistència de representants de les Federacions de Tarragona, Garraf, Lleida, Baix Camp, Baix Llobregat, Maresme i Terrassa, així com diverses persones a títol individual.

Els punts dels quals es va parlar a la reunió són els següents:
-Roda dels sindicats presents en la reunió per explicar el treball que han estat realitzant durant els últims mesos.

-Es constata la necessitat de treballar específicament en una reunió el tema d'immigració. La majoria de les secretaries d'acció social dediquen bona part del temps a treballar aquest tema i per tant es decideix fer-ne un monogràfic. S'acorda convocar una reunió de l'Àrea d'Immigració el 14 de juny a Barcelona. Entre altres temes es treballarà la nova directiva europea en temes d'immigració aprovada recentment i les diferents publicacions que s'han anat generant tant dins com fora del sindicat per informar sobre lleis, drets,… Es proposa que a la pàgina web del sindicat hi hagi un espai d'immigració. Seria un espai ideal per tal de penjar i consultar material que es vagi generant o que sigui interessant.

-Objecció fiscal. És una campanya que la CGT duu a terme des de fa tres anys conjuntament amb l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya. Aquest any, s'han editat 3.000 tríptics informatius i s'ha ofert la possibilitat d'organitzar tallers de formació.

-Antirepressiu. La segona quinzena de setembre hi haurà a Terrassa unes jornades estatals sobre antirepressió. Està per confirmar encara, les dates exactes. La FL de Terrassa informa de la campanya que s'està duent a terme per exigir la llibertat d'en Franki. Destacar la disposició a fer xerrades arreu per tal d'informar cas i s'informa d'una nova manifestació pel dia 7 de juny a Barcelona.

-Es comenten altres temes, com la campanya per declarar Catalunya lliure de transgènics i la situació de la ILP que es vol tirar endavant, o la problemàtica de l'aigua i les mobilitzacions contra els transvasaments.

Reunió de l'Àrea d'Immigració

La reunió es va fer el 14 de juny als locals de la CGT a Barcelona amb l'assistència de representants de les Federacions de Tarragona, Lleida, Baix Llobregat, Maresme, Baix Camp i Terrassa, així com persones a títol individual.

Els punts que es van tractar a la reunió són els següents:

Nova directiva europea en matèria d'immigració.
-El primer punt que vam treballar és el de la Directiva de la Vergonya, que endureix encara més les condicions de vida dels immigrats sense papers.

Com a resposta a aquesta nova normativa, el dia 21 de juny a les 19h, la REDI (xarxa estatal pels drets dels immigrants en la que participa la CGT) ha convocat una manifestació a la Plaça Sant Jaume de Barcelona

-Es decideix que la CGT de Catalunya ha de participar activament a les reunions de la REDI. S'entén que aquest és un espai alternatiu de treball de la immigració i que cal que hi siguem presents i hi aportem plantejaments i propostes.

-Es decideix, així mateix, editar un tríptic i un cartell sobre la nova directiva europea per informar de què suposa a sindicats i federacions. El tríptic serà editat en diferents idiomes: català, francès, anglès, àrab, urdu i espanyol són les propostes tot i que en funció del pressupost acabarem acotant a més o menys llengües.

-Al mateix temps, oferirem a tots els sindicats que ho vulguin, xerrades per tal d'explicar i denunciar la normativa.

-Amb el mateix material del tríptic elaborem un escrit per tal que sigui publicat al Catalunya.

Material de la CGT

-Es parla del material que tenim amb informació bàsica sobre convenis, drets, etc. Hi ha el manual per a treballadors/es que és útil però que hauríem d'actualitzar-ne alguns punts. A més, pensem que seria interessant afegir també a nivell genèric informació sobre quatre sectors concrets: sector de la construcció, agrícola, hostaleria i treballadors de la llar. Tenint en compte que els convenis són diferents a cada demarcació, agafaríem només els punts genèrics.

Organització interna
- Es parla una mica de la tasca que assumeix cada localitat respecte al tema immigració. És molt important la feina que s'està duent a terme en molts dels sindicats i pensem que ens cal un curs de formació sobre polítiques d'estrangeria. Proposem com a dates un parell de dies a l'octubre encara per concretar. El curs ens el farien la Meritxell de Tarragona i la Blanca de Lleida.

-No es coneix el número d'afiliats/des immigrats de la CGT perquè a la base de dades no consta. Seria interessant de demanar-ho, fins i tot a nivell de sectors.

-Es demana un espai a la web on penjar informació jurídica, enllaços de pàgines web, publicacions i impresos que anem editant,...

La propera reunió la fixem pel dia 11 d'octubre a les 11 del matí a Barcelona.

SENSE FRONTERES

Amb l'excusa de l'Expo, un cop més, es remodela una ciutat amb mètodes especulatius que afavoreixen els de sempre

Les multinacionals del petroli continuen tallant el bacallà arreu

OPINIÓ:

Per què diem NO a l'Expo de Saragossa?

CGT Aragó i La Rioja

L'Expo 2008 de Saragossa ha portat amb ella la "Gran Transformació" de la nostra ciutat. Això és el que ens diu la propaganda oficial. I sens dubte, Saragossa s'està transformant, però… en què? Les operacions urbanístiques associades als macroesdeveniments (Expo, Fòrum, Copa Amèrica, Olimpíades…) no són un efecte secundari sinó la seva principal raó de ser.

A ningú se li escapa que, per a fer les exposicions i xerrades previstes, hagués estat suficient amb la Fira de Mostres, la Multiusos i algun altre espai més. Però aquest no era l'objectiu, clar. Els tres mesos que ens esperen de focs artificials són l'excusa, però també una peça fonamental, per a convertir la nostra ciutat en una empresa dinàmica i competitiva – una marca - que competeixi amb altres ciutats per turisme i inversions.

Per a això, Saragossa, ha de quedar "bonica", "neta" i, sobretot, generar "un ambient propici per als negocis". El macroesdeveniment és una peça fonamental per a crear la ciutat-marca, la ciutat-competitiva, la ciutat-empresa, perquè accelera la transformació urbana, però sobretot perquè genera el consens dels agents econòmics i socials, i l'entusiasme ciutadà al voltant d'un objectiu comú: La Expo, que aviat s'equipara amb la pròpia ciutat.

Així es va generant un "patriotisme de ciutat" on no hi ha interessos oposats, on el que és bo per a la ciutat és bo per als seus ciutadans, on no hi ha tot practcament debat, on no hi ha fisures sobre el model de desenvolupament.

I per a triomfar, el tema triat és molt important. Sens dubte una Expo sobre maquinària agrícola no hagués despertat el mateix fervor social. Sempre es trien temes com la pau, l'esport, la cultura… Aquí es va triar "aigua i desenvolupament sostenible", amb el que, a més, es guanyava el suport de part del teixit social que podria haver estat crític amb tot el que es venia damunt. El problema és que el que és bo per a atreure al turisme i a la inversió, el que és bo per a la "ciutat", gairebé mai ho és per a la gent que vivim en ella.

La Expo ens deixa una ciutat hipotecada per anys, si no dècades, en una bogeria de malbaratament (papereres, bancs i fonts exclusius a 1.873 euros la unitat, façanes i edificis que es llencen a l'endemà del tancament…) i de desfasaments pressupostaris conseqüència de les presses. El suculent negoci per als mateixos pocs de sempre a costa de les arques públiques (de Saragossa o de Madrid) ja està fet. A la resta ens quedaran uns serveis socials camí de la precarització i la privatització, uns mínims pressupostos per a cultura…

La Expo ens deixa un riu ferit al seu pas per Saragossa, amb un canal cavat en el seu si per a ficar vaixells grans per a turistes. Un asud. Unes riberes, per fi arreglades, després de la tala de centenars d'arbres perquè ralentien el ritme de les obres. Més d'una desena de denúncies per part d'organitzacions ambientalistes que han rebut el silenci per resposta.

La Expo ens deixa un meandre d'horta periurbana convertit en un centre d'oci privat (camp de golf, canal d'aigües braves, aparthotel..) i en un parc empresarial a uns preus de riure.

La Expo ens deixa una ciutat amb el carrer prohibit per al seu gaudi i per a la protesta. Centenars de nous policies de diferents cossos, que han vingut per a quedarse, s'encarregaran dels que ens queixem, però també dels pobres i no tan pobres que vulguin dormir en els parcs, dels que mengin o beguin fora d'un negoci, dels que juguin…

La Expo ens deixa una ciutat inabarcable, amb nous barris com Arcosur que contaven amb gran oposició política i social, fins que per art de la màgia de la permuta de terrenys de Ranillas, una part d'aquesta oposició va desaparèixer. Nous barris amb milers d'habitatges nous mentre més de 50,000 habitatges segueixen buits en el centre consolidat de la ciutat. Nous barris enmig d'un no-res que caldrà urbanitzar i dotar de serveis mentre els barris antics necessiten aquests recursos per a mantenir-se. Nous barris que necessitaran el cotxe per a moure's.

Però sobretot, la Expo ens deixa en el camí d'un model de desenvolupament devorador de recursos naturals i de persones.

Es porten a terme diverses activitats de protesta en el marc de la Trobada Social Alternativa al Petroli

Tanca el XIX Congrés Mundial de Petroli celebrat a Madrid del 28 de juny al 3 de juliol

www.nomassangreporpetroleo.org/

Des dels anys trenta del segle anterior ve celebrant-se cada tres o quatre anys un Congrés Mundial del Petroli en diferents llocs del planeta. El que s'ha celebrat aquests dies a Madrid, d'esquena a la seva ciutadania que no ha tingut informació del mateix fins al mateix dia de la inauguració, passarà a la història d'aquests Congressos com un exemple de cinisme indolent.

Ocults els interessos de les multinacionals en l'etiqueta de la sostenibilitat poc va trigar en demostrarse que la veritable fi d'aquest XIX Congrés no era altre que naturalitzar l'especulació com un mecanisme econòmic oportú per a fixar el preu del barril. Com era d'esperar els interessos de les multinacionals energètiques s'han imposat a qualsevol altra realitat relacionada amb el cru.

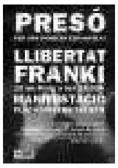
La situació econòmica actual caracteritzada pel preu del barril de petroli ha estat el que ha identificat des del principi a aquest XIX Congrés Mundial del Petroli. La intervenció inaugural del Ministre d'Indústria, Miguel San Sebastian assenyalant l'especulació financera com la causa de l'encariment del barril va ser el primer avís per a comprendre què anaven a tractar les multinacionals petrolieres a Madrid.

Encara que la situació del preu del petroli porta causant alarma i preocupació des de fa molts mesos els 4000 delegats que han assistit al Congrés van voler ocultar les seves veritables preocupacions sota el lema: "En un món en transformació: subministrant energia per a un desenvolupament sostenible". Per això els col·lectius agrupats entorn de la Trobada Social Alternativa al Petroli van començar des de fa diversos mesos denunciant el cinisme d'un lema que no es corresponia amb l'agenda de discussions que anava a ser treballada a Madrid.

Aquest XIX Congrés Mundial s'ha oblidat una vegada més de tractar aquelles realitats del petroli causades per la lògica de l'especulació econòmica i que tant intenten ocultar les multinacionals energètiques. Per exemple: les guerres per petroli, els desplaçaments de poblacions autòctones i camperoles d'aquelles terres amb jaciments, la privatització d'empreses energètiques estatals amb el cost social que comporta, l'augment del preu dels aliments i l'impacte mediambiental que afecta de manera més salvatge a les poblacions més empobrides o el continu assassinat d'aquells i aquelles que s'oposen a abandonar les seves terres o claudicar als interessos de les multinacionals.

Se'n va així el XIX Congrés Mundial del Petroli de Madrid deixant com rastre el desinterès de les petrolieres per assumir el seu paper dintre de la crisi mediambiental i el sofriment social que comporta la persecució dels seus interessos econòmics. Fer cara als problemes climàtics i als danys socials que comporta el petroli ja comentats i de sobres coneguts per la ciutadania no és un tema present en l'agenda de les petrolieres. Per això aquest XIX Congrés no ha estat tant una oportunitat perduda en la recerca de nous models energètics en un món captiu pel petroli sinó la constatació clara i evident que els interessos de les multinacionals continuaran sent la persecució dels beneficis econòmics.

www.nomassangreporpetroleo.org/

Els 'no-nacionalistes' continuen assetjant els moviments socials des de posicions ultranacionalistes des d'on la bandera és una i no cinquanta-una

Hi ha solucions racionals per tal de respectar totes les parts a Bellvitge

BALA PERDUDA

Montjuïc per la pau?

Adolfo Montoliu

A mitjan juny, la ciutat de Barcelona (amb la seva corporació municipal al capdavant) va celebrar el retorn del castell de Montjuïc per al seu ple ús i gaudi, lluny de les servituds militars que el van tenir segrestat durant, pràcticament, tota la seva història. L'esdeveniment, però, deixa un regust agredolç a aquells sectors pacifistes que durant dècades l'havien fet paradigma del militarisme a la ciutat. Efectivament, els insubmisos i objectors van assenyalar mitjançant ocupacions, manifestos, tancaments i d'altres accions pròpies de la praxis antimilitarista l'obscenitat d'un museu que glorificava no només el poder de les armes (així en genèric) sinó molts episodis en què el castell va servir per aixafar les ànsies de canvi social o nacional dels barcelonins a qui en teoria havia de defensar. Les figures d'Espartero, Prim o l'infaust procés en què va ser condemnat Companys estan indissolublement lligades als seus murs centenaris. Curiosament, i d'això també s'ha de deixar constància ni que sigui en aquest racó net del "Catalunya", els discursos oficials i el seguiment mediàtic que se n'ha fet han oblidat aquesta contribució a la definitiva desaparició d'aquest color caqui que emboirava l'"sky-line' barceloní.

Tot i que la premsa ha recollit algunes veus que apostaven pel manteniment d'aquesta instal·lació amb el pretext que la història militar també forma part de la nostra història (i no els falta raó, però si algun dia s'ideés un museu de l'esclavisme, difícilment la finalitat del seus comissaris fóra la d'enaltir les seves virtuts) i altres –inefable Gabriel Cardona- recordessin els afusellats pel poder republicà durant la Guerra Civil (com si aquestes morts indignes justifiquessin les que estaven por venir... s'ha de ser ben poca-solta), cal felicitar-se de la desaparició d'aquesta càrrega just damunt dels nostres caps i, això sí, vigilar, i de ben a prop, que el seu ús futur tingui present l'esperit rebel i alliberador que alguna vegada va caracteritzar els habitants que van patir les seves canonades i, especialment, que tots aquells mercenaris que avui dia estan a sou de les diferents institucions al servei de la pau (i que, pel que sembla, seran els seus principals beneficiaris), tinguin present la ignomínia del seu passat per poder considerar-se dignes usufructuaris.

Li concedeixen el tercer grau però la jutgessa de Terrassa demana que en Franki torni a la presó

Canvi en el règim penitenciari d'en Franki

Col·lectiu Catalunya

Al Franki li van concedir el 10 de juny el tercer grau en règim obert. Es tracta d'una llibertat parcial i vigilada, ja que ha de dormir a la presó. El Franki va agrair públicament la lluita de totes les persones i col·lectius que han fet possible aquest alliberament parcial. Franki va ser detingut i empresonat el 28 d'abril, quan el Tribunal Suprem espanyol va denegar el recurs presentat el 2005.

L'empresonament obeeix a una condemna per uns fets de l'any 2002, quan en una cercavila algú va intentar despenjar una bandera espanyola i una de la UE de la casa de la vila de Terrassa. Les mobilitzacions per la seva llibertat, esdevingudes un clam contra la repressió i contra els símbols del poder (contra la bandera espanyola, l'element sagrat que va motivar la seva condemna a mans d'un ex-fiscal militar) han superat totes les espectatives i s'han covertit en les més nombroses i eficaces dels darrers anys. Les accions mediàtiques continuades han posat a la palestra la greu injustícia i les motivacions polítiques espanyolistes d'aquest empresonament. Un fet que ni la premsa del règim ha pogut ocultar com voldria.

La jutgessa de Terrassa demana que en Franki torni a la presó per la bandera espanyola

El 17 de juny però es produeix la noticia de que la jutgessa del Penal núm. 2 de Terrassa, Maria del Prado Garcia Bernalte, reclama que en Franki torni a la presó pel "delicte d'ultratge a Espanya".

La magistrada argumenta que ha de complir els 4 mesos de presó per no haver pagat la pena multa a què va ser condemnat. L'auto és una mesura de pressió cap a la fiscalia i el jutge de vigilància penitènciaria per què revoquin el tercer grau concedit i dictin novament l'ingrés a presó d'en Franki.

Aquesta notificació de la jutgessa Maria del Prado García Bernalte contradiu les veus, com la de la Consellera Tura, que intentaven restar credibilitat a la versió que en Franki ha estat empresonat per una bandera espanyola.

Atenent que el caràcter polític del cas ha quedat més clar que mai, exigim encara amb més força una solució política a aquest cas, que a efectes pràctics, implica la suspensió de la condemna, la llibertat absoluta i sense condicions d'en Franki.

Al local de CGT del 25 al 28 de setembre

Jornades de CGT contra la repressió a Terrassa

Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal de la CGT

Aquesta és una primera convocatòria d'aquestes Jornades, amb tres objectius fonamentals:
1. Analitzar la situació generalitzada de repressió social i sindical que patim.
2. Definir propostes d'estratègies d'actuació des de la CGT.
3. Suggerir orientacions per a la coordinació amb altres grups i moviments.

És molt important assumir que aquestes jornades són de debat i treball, del programa així com de la logística d'estades s'encarregaria inicialment la CGT de Terrassa amb suport de la Secretaria d'Acció Social confederal.

Qui tingui previst o pensi assistir, es prega ho comuniqui al correu de la secretaria d'acció social sp-a.social@cgt.es per a anar perfilant les necessitats a cobrir per l'organització.

OPINIÓ:

Falsa democràcia sense soroll: el Tractat de Lisboa va ser ratificat pel parlament espanyol el dijous 26 de juny

Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal de la CGT

Amb un sonor fons d'espanyolisme futbolero, algú es va assabentar que dijous passat 26 de juny de 2008, el Parlament espanyol va ratificar el Tractat de Lisboa, pel qual es modifiquen el Tractat de la Unió Europea i el Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, amb 322 vots a favor, sis en contra i dues abstencions?

Faltant la ratificació pel Senat, el Regne d'Espanya és l'estat número 20 que ha aprovat el Tractat de Lisboa, sostraient a la seva ciutadania el dret a informar-se, debatre, donar suport o oposar-se al mateix. No així va ser el cas d'Irlanda, que passarà als anals de la història recent com l'únic país que es va atrevir a dir No a l'Europa dels rics, però la seva negativa de poc servirà enfront de l'entrada en vigor - gener de 2009- del nou Tractat antidemocràtic, neoliberal i netament capitalista.

Aquesta ratificació pel parlament espanyol, sense pressió en el carrer, sense oposició mediàtica, sense publicitat, sense debat públic, i amb la selecció espanyola de futbol triomfant a l'Eurocopa, és l'estil que ens promet la nova Unió Europea: entreteniment i tafaneria fashion per a tots i totes, mentre la classe política - molt professional, experta i entesa - decideix en silenci pels altres. Que massa preocupats/des caminem amb l'euribor pels núvols, els acomiadaments, la pujada imparable de preus, l'atur, i omplir el dipòsit del cotxe per a anar al treball. "Deixem-los que gaudeixin de la vida, que ja estem els/les polítics/ques per a pensar per ells en les coses importants, que són per al bé de tots….. nosaltres", és a dir: els poderosos, els que inverteixen i especulen en borsa, els que reestructuren i deslocalitzen empreses, els que armen els exèrcits, els que guanyen fortunes amb les infraestructures, la construcció i els habitatges, els carcellers i caçadors d'immigrants sense papers….

Tenim un problema, i el problema es diu UE: un projecte polític del capitalisme globalitzat i esclavitzador de països, pobles, treballadors/es i immigrants. CGT reitera el seu compromís en la denúncia i en la lluita contra la UE, i ens seguim preguntant "UE, per a què?, per a qui?" Les respostes són desgraciadament tossudes: per a crear una superpotència militaritzada i antidemocràtica i per als rics de la política, el comerç, la indústria i les finances.

Suport als veïns de Bellvitge en lluita per defensar les zones verdes

Federació Comarcal CGT Baix Llobregat:

Des de la Federació Comarcal de CGT del Baix Llobregat es va convocar concentració, el dimarts 3 de juny, davant de l'Ajuntament de l’Hospitalet de Llobregat per denunciar la imposició i repressió que aquest ajuntament està tenint amb els veïns de Bellvitge que duen mes de dos anys lluitant per conservar les seves zones verdes. Aquell dia hi havia ple de l'ajuntament on fins i tot volien canviar la qualificació de sorolls de la zona de residencial a industrial per poder posar-hi tota la maquinària que volen posar.

Des de la CGT, denunciem i expressem nostra més absoluta repulsa i malestar davant el comportament que l'Ajuntament de l’Hospitalet està tenint amb els veïns de Bellvitge i mes concretament amb els veïns que viuen a l'avinguda de la Mare de Déu de Bellvitge. Aquests veïns porten una lluita de mes de 2 anys per conservar el seu parc, per conservar una zona verda entre blocs essencial per a la zona, doncs la gaudeixen tant els veïns com els dos col·legis de la zona, el taller de disminuïts psiquics i els ciutadans en general.

Durant tot aquest temps de lluita, l'Ajuntament no ha volgut escoltar les raons dels veïns, l'única cosa que ha tractat l'equip municipal ha estat d'imposar la seva llei mitjançant la repressió i la manipulació mediatica tractant d'enfrontar els veïns, “uns contra els altres” i enviant les forces repressores per fer callar la veu d'un barri obrer a força de cops, “porres i pistoles contra xiulades i cassolades, guerrers sense compassió contra avis, pares i nens”.

Així mateix, critiquem l'actuació que han tingut i estan tenint els representants de la associació de veïns de Bellvitge davant el conflicte, ja que en comptes d'escoltar els veïns i donar suport les seves queixes i raonaments; sense consultar ningú, unilateralment acorden amb l'ajuntament la construcció d'un centre de disminuïts psíquics amb trastorn de conducta en el parc, en una zona verda, entre blocs de cases, havent-hi molt espai on fer-lo a tan sols 30 metres!!!

Creiem que els representants d'aquesta AV, amb la seva manera d'actuar s'han saltat els principis bàsics pels quals es van formar les associacions de veïns, o sigui, ser part, donar suport i defensar els drets dels veïns davant els atacs d'interessos externs contraris als d'aquests, fomentant la solidaritat entre tots i totes les persones del barri per a la millor defensa d'aquests interessos, fent-los particeps de tots els problemes que afecten al barri. Per a nosaltres no actuar així significa que aquestes persones ja no representen als veïns sinó altres interessos, pel que aconsellem els veïns de Bellvitge la seva destitució dels càrrecs.

Veient els terrenys que els veïns assenyalen, no entenem la tossuderia municipal per a obstinar-se a malmetre el benestar i qualitat de vida tant dels veïns com dels malalts Que mou a aquests responsables municipals que es presenten com d'esquerres? serà els diners o tal vegada les ànsies de poder? Perquè el benestar dels ciutadans no sembla que els importa massa, per molt que en les eleccions reparteixin promeses i bones cares.

Per a nosaltres, les conclusions són clares, el centre entre els blocs, o sigui en el parc, destrossa una zona verda vital per al barri i obliga a fer un centre més petit que si es construís on proposen els veïns. A tan sols 30 ms existeix un solar enorme on es podria construir un centre d'una sola planta, més gran i millor condicionat, el que redundaria en benefici de la qualitat de vida dels malalts. Una solució que segur satisfaria totes les parts.

Des de la CGT defensem un centre adequat per als malalts al mateix temps que el dret dels veïns a conservar les seves zones verdes. Esperem que l'equip de govern mediti bé la situació i rectifiqui ja que la solució no és tan complicada i totes les parts hi sortirien guanyant. Des d'aquest sindicat donem suport incondicional a aquesta lluita més que digna i justa, dels veïns, els quals a més de tenir raó, estan sent brutalment represaliats i criminalitzats injustament, negant-los el dret d'expressió i defensa dels seus interessos igual que en l'etapa franquista. Fa riure que ara, a això mateix, li diguin democràcia.

El Ter lluita per la seva supervivència com a riu

Redacció

La Plataforma del Ter va ser creada per ajuntaments, entitats empresarials, institucions gremials i econòmiques, regants, pagesos i ecologistes, una amalgama massa diversa per tenir massa plantejaments comuns.

Gent del Ter no s’hi ha adherit per aquesta heterogeneïtat i perquè això dificulta les accions necessàries

Les darreres setmanes hi ha hagut mobilitzacions a la zona del Ter per reclamar el retorn dels cabals cedits a l’àrea de Barcelona. Això ha permès saber que hi ha un problema on fins ara ningú no creia que hi fos.

Tothom –o gairebé tothom– va descobrir que a la conca del Ter hi havia un conflicte quan setmanes enrere –coincidint amb la fase més estricta de la sequera i, posteriorment, amb les pluges del mes passat– va haver-hi mobilitzacions –la darrera, el 14 de juny passat– per reclamar els cabals del riu que van a Barcelona.

Dani Boix, responsable de l’àrea de rius de l’Associació de Naturalistes de Girona (ANG) i representant de l’entitat a la recentment creada Plataforma pel Ter, explica que un dels motius per fer-la era justament «que la ciutadania en general conegués que aquí hi ha un problema».

El malestar de la gent del Ter ve perquè, segons denuncien els diferents portaveus consultats, «s’incompleix la llei que regula el transvasament, de l’any 1959».

SALUT I ANARQUISMES

La família trinxada

Pep Cara (Berga)

L'activitat encaminada a crear una cultura crítica i antiautoritària a les terres de Ponent no és pas petita. A Lleida hi ha molts projectes, moltes militants i diverses lluites. Jo conec la feina de la CGT, de la Maranya, de diverses okupes, també de la CNT i segur que n’hi ha d'altres, però que jo conec menys. Tanmateix no vull parlar dels de Lleida capital sinó de la gent de molts pobles i que es donen a conèixer al món com a “Trinxats”. Dic que no són de Lleida perquè a Catalunya com a la resta de l'Estat hi ha un centralisme que “tira p’atrás”. I a comarques, amb molts conflictes i problemes iguals que a la ciutat —no vull presentar un fals panorama a l'estil del bon salvatge—, hi ha força gent compromesa amb la llibertat i la justícia social. Bellcaire, Tolba, Preixens, Castellserà, Balaguer..., no sabria pas dir de quants pobles són tota la colla, són molta gent i de molts pobles. Però la quantitat no és el que els fa destacar sinó la capacitat d'organització, la feina que fan i la seriositat (tot i que no ho sembli) a l’hora de treballar. Són autogestionaris, antiautoritaris i representen, com dic, una xarxa crítica no sempre visible però molt eficaç. La base de tot plegat? D'una banda, res de nou: amistat i voluntat de fer (grup d’afinitat) i, d'altra banda: punk i futbol. Sí, sí, punk i futbol. Els punks i els futbolistes poden ser —a Ponent és així— la resistència més ferma a l'autoritat i l'explotació. El quarter general? Balaguer. Però tant munten una cosa a Bellver com a Mollerussa. Per exemple, van col·laborar amb la gent de Mollerussa Llibertària i el CSO la Tercera Sèquia (un projecte i una gent també molt i molt ferma) en la presentació de la Marxa-Homenatge als Maquis d'enguany. Jo els vaig conèixer just pel tema dels maquis fa pocs anys. Jo no sóc de fer la pilota a ningú, ni de parlar solament bé de la gent però dels Trinxats poc dolent pots dir: són una gent oberta, treballadora i compromesa. Què vols més? Doncs que no parin, que tinguin relleu generacional i que siguin molt feliços, apa!

Sempre dic que els trinxats per actes de menys d'un centenar de persones sembla que no s'hi posin (i és que l'altre dia una paella que havia de ser gairebé íntima va acabar aplegant una setantena de persones). Dons això, que si voleu venir als actes que organitzen a Bellver, no us encanteu i apunteuvos: . Per més informació dels maquis: . Doncs res, ens veiem a Bellver. Salut i anarquia!

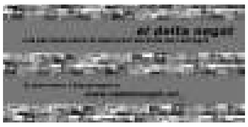

Atversaris pels dos dies

Redacció

Ja està a la venda el CD del grup de rap Atversaris en solidaritat amb la lluita pels 2 dies a Autobusos de TMB. Si voleu copies (a 5 euros, els beneficis són per la Caixa de resistència) podeu trucar al company Garganté (669 17 19 57).

Comitè de Conveni Transports de Barcelona (www.comitedescansos.blogspot.com)

'El Delta negat', un documental sobre el Delta del Llobregat

Redacció

El passat 26 de juny, es va presentar el documental "El delta negat" a la Sala La Capsa del Prat del Llobregat. El documental explica la destrucció dels espais naturals del delta del Llobregat.

"El delta negat" és un viatge pel delta del Llobregat. En aquest viatge coneixem l'opinió i les experiències de diversos ciutadans del Baix Llobregat que miren amb preocupació i analitzen amb esperit crític la brutal transformació que ha patit el seu territori amb el desviament del darrer tram del riu Llobregat, l'ampliació del port i l'aeroport, la requalificació de sòl agrícola en industrial i urbà, la construcció de grans infraestructures com l'AVE, etc.

La presentació del documental va anar a càrrec de Marga Linuesa, escriptora, i antiga propietària d'una masia familiar enderrocada amb l'ampliació de l'aeroport del Prat.

El documental es pot visionar i descarregar a la pàgina web www.eldeltanegat.cat

"El delta negat" ha estat dirigit per la documentalista Elisenda Trilla, la qual també ha coescrit el guió conjuntament amb el guionista Albert Plans.

La realització i el muntatge ha anat a càrrec de Joan Yves.

Dret a l'Avortament: anàlisi i reflexió sobre la recent ofensiva repressiva

Noelia Pérez, de Dones Llibertaries

Els últims mesos, arrel de l'obertura d'investigacions judicials contra clíniques d'avortament de Madrid i Barcelona, centenars d´organitzacions i persones s'han autoinculpat en diferents jutgats catalans per denunciar el que consideraven un "assetjament" contra aquestes pràctiques. Les dones de CGT vam participar de la campanya, i som moltes les Dones Llibertàries que ens hem autoinculpat.

Aquesta setmana saltava la notícia que la fiscal Teresa Compte considerava que les autoinculpacions sorgides de la campanya pretenien generar "un debat públic" sobre la regulació actual. La Fiscalia Superior de Catalunya dictava així una ordre interna perquè els fiscals catalans arxivessin les denúncies col·lectives de les dones que s'autoinculpaven d'avortar com a forma de denúncia de la desprotecció de les dones que decidien avortar voluntàriament.

La fiscal superior de Catalunya, Teresa Compte, considerava que aquestes denúncies massives "van dirigidas essencialment a provocar el debat públic sobre l'actual regulació legal de la interrupció voluntària de l'embaràs, i no aporten dades que permetin constatar mínimament fets delictius concrets susceptibles de persecució".

Compte, a més, afegia que les denúncies "no presenten ni intencionalitat ni idoneïtat suficient per pertorbar de manera punible el funcionament de l'administració de justícia".

De la sentència de Compte es desprèn en primer lloc una "despolitització" del problema sobre el dret a l´avortament lliure i gratuït, que era el lema de la campanya. En segon lloc, sens dubte, no va a l'arrel del problema, que és la crítica profunda a la llei actual.

Des de Dones Llibertàries, volem difondre el debat publicant un interessant article que van fer les companyes de l'Assemblea de Dones Autònomes pel Dret a l´Avortament. Com a dones llibertàries ens sembla que el dret ple a decidir lliurement sobre els nostres cossos ha de ser un principi de base del nostre sindicalisme, i a més, seguim reivindicant allò que vam fer autoinculpant-nos: avortament lliure i gratuït ja!!

Assemblea de Dones Autònomes pel Dret a l'Avortament

En el marc d'una denúncia presentada per E-Cristians, des de novembre del 2007, hem assistit, al conjunt de l'Estat espanyol, a tot un seguit de persecucions a la pràctica de l'avortament des de l'àmbit judicial i social, vers professionals de la sanitat, clíniques i dones. De les 139 històries clíniques que s'han revisat, hi ha 99 dones imputades actualment per la jutgessa Elisabet Castelló, dels jutjats 33 de Barcelona, però encara falta revisar més de 2.700 expedients requisats a les clíniques del grup Ginemedex-TCB.

Massa sovint, el tema de l'avortament es planteja de forma simplista, plantejant el dilema com la confrontació entre dues posicions, "en contra" i "a favor" de l'avortament. No obstant estem davant d'un fet molt més complex. Així, no és del tot correcte dir que els grups de dones feministes estem a favor de la pràctica de l'avortament sense més, o fins i tot, com gosen dir els grups fanàtics religiosos, en contra de la maternitat. Nosaltres, vindiquem el dret, reconegut internacionalment [1], que les dones puguem decidir lliurement, i sense mediació ni de l'Estat, ni del cos mèdic i/o judicial, sobre el nostre cos, la nostra sexualitat i la nostra pròpia vida o sobre les prioritats que tenim per viure-la.

A més, el fet de plantejar-ho com una dicotomia crea l'efecte que estem davant d'una decisió que permetrà, o no, avortar en el futur a les dones. Pensament del tot ingenu ja que, més enllà de les lleis i durant més de mil anys, les dones han interromput els seus embarassos no desitjats, ja sigui per mitjà de xarxes de dones en resistència, o en el pitjor dels casos, de forma clandestina o insegura, i per tant, arriscant la seva salut i fins i tot la seva vida. Per tant, el debat hauria de ser -estar a favor o en contra de la despenalització de l'avortament-, sense oblidar que s'ha d'aprofundir sobre què és necessari per garantir aquest dret, i així prevenir també el nombre d'embarassos no desitjats.

A l'Estat espanyol, segons una llei promulgada el 1985, la qual mai ha estat reformada per incorporar les noves ratificacions internacionals, si qualsevol dona opta per interrompre el seu embaràs, el primer que ha de saber és que existeixen tres supòsits per sol·licitar un avortament de forma legal: quan la mare ha estat violada, havent fet prèviament la denuncia abans de les 12 setmanes; quan hi ha un perill de malformació fetal que impedís al fetus viure o tenir una vida digna abans de les 22 setmanes, i finalment, sense "terminis", quan la vida de la mare corre perill, o es pot demostrar un perill per la salut psíquica o física de la mare.

Però què diem des de les dones feministes autònomes sobre aquesta llei i les futures propostes de reforma que se'ns plantegen?

En primer lloc, malgrat l'avenç que va suposar aquesta llei per reduir el nombre d'avortaments clandestins i/o inseguers, segons aquesta, la decisió d'interrompre un embaràs no desitjat ve condicionada prèviament a la tutel·la l'Estat, el qual legisla segons els mandats de l'església catòlica; en segon terme als metges, ja que ells són els que donen la seva autorització, i que, no ho oblidem, poden acollir-se a l'objecció de consciència, i finalment, a la família en cas que la

dona sigui una menor.

"Massa evidències mostren la manca d'autonomia sobre el nostre cos i la nostra vida"

En segon lloc, només s'accepten una sèrie de supòsits, sense contemplar que també existeixen raons que travessen les nostres vides com són els factors econòmics, però també, el fet de no voler tenir més fills, o voler postergar la maternitat o simplement no voler ser mare, i que malgrat l'avenç en els mètodes de planificació o anticonceptius, aquest fallen, o són massa costosos[1]. A més és clar, de les barreres culturals i/o religioses, que encara existeixen a la nostra societat, que afecten la presa de la decisió o al nivell d'informació/educació al que les adolescents i dones accedeixen.

El dret a decidir sobre el propi cos, no comença amb la pràctica d'una interrupció del embaràs no desitjat, sinó que també implica: l'accés a la informació i educació afectivo-sexual; major investigació sobre mètodes anticonceptius, i un accés gratuït dins el sistema de Seguretat Social. Sobretot per a aquelles que tenen menys recursos econòmics, i que després seran les que ho tindran pitjor per pagar-se a una clínica privada la interrupció del seu embaràs.

En tercer lloc, però potser el de més rellevància en aquest moment polític, és l'establiment de terminis que marcaran el temps on és legal o il·legal practicar una interrupció d'un embaràs no desitjat, sempre dins els supòsits acordats, és clar.En aquest tema dels terminis estem, novament, davant un debat entre la ciència i les creences religioses. Mentre uns parlen de vida humana i d'ànima, i per tant situen la il·legalitat de la interrupció des del moment de la concepció o a les hores o dies, d'altres parlen de viabilitat fetal i activitat cerebral, situant el límit a les 24-26 setmanes.

Els terminis no han estat una solució vàlida, ja que no són més que elements de coerció, totalment innecessaris i contraproduents. Fixem-nos sinó com ja amb l'actual llei, els terminis han demostrat ser del tot absurds i sovint, dramàtics. Ja sigui perquè les malformacions fetals no es poden sempre detectar abans de les 22 setmanes, o perquè el cost social i psicològic,

així com la lentitud dels tràmits que pot suposar denunciar una violació, no sempre comporta que amb 12 setmanes una dona pugui fer efectiu el seu dret a avortar. Obligant en aquest casos i d'altres a tirar endavant un embaràs traumàtic i no desitjat per a la dona.

Tornem a ser objectes d'un debat estèril que soterra la veritable qüestió:

"Només un motiu és clar i suficient: "no desitjo seguir amb aquest embaràs" sense que el moment de decidir-ho sigui punible per a la dona. En tot cas, s'hauria de garantir un servei d'atenció psicosocial i mèdica per a les dones, amb personal especialitzat, que donés tots els recursos per no allargar aquesta decisió innecessàriament. En aquests moments la desaparició dels Plannings Familiars ens deixa sense aquests recursos"

Així doncs, quan en plena campanya política se'ns parla de reformar aquesta llei, adduint per un costat, la necessitat d'un profund debat previ que aporti un consens parlamentari, i de l'altre, es limiten a parlar de la reforma cap a una llei de terminis, tal i com succeeix a determinats països europeus, hem de tenir clar perquè ens hem de negar a entrar en aquesta retòrica. Respecte al tema del consens, no oblidem, quant és de sospitós que després d'anys de governs successius, durant els quals el partit socialista ha tingut majories absolutes, es parli ara de la necessitat d'encetar un debat profund per tal d'arribar a un consens polític de totes les forces parlamentàries; sobretot quan en d'altres temàtiques socials, com el dret de matrimoni entre parelles del mateix sexe, o treure la religió de l'ensenyament obligatori, no ha calgut tal debat ni consens.

"Quan es redueix la nostra existència com a dones a un simple receptacle de vida, es segueix mantenint la mateixa lògica patriarcal de control i violació dels nostres drets, a través de la expropiació dels nostres cossos i el dret a decidir sobre ells. Se'ns desposseeix d'existència personal i política, quan d'altres prenen i ens imposen via penal les seves decisions i conviccions sobre la nostra vida"

Finalment, en la llei de 1985 es parla del control de l'avortament sota la legalitat dels tres supòsits però en cap cas, d'una reforma de la llei de prestacions sanitàries que garantís l'execució individual d'aquest dret, per part de les dones, més enllà d'obstacles econòmics, culturals, socials i religiosos.

Aquesta puntualització és del tot necessària, ja que actualment, el sistema de finançament públic de l'avortament a Catalunya es pràcticament inexistent[2]. La realitat passa per un secretisme total respecte l'acte mèdic d'avortar, discursos que plantegen l'incapacitat de la sanitat pública d'absorbir la demanda, la pràctica de la majoria d'avortaments en clíniques privades, la subvenció d'alguns avortaments a través d'una obscura associació com és "Salut i Família", que rep subvencions per part de la Generalitat i que aplica criteris arbitraris en l'otorgació d'ajudes i el menyspreu des de la medicina acadèmica a intervenció de l'avortament, que no informa als futurs metges sobre l'avortament i que no promou un tractament sense perjudicis de l'acte d'avortar.

Segons nosaltres, la qüestió essencial és:

A qui hauríem de portar als jutjats, a la dona que vol interrompre un embaràs, o a l'Estat i al sistema patriarcal que impedeix la lliure decisió de la dona, posant en perill la seva salut?

Organitzem la resposta feminista davant l'ofensiva catòlica-integrista. Un Dret que no es promou més que un dret és una il·lusió.

Assemblea de dones autònomes pel dret a l'Avortament, Barcelona, abril 2008

[1] Dret aprovat internacionalment i ratificat per l'Estat espanyol a la conferencia del Cairo en 1994 i a Beijing en 1995, segons el qual: "els drets humans de les dones inclouen el seu dret a decidir el control i decidir lliurement y responsablement sobre les qüestions relatives a la seva sexualitat, inclosa la seva salut sexual i reproductiva, lliures de coerció, discriminació i violència."

[1] No cal recordar que actualment els mètodes anticonceptius no tenen un tractament especial dins del sistema de la seguretat social i per tant, sobretot en aquells que són d'última generació, són massa costosos per la majoria de les dones, essent la primera barrera d'iniquitat social alhora d'exercir el dret a decidir sobre els nostres cossos.

[2] Durant el 2005, dels 16.905 avortaments que es realitzaren solament 557 es varen practicar en centres sanitaris públics. La resta de dones que avortaren ho van fer en centres privats, ja que a la sanitat pública tant sols s'accepten, i no tots els hospitals, els casos derivats de salut fetal, fins a les 22 setmanes, per violació fins a les 12 setmanes, i en reduïts casos per salut física de la mare, i pràcticament mai per salut psíquica.

Cal sindicar-se

Pau Jubillà

Llegeixo una part del míting que feu Salvador Seguí al cine Picarol l'any 1916 i penso que hem avançat poc. Seguí deia : "És una desgràcia i una profunda pena per als treballadors – i per a nosaltres més que no per a ningú- que en ple segle XX hàgim de recórrer les ciutats i els pobles d'Espanya, aconsellant als obrers perquè s'afiliïn als sindicats.....Diem que es una pena i una desgràcia perquè entenem que haurien d'ésser els mateixos treballadors, per instint de conservació i de classe, els qui, sense que ningú els aconsellés, ingressessin als Sindicats, ja que és l'única arma de que disposen, de que disposem, per a la defensa dels nostres interessos i per a preparar una societat més justa i equitativa per a tots."

Hem avançat poc en nivell d'afiliació als sindicats. Si anys enrere formar part d'una organització obrera era comú o fins i tot majoritari entre els treballadors i treballadores avui, a Catalunya, segons l'enquesta d'estudis d'opinió (CEO) de la Generalitat, la població assalariada afiliada a alguna d'aquestes organitzacions es troba sobre un 15 % del total de població activa.

Hem avançat poc, també, en nivell de consciència política. Dins d'aquest magre 15%, un 64,5% estan afiliats als dos sindicats majoritaris (convertits en l'actualitat en mers gestors de serveis i apartats de qualsevol reivindicació que suposi un mínim qüestionament del sistema econòmic) i un 9,4% estan en sindicats gremialistes o corporativistes que únicament cerquen la millora concreta de les seves condicions laborals oblidant la resta.

Els sindicats han de ser una eina més, m'atreviria a dir de les més importants, en la lluita per la transformació social i de preparació, tal com insistia Seguí, de les treballadores i els treballadors. Aquestes organitzacions realment transformadores han de portar en si mateixes aquest germen de canvi, en la seva manera de funcionar horitzontal, en la gent que les composa, en els seus objectius i en la ideologia que necessàriament els ha d'impregnar.

I existeixen aquestes organitzacions obreres que estan en el dia a dia lluitant per tot el que nosaltres defensem, per un ensenyament públic i gratuït tant en l'escola com en la universitat, contra la privatització dels serveis públics, per un país lliure de transgènics, en defensa del territori, en la defensa dels interessos de classe i pel dret a la lliure decisió de les persones i pobles.

Les i els que lluitem per un canvi social des d'organitzacions, partits o associacions no podem fer-ho si no és globalment ja que no existeix una vida en el temps del lleure i una altra en la feina.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Josep Mas Gomeri, l'anarquista català

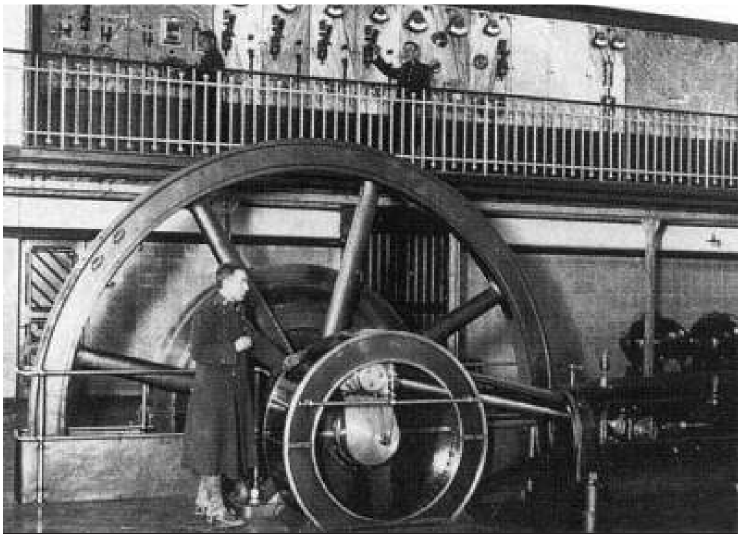
Ferran Aisa

Josep Mas Gomeri "Masgomeri" (Barcelona, 1880-França ? 1940), va militar des de molt jove a l'anarquisme català. Fou membre del Centre Fraternal de Cultura i redactor d'*Avenir*, que portava el subtítol publicació setmanal de nous horitzons, que va dirigir Felip Cortiella. I hi va participar a les tasques teatrals de l'Agrupació Vetllades Avenir, que també dirigia Cortiella. "Masgomeri" és autor de l'assaig *E pur si muove. Refutación del libro "La Razón contra la anarquía"* (Impremta Ortega, Barcelona, 1906). "Masgomeri" fou col·laborador assidu de la premsa llibertària: *El Productor, La Revista Blanca*, etc. Va militar al Sindicat de l'Art d'Imprimir, des del qual va participar en la constitució de "Solidaridad Obrera". El juliol del 1909 va ésser un dels membres actius del sindicat barceloní a les barricades de l'anomenada Setmana Tràgica. L'any següent prengué part en la fundació de la CNT, al Congrés del Palau de Belles Arts de Barcelona. "Masgomeri", igual que Felip Cortiella, va ser un gran promotor de la llengua catalana dins de l'anarquisme. "Masgomeri", l'any 1936, va fer la traducció i versió catalana del popular himne anarquista *Hijos del pueblo*, del mestre Rafael Carratalà Ramos, que n'havia estat premiat en el Segon Certamen Socialista celebrat a Barcelona l'any 1889. L'himne àcrata, *Fills del poble*, fou interpretat i enregistrat per l'Orfeó Català, en un àlbum de cançons revolucionàries que s'hi presentà, al Palau de la Música Catalana, el setembre del 1936. Per la seva raresa el reprodueixo en aquesta columna: "Avant, fills del poble no més amargures / no més opressió que la vida ens consum: / no més esclavatge ni antigues negrures, / fora tenebres que brilli la llum! / Fundem nova Era feliç i eterna / amb drets i deures iguals tothom: / i la raça humana robusta i fraterna, / de la justícia exalti el nom. / Avant! Avant! / poble potent! / Fem foguera de l'existent! / I revoltats, alcem ben alt / el crit de revolució social. / Terra és de tots; / de tots jardí; / l'usurpador / ha de sucumbir. / Fem-lo vivent / el nostre cant! / Poble potent / avant, avant! Avant! Avant! / poble potent! / Fem foguera de l'existent! / I revoltats, alcem ben alt / el crit de revolució social. / Terra és de tots; / de tots jardí; / l'usurpador / ha de sucumbir. / Fem-lo vivent / el nostre cant! / Poble potent / avant, avant! / No més existència de lleis maleïdes / fetes per lladres guiats a llurs fins / i clergos i clergues acabin llurs vides / que són pel poble un feix d'assassins. / Formem de la Terra un món d'harmonia, / on lliuri regnin Treball i Amor / i visquin els pobles en dolça Anarquia / que és per natura la germanor. / Avant! Avant! / poble potent! / Fem foguera de l'existent! / I revoltats, alcem ben alt / el crit de revolució social. / Terra és de tots; / de tots jardí; / l'usurpador / ha de sucumbir. / Fem-lo vivent / el nostre cant! / Poble potent / avant, avant!".

Dinamita de cervell

Sota Montjuïc: 'La Canadenca'

Manel Aisa

L'exèrcit va intentar prendre el control de la producció energètica, però l'organització obrera ja era assa gran.

La patronal va mobilitzar el somatent pe aturar la vaga. No va servir de res.

Al final del segle XIX, després dels grans descobriments de l'electricitat de Thomas A Edison (1847-1931), la invenció dels compressors per part de Werner Von Siemens (1816-1892) va permetre l'electrificació com un dels més importants avanços de la humanitat per la seva inqüestionable innovació tecnològica.

Gràcies a aquest fet, gran part de les ciutats americanes i europees varen modernitzar-se amb capital autòcton donant o creant la infraestructura per a l'electrificació tant de les fàbriques com dels aspectes de la vida quotidiana.

De tota manera, a Espanya i concretament a Barcelona, el sentit d'inversió en noves tecnologies sempre ha causat pànic a la burgesia catalana. I aquest cas no fou una excepció, ja que no varen voler arriscar el seu capital per a l'electrificació del país i hi hagué només algunes iniciatives que acabaren en mans de capital estranger.

Abans de la Canadenca l'energia s'obtenia mitjançant les màquines de vapor que necessitaven alimentar-se de carbó, ja sigui de Cardiff o d'Astúries, per condensar-lo en petits compressors fet que en limitava la potència. Va haver de ser el capital estranger qui apostés per la industrialització de Catalunya.

Aquella segona revolució industrial que havia portat l'electrificació, (el segle de les llums) es limitava a generar electricitat amb compressors a les quatre fàbriques que podien gaudir dels aparells, però no hi havia cap projecte innovador que impulsés la nova energia a gran escala.

El projecte al final correria a càrrec de l'enginyer Carles Montanés, que veient les possibilitats de guanys tractà de convèncer molts dels burgesos catalans i finalment aconseguí fer-se escoltar per Mister Pearson, anglès que tenia fortes inversions tant a Europa com a Amèrica, sent un dels principals accionistes del Canadian Bank of Comerce de Toronto.

Per tal que el projecte de la Canadenca tingués viabilitat calia que els tramvies de Barcelona l'utilitzessin i en aquell moment eren d'una empresa anglesa. El marquès de Foronda era cunyat del director d'aquesta empresa a Madrid i per això se'l nomenà director a Barcelona. Els tramvies començaren a electrificar-se a poc a poc i a partir de 1897 i fins a 1907 la construcció dels tramvies corria a càrrec de la companya Maquinista i Alexander Hermanos, on tenia capital important Manuel Girona.

I també necessitaven l'electrificació dels trens Ferrocarrils de Catalunya Mina Grott 1907–1910 de capital belga. Amb un cap visible del país com era José M. Cornet i Mas, principal accionista de la Maquinista Terrestre i Marítima, aquest projecte tingué molts entrebancs populars a Sarrià pel que el projecte fou detingut i així a partir d'un nou projecte de Carles Montanés i d'un decret firmat a Madrid el 27 de desembre de 1910 pel ministre Sánchez Guerra, naixia la companyia Ferrocarriles de Cataluña 1910-1915.

Aquest és el gran projecte del naixement de la Canadenca amb una clara visió d'inversió i especulació d'una zona residencial senyorial al barri de Sarrià i a la falda del Tibidabo així com el desenvolupament industrial a la zona del Vallès.

Neix l'any de 1911 la Companyia més coneguda per "la Canadenca" perquè la major part del capital procedia d'aquell país. Al Pallars Jussà trobaren l'aigua que necessitaven per crear energia suficient, contractaren milers d'obrers i al pas de cada poble negociaven els terrenys expropiats a canvi de la construcció d'algun projecte per a la col·lectivitat: col·legis, esglésies, mercats, etc., fet que provocava conflictivitat entre el poble (el col·lectiu) i el pagès (expropiat)

L'esclat de la Primera Guerra Mundial (la Gran Guerra) va representar en aquell moment la panacea per a una gran part de la burgesia catalana i va multiplicar la seva cartera de comandes sense mesura.

Barcelona es convertí en una ciutat en boga on la burgesia feia gala d'una desenfrenada ostentació, però els obrers continuaven al marge, amb salaris irrisoris que gairebé no cobrien les necessitats més elementals i a tot això calia afegir-h l'increment dels preus dels aliments bàsics.

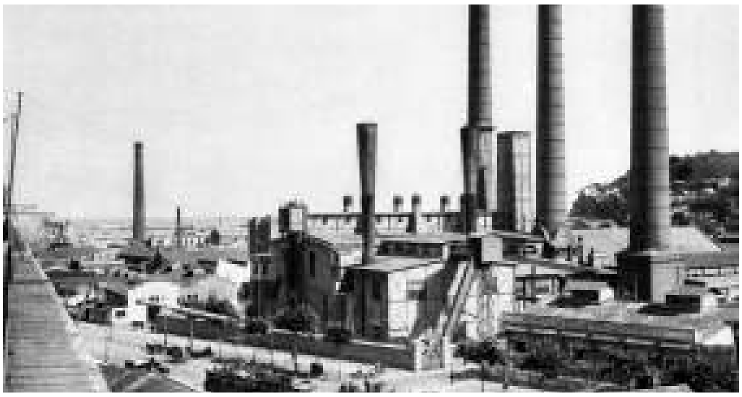
Així, tot i que era una societat aparentment opulenta, els pobres eren molt més pobres, en un moment en què gairebé no hi havia classe mitjana, la quasi totalitat de la població obrera barcelonina vivia al llindar de la desesperació, que en el millor dels casos el salari gairebé mai no pal·liava.

Una de les poques opcions amb què comptava un obrer per sortir del fang que envolta la misèria, passava per immiscuir-se i fer-se un lloc entre el submón de l'hampa i l'espionatge que en aquells moments estava tan en boga Barcelona.

Aquesta era la Barcelona dels anys que precedeixen la vaga de la Canadenca al gener de 1919. Aquell mateix any, després d'uns aldarulls a la Rambla i voltants entre catalanistes i espanyolistes, el govern decideix suspendre les garanties constitucionals a Barcelona per clausurar sorprenentment els sindicats i detenir els cenetistes.

La vaga de la Canadenca neix quan el seu principal accionista, el Canadian Bank of Comerce de Toronto, demana al director d'Espanya, Fraser Lawton, més beneficis.

La primera decisió que pren Fraser Lawton serà fixar els treballadors eventuals, per la qual cosa els treballadors immediatament

veuen el seu sou reduït. Precisament, aquests jornalers són els mateixos que estaven organitzant un sindicat independent dintre de l'empresa, amb el qual presentaran una plataforma en què demanaven "Igual treball, mateix salari". O sigui que la primera reivindicació dels obrers de la Canadenca és defensar la mateixes condicions de treball i sou. Automàticament, la direcció de l'empresa acomiada vuit d'aquests treballadors, que eren precisament els mateixos que estaven organitzant el sindicat independent.

La CNT no és farà càrrec de la vaga fins que els mateixos obrers de la Canadenca acudeixen a la central anarcosindicalista a buscar-hi ajut. Serà solament aleshores quan la CNT agafa les regnes del conflicte. La CNT nomenarà un nou comitè de vaga format per gent de la central elèctrica i de la CNT i el seu cap visible serà el jove cenetista Simó Piera i Paulino Diez, aleshores secretari de la FL de la CNT a Barcelona.

Immediatament, es radicalitzaren les postures per les dues parts i Barcelona va ser presa per l'exèrcit al dia següent que els obrers de la central elèctrica que treballaven al Paral·lel, en acte de solidaritat, tallessin el subministrament d'energia, quedant Barcelona quasi completament a les fosques. Era el 21 de febrer de 1919 i tan sols els abonats a l'empresa Energía Eléctrica de Cataluña de capital alemany rebien subministrament elèctric.

Dies després, els treballadors d'aquesta mateixa companya elèctrica com també els treballadors del Gas Lebon de capital francès s'unirien a la vaga amb molts altres treballadors d'altres sectors de la ciutat. La vaga durà, en una primera fase, 45 dies ja que el nou conveni de la Canadenca no se signà fins al 18 de mars de 1919 amb l'acceptació de tots els punts reivindicatius inclòs la posada en llibertat dels mes de tres mil presos que en aquell moment hi havia tancats al Castell de Montjuïc o en diversos vaixells ancorats al port de Barcelona.

Una vegada més, les autoritats militars i governamentals de Barcelona no acabaren de respectar aquest acords, passaren els dies i cinc cenetistes (34 segons Francisco Madrid) continuaren detinguts al Castell de Montjuïc, entre els el secretari general de la Confederació Nacional del Treball que aleshores era Manuel Buenacasa.

Així doncs, tindrà lloc una segona etapa de la vaga de la Canadenca. A pesar de tot, la vaga de la Canadenca no és una vaga eminentment reivindicativa, sinó que més aviat és una vaga solidària a la qual a poc a poc es va implicar tot l'obrerisme català, a pesar de la repressió que va patir amb l'aplicació de la "suspensió de garanties" per part de l'Estat i amb els posteriors 'lock out' que aplicava la patronal.

A partir d'aquell moment, la patronal catalna s'organitza amb la Federación Patronal Española amb l'objectiu d'enfrontar-se directament amb els obrers crítics i la seva organització, la centra anarcosindicalista CNT.

El tres d'abril, el govern de Romanones decretava que a partir de l'1 d'octubre de 1919 entraria en vigor la jornada màxima de 8 hores diàries i quaranta-vuit setmanals sent Barcelona (l'Estat espanyol) el primer país del món a aconseguir oficialment aquesta reivindicació obrera, encara que els patrons difícilment acceptaren el decret, que no era res més que una llarga conquesta dels obrers que pel camí havia esquitxat de sang molts dels barris obrers de totes les ciutats industrials d'Europa i Amèrica.

> OPINIÓ

L'irreductible singularitat del Maig del 68

Tomàs Ibáñez

La proliferació discursiva sobre el Maig del 68 resulta tan aclaparadora en aquestes dates que sembla innecessari afegir-hi més paraules, no obstant, la decidida obstinació posada en molts d'aquests discursos de desvirtuar l'abast i el significat del 68 constitueix un bon al·licient per superar aquesta sensació.

Els esdeveniments històrics dotats de la suficient màgia per explorar la imaginació, encendre desitjos i fer-nos somniar són tan infreqüents que el sol fet que el Maig del 68 encara conservi aquesta màgia desmenteix els qui s'esforcen en restar-li importància, reduint-lo a un episodi de lluites estudiantils, o diluint-lo en les múltiples revoltes que sacsejaren el món al final dels anys 60. Sens dubte, el Maig del 68 participava plenament d'un agitat context en què coincidien les mobilitzacions contra la guerra del Vietnam, la seducció exercida per les guerrilles llatino-americanes, la radicalització als EUA, dels moviments per la igualtat racial, l'èxit multitudinari de les marxes antinuclears, els ecos (finalment enganyosos...) de la revolució cultural xinesa, les exigències de llibertat que arribaven des de Praga o des de Varsòvia. Però, enclavat en aquest context com a rerefons immediat, el Maig del 68 va revestir en tot cas una singularitat irreductible que molts pretenen ocultar.

Feia anys que el potent moviment estudiantil 'Zengakuren' protagonitzava al Japó enfrontaments molt més violents que els que es donaren a Paris, i l'ala radical del moviment estudiantil alemany superava amb escreix el 1968 el seu equivalent francès, però res del que va succeir a Tòquio o a Berlín, ni tampoc a Roma, Berkeley o Mèxic produí efectes similars als que va originar el Maig del 68. La massiva Vaga General declarada al marge de les burocràcies sindicals que paralitzà França donà oxigen al moviment de Maig, li va proporcionar una enorme caixa de ressonància i li va conferir entitat sociològica suficient per tal que les barricades del barri llatí no quedessin en anècdota, però tampoc foren aquests els seus senyals d'identitat.

Els senyals d'identitat de Maig i la seva irreductible singularitat, resultaren de la combinació de diverses peculiaritats. L'atractiu vessant transgressor i creatiu del Maig del 68 va ser una d'elles, ja que lluny d'ofegar-se en la protesta Maig del 68 va obrir vies d'innovació i de canvi en múltiples àmbits, i va declarar caducs un bon nombre dels esquemes heretats.

Una altra peculiaritat fonamental fou que els batecs del Maig feren fluir expressions llibertàries arreu. El seu èxit va ser tan important que les formacions marxistes hagueren d'incorporar des de llavors tonalitats llibertàries en els seus discursos, i avui ens ofereixen l'insòlit espectacle de voler apropiar-se d'un esdeveniment que va invalidar radicalment els seus postulats.

OPINIÓ: Ens volen esclaus

Pau Juvillà

El 5 de febrer del 1919 s'inicià l'anomenada vaga de la Canadenca, l'acomiadament de 8 treballadors del personal d'oficines de l'empresa elèctrica "La Canadiense" (posteriorment FECSA i ara ENDESA) en intentar organitzar un sindicat independent dins de l'empresa va fer encendre la guspira d'un foc que, en forma de vaga, s'estengué a tot el Principat ràpidament com una taca d'oli.

El 21 de febrer d'aquell any, Barcelona es quedava sense subministrament elèctric, el dia 23 s'unia a la vaga l'altra companya elèctrica del Principat; el 26, els treballadors de l'aigua i el gas també s'hi unien. El govern, en un intent de frenar-la, va militaritzar als reservistes, sense cap resultat, ja que els treballadors mobilitzats van preferir ser internats a Montjuïc abans que treballar.

Els sindicats d'arts gràfiques van establir la "censura roja" i no deixaven passar notes desfavorables als vaguistes, un precedent històric repetit escassos cops al llarg dels anys successius.

El dia 14 de març, se signava el conveni que posava punt i final a la mobilització amb l'acord de l'alliberament dels 3.000 detinguts, la readmissió dels acomiadats i l'augment dels salaris dels treballadors de la Canadenca, que també acceptava la jornada laboral de 8 hores per als seus treballadors.

Més de 20.000 treballadors, en el ja mític míting de la plaça de braus de Les Arenes, sota la presidència de Simó Piera, aclamaren la tornada a la feina explicada per Salvador Seguí.

El 3 de abril de 1919, el Govern de Romanones, publicava un Real Decreto pel qual s'aplicava la jornada laboral de 8 hores a l'Estat espanyol, el segon estat del món que en gaudia després de l'Uruguai.

Semblava que la lògica era avançar cada cop més en les conquestes socials i laborals, les socialdemocràcies europees, esperonades per la por del comunisme dels països de l'est, construïen el que s'ha anomenat "estat del benestar" o altrament "capitalisme de rostre humà", que garantia a les treballadores i treballadors una sèrie de serveis mínims tot reduint el nombre d'hores de feina o intentant una difícil conciliació entre la vida laboral i familiar. L'any 1997, en un petit pas més, el primer ministre francès, el socialista Lionel Jospin, presentava a sindicats i patronal el seu projecte de reducció de la jornada laboral de 39 a 35 hores.

La caiguda del mur de Berlín i amb ella la dels anomenats règims comunistes que governaven

La gent espera entrar al míting de Seguí a Les Arenes.

la major part de l'est del continent europeu ha fet que formalment s'esvaís qualsevol competència al capitalisme. Es aquí quan el poder econòmic ha dit que ja n'hi ha prou i ara, els ministres de Treball de la Unió Europea escollits mitjançant sufragi universal per una part de dels habitants del seu Estat, han aprovat per majoria qualificada ampliar la jornada laboral màxima de les 48 hores setmanals actuals a 60.

El que va costar anys de lluita, esforços i sacrificis de tots els treballadors del que es coneix com a Europa ha estat ultratjat per part dels seus representants, el camí que es va iniciar fa 91 anys s'ha desfet en un dia en ares d'un major benefici econòmic i empresarial. El que s'ha considerat històricament com a subjecte revolucionari, el proletariat, pateix novament una involució en els seus drets fonamentals que l'acosta cada cop més a un estat de semiesclavatge.

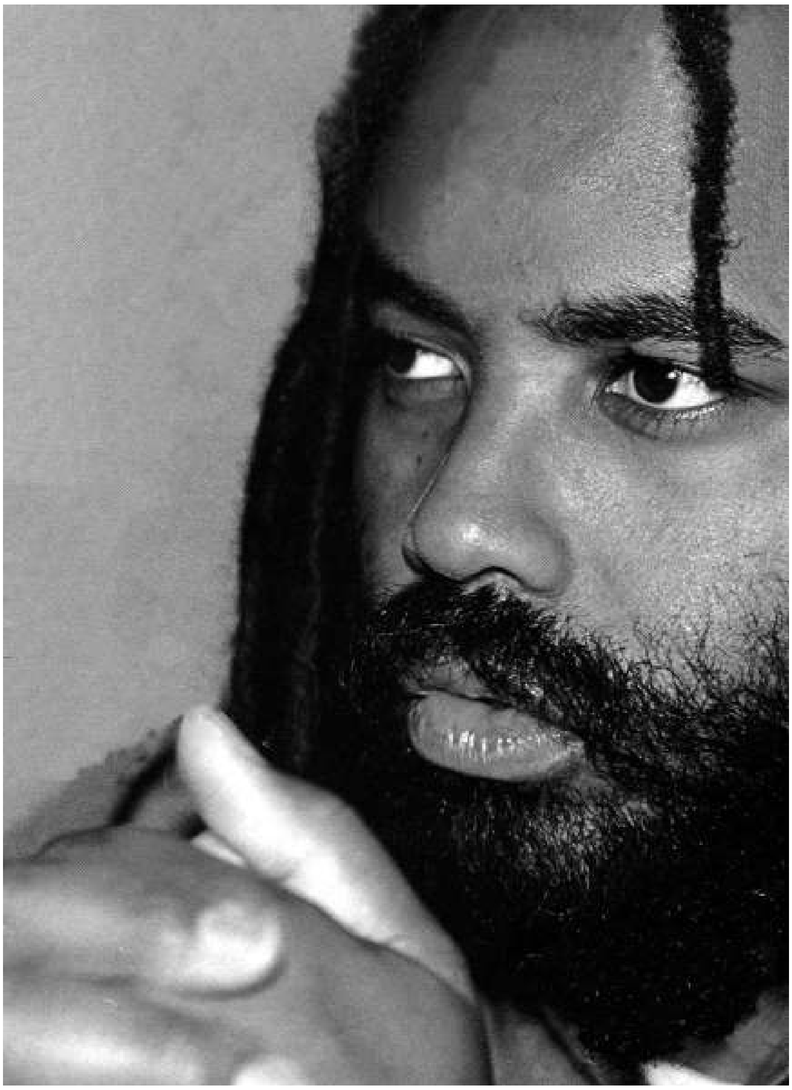
Llegeixo la notícia i em pregunto quan la Unió Europea decidirà, reunits tots els ministres d'Economia, Defensa i Interior a Brussel·les, el retorn al feudalisme segons les indicacions de les grans corporacions i empreses que la controlen per tal d'aconseguir una major flexibilitat i disponibilitat de mà d'obra, en ares d'una major competitivitat que segur que redundarà, òbviament, amb els seus ciutadans.

I és que mes enllà d'aquella visió idíl·lica que ens van voler vendre de la Unió Europea de germanor i progrés, la realitat s'imposa i ens demostra que aquesta suposada unió d'Estats es únicament un gran mercat econòmic sense cap interès per garantir uns mínims drets socials, és únicament (com ha quedava palès en la seva proposta de Constitució) una unió econòmica al servei del gran capital.

Si Salvador Seguí ho pogués veure segur que sentiria vergonya i ràbia, vergonya que siguem incapaços de fer-hi front i ràbia de veure que aquells sacrificis, morts i lluites han estat estèrils.

Mumia: 'We want freedom!'

Francesc Arnau i Arias

He llegit l'últim llibre de Mumia, "Queremos la libertad! Una vida en los Panteras Negras", publicat aquest any a Barcelona per l´Editorial Virus. I per entendre la significació d´aquest llibre com a una arma de guerra i com a un instrument de combat, els lectors no hem d'oblidar que el seu autor, el periodista afro-americà Mumia Abu-Jamal, està avui en perill de mort, tancat a la presó d´alta seguretat State Correctional Institution Greene, de Pensilvània, en virtut d´una condemna sota la falsa acusació d´haver mort un policia blanc, el 1981.

Aquesta situació, la d'escriure en perill de mort, també està inclosa a la introducció d´un altre llibre, que es diu: "Soledad Brother, the prison letters of George Jackson" (1). I aquella introducció està signada per Jean Genet (1910-1986), l'escriptor francès del teatre de l'absurd.

Aquest home, que va visitar clandestinament els EUA a finals dels anys seixanta, va passar una llarga temporada amb els Black Panthers, col·laborant en les seves campanyes polítiques, sobretot a base d'intervenir en mítings a les universitats.

El llibre del George Jackson és el primer que vaig llegir sobre els Black Panthers, a principis dels seixanta. El vaig poder trobar en un quiosc de les Rambles, dins d'un expositor giratori, dedicat a la novel·la negra nord-americana. I suposo que només s'ha d´agrair a la ignorància dels censors espanyols de l´època, el fet que aquell llibre -tan ple d´incitacions a la rebel·lia- arribés a les meves mans.

Els intel·lectual blancs

Ara, el llibre de Mumia ha vingut a recordar-me aquella altra lectura de George Jackson, ja llunyana. Efectivament, al capítol 8, "La vida de un Pantera", Mumia rememora aquell dia que, a la seu del partit a Oakland (Califòrnia), quan ell encara estava sortint de l'adolescència, li varen encarregar de fer els honors a Jean Genet i presentar-lo als militants que en aquells moments corrien per allà. El francès no parlava ni gota d'anglès, l´únic idioma que parlava Mumia. Però de totes maneres es varen entendre perfectament. Explica Mumia que Genet circulava per la seu política com si estigués a casa seva, amb la desimboltura i alegria pròpia d'una criatura que hagués trobat la seva joguina preferida... Amb aquest comentari, Mumia ens crida l´atenció sobre les diferents reaccions que el moviment dels Black Panthers va provocar entre els intel·lectuals blancs de l´època. Enfront dels qui ni gosaven apropar-se a aquell moviment negre d'alliberament nacional i de classe, la postura del Genet es pot comparar a la de Leonard Bernstein (1918-1990), compositor de la música de la banda sonora, de la pel·lícula "West Side Story" que, al seu apartament de Manhattan va fer una recepció en homenatge als Black Panthers. Això fou el 1970 i tingué un ampli ressò als mitjans de comunicació -començant per la revista "Life"- a manera de burla i escarni contra l´FBI de l´inefable Edgar Hoover...

El perill de mort

El passat 27-3-08, es va fer pública la sentència que estàvem esperant, des del 17-5-07, quan davant del Tribunal Suprem de Pensilvània, la defensa va exposar tots els arguments per anul·lar el judici de 1982. Ara la sentència només reconeix a Mumia el dret a un nou judici, davant d'un jurat popular, en què únicament es discutiria si la pena de mort se li ha d'aplicar o si ha de ser substituïda per la cadena perpètua, en base al fet que, el 1982, el jutge i el fiscal varen donar unes instruccions als membres del jurat, que varen induir-los a confusió, en dictar la condemna a mort. I si, en els propers sis mesos, la fiscalia no insta aquest nou judici, la pena de mort quedaria anul·lada definitivament i substituïda per la cadena perpètua. Dels tres membres del tribunal només un, el senyor Ambro, ha gosat formular un vot particular i reconèixer el caràcter racista del primer judici. Racisme que, per si sol, hauria de significar la repetició de totes les proves, per possibilitar que quedés clara la innocència de Mumia.

Martin Luther King i Malcom X

En el capítol segon ("La profundas raíces de la lucha por la liberación negra"), Mumia realitza una anàlisi comparativa entre la ideología, ensucrada i caritativa, de Martin Luther King, -que es resumeix en allò de "posar l'altra galta"- i la ideologia de lluitar per la llibertat "amb tots els mitjans possibles", que propugnava Malcom X, des del col·lectiu polític Nació de l´Islam. A mi, com a gairebé tota la gent de la meva generació, ens han de resultar especialment interessants aquestes consideracions. És veritat que vàrem tenir oportunitat d'accedir a M. L. King, de ben jovenets. Després que l'assassinessin, el 1968, va sortir un llibret "El crit de la consciència", amb tot un recull de textos d´aquell pastor protestant i amb un pròleg molt ben intencionat a càrrec de J. M. Ainaud de Lasarte (2). Però Malcom X no el vàrem conèixer fins molt més tard i amb moltes limitacions...

El COINTELPRO

Resulta especialment inquietant el capítol sisè de "We want freedom", ("El Imperio contraataca: COINTELPRO"), que es dedica a exposar els procediments policíacs de veritable guerra bruta que l'FBI va posar en pràctica sota el nom de "COunter INTELigence PROgram" (COINTELPRO). Aquest era un programa de contra-espionatge, preparat per utilitzar-se en temps de guerres obertes, contra potències estrangeres, però que va entrar en funcionament, en suposats temps de pau, contra una part de la ciutadania nord-americana, contra els negres. La finalitat del programa policíac no era altra que acabar amb qualsevol mena de dissidència.

Mumia no es limita a denunciar públicament la brutalitat i el racisme policial, sinó que critica igualment els defectes i les debilitats humanes dels líders més carismàtics dels Black Panthers: Huey P. Newton, Eldridge Cleaver, Bobby Seale... Precisament, aquests defectes i debilitats, convenientment explotades per l´FBI, varen significar la desintegració del partit.

En la seva profunda labor investigadora, Mumia cita instruccions textuals de circulars internes de la policia, on es diu explícitament que un dels objectius principals era "impedir l´aparició d´un Messies negre, impedir que el Partit Pantera Negra s´introduís entre els joves. Fer-los veure que, si decidien convertir-se en revolucionaris, aviat serien uns revolucionaris morts..."

També un partit de dones

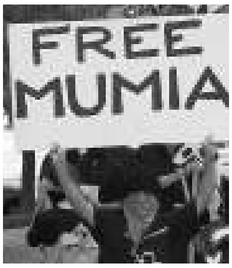
Mumia dedica el capítol set de "We want freedom" ("Un partido de mujeres") a explicar l'especial incidència de les dones Black Panthers al partit. La seva lluita contra els tics masclistes de la jerarquia dins del partit. La seva abnegació per ajudar els familiars i amics presos. La seva implicació "per anar al front, a primera línia, a ocupar el lloc que els correspon, a lluitar les seves pròpies batalles i aconseguir les seves pròpies victòries". Les seves tasques, colze a colze amb els homes, a l'hora de preparar els esmorzars gratuïts per als nens petits, dins dels barris més deprimits de les ciutats. Aquestes iniciatives del tipus dels esmorzars gratuïts, estan molt ben explicades al llibre i ens ajuden a comprendre la veritable naturalesa d'un partit com els Black Panthers, que sempre ens han pretès presentar -des dels mitjans de comunicació burgesos- com a protagonistes d´un enfrontament armat amb el Sistema...

Mumia esmenta noms concrets de dones militants: Kathleen Cleaver, que a la última època del partit es va veure obligada a fer la seva tasca, com a exiliada, des d´Algèria; Safiya Bukhari, que desgraciadament ja és morta i això permet explicar la seva antiga tasca dins de la Black Liberation Army (Exèrcit Negre d'Alliberament). Cleo Silvers, exmembre de la delegació dels Black Panthers a Nova York i actual militant sindicalista...

Esperança i poesia, humanisme, humor sarcàstic

El llibre està farcit de paràgrafs de prosa poètica, en què Mumia vol deixar clar que té esperança i que nosaltres també n'hem de tenir. Com quan, al final del capítol novè ("La escisión"), converteix el partit en una gasela que s'escapa com pot del pervers caçador, gairebé partida per la meitat, amb un dolor terrible, però miraculosament encara viva, menys vital, però encara viva.

És impagable l'episodi que reflecteix una conversa de Mumia amb la seva mare, des de la costa del Pacífic a la de l'Atlàntic, des de l´interior d´una comissaria de policia a casa seva, quan ha d´informar la família que uns policies blancs l´han detingut, emmanillat, escorcollat, empresonat... per haver creuat, caminant,

un carrer d´Oakland sense respectar els semàfors. La veritable raó de la detenció és netament política: estava venent als vianants el periòdic del partit... I és igualment inoblidable l´episodi en què una joveneta, companya del partit i adolescent com el Mumia, intenta lligar amb ell... Encara que aquest llibre no és un llibre sobre presons, quan l'he acabat de llegir m´han vingut a la memòria els últims versos de la cançó-poema, que va escriure Bob Dylan, immediatament després de l´assassinat de George Jackson:

"Sometimes I think this whole world is one big prison yard. Some of us are prisoners, the rest of us are guards..." (3)

I pel que fa a la traducció, molt bé. Jo només hi he trobat dos errors. (4).

Notes

(1) "Soledad Brother, Cartes des de la Presó, d´en George Jackson". Bantam Books, New York, 1970.)

(2) "El crit de la consciència", M.L. King, edicions Proa, col.lecció La Mirada, Barcelona, 1968.

(3) "De vegades penso que aquest món / és tot sencer un gran pati de presó / Alguns de nosaltres som presoners / els altres som carcellers.../ ("George Jackson y otras canciones", Bob Dylan, col·lecció Visor de poesía. Alberto Corazón, editor. Madrid 1972.)

(4) L'error és que, al final de la Introducció de la K. Cleaver, es parla d´un fiscal que tenia problemes d´alcoholisme, quan en realitat qui tenia problemes d´alcoholisme, durant el judici que varen fer a Mumia el 1981, era el seu propi advocat ("attorney", en anglès).

L'altre error està en el peu de foto, de la pàgina 335, on es parla de la "Iglesia del Abogado". La traducció correcta seria "Parròquia de María Medianera".

MANIFEST DE LA CGT SOBRE EL NOU MODEL D'UNIVERSITAT A LA UAB

Davant la situació actual a la Universitat Autònoma de Barcelona

Secció Sindical de la CGT Universitat Autònoma de Barcelona

En els últims temps estem assistint a una sèrie d'esdeveniments i a la concreció en l'entorn quotidià de la UAB d'unes polítiques que estan fent realitat un nou model d'Universitat. La UAB potser només sigui l'avantguarda en la implantació d'aquest nou model. El seu impuls per part del govern de la UAB, sota la direcció de l'actual Rector, compte amb cert consens de membres d'alguns dels estaments, però en general regna el desinterès, la distracció o el càlcul egoista. La "normalitat" que s'està imposant ens mostra que les polítiques que són dutes endavant no es corresponen als discursos, principis proclamats i reglaments. En la pràctica s'està fent de la UAB un lloc on les decisions s'oculten, la desinformació és la regla, la crítica està penalitzada i el diàleg es redueix al monòleg. És un avanç d'una normalitat que s'assenta dia a dia, i creiem que cal començar a denunciar-la.

El govern de la UAB es basa cada vegada més en decisions centralitzades, per sobre d'una desconcertada i desinformada comunitat universitària. El secretisme de certes decisions i les reunions en localitzacions allunyades del Campus de Bellaterra suggereixen que el govern de la UAB no pretén la transparència, ni facilitar explicacions a la comunitat universitària, sinó seguir el llegat d'altres formes de fer política, potser el fosc model de govern europeu (Tractat de Lisboa, Directiva de les 65 hores setmanals, Directiva del retorn, Declaració de Bolonya).

El model d'autonomia universitària està quedant enrere. La UAB està claudicant davant de directrius arribades des d'instàncies governamentals (autonòmiques, estatals o europees), des de partits polítics o des de grups de pressió empresarials, tots ells equiparats, en una equació sui géneris, amb "la societat". I en consonància amb la sintonia, mil vegades repetida, de que no es poden deixar les universitats en mans d'interessos corporatius del professorat o l'alumnat. Però les universitats són governades per un nou MICINN dirigit per una persona de la Junta Executiva de la CEOE o per una Conselleria de "Universitats i Empresa".

L'espai universitari de la UAB és ara un lloc on és normal el recurs a la força dels Cossos Policials i les Empreses de Seguretat. La mediació, el diàleg i les decisions consensuades han estat reemplaçades per l'exercici autoritari del poder. Se'ns diu que la força tan sols s'aplica per tal d'assegurar el funcionament "normal" dels òrgans universitaris, però el seu ús comporta lesions a membres de la comunitat universitària i un estat d'excepció que s'està convertint en permanent.

La nova imatge dels espais universitaris de la UAB està adoptant l'estètica dels recintes protegits per cordons d'agents uniformats. La idea d'universitat com espai de debat, reflexió crítica i pensament obert sembla allunyada de les fotografies que avui podríem prendre en el campus, i els nous temps ens ofereixen escenaris "ordenats", jerarquies inqüestionables i estaments disciplinats.

Els discursos sobre diàleg i bones intencions, i sobre respecte a la legalitat, semblaria un tret de la idiosincràsia de l'actual govern de la UAB. Però el vocabulari és confús ("nova carrera acadèmica" per a parlar de reestructuració de plantilla, "excel·lència" per a parlar d'habilitats de gestió, "mèrits" per a parlar de l'enginy a l'hora d'obtenir finançament). I en la pràctica, la legalitat es canvia o s'obvia a conveniència. I sempre s'afirma que únicament es pot seguir una trajectòria, la de les decisions de govern, en una clar exemple real de fe en un "pensament únic".

La contenció de l'alumnat crític que es mobilitza s'està iniciant amb l'obertura d'expedients, que com és preceptiu, són impulsats pel Rector. I els mitjans de comunicació transmeten l'alarma davant el suggeriment de que existeixen possibles agents subversius o suposades amenaces. Mentrestant, els canals de distribució interna d'informació únicament ofereixen la versió de les autoritats institucionals.

Per tot això, creiem que ja és hora de començar a observar el que succeeix al nostre voltant. I que cal recobrar la lucidesa que se'ns suposa a la comunitat universitària, de no oblidar que l'espai universitari ha de ser un lloc social obert, públic i transparent, on també tingui cabuda la crítica a les autoritats i a les normes. Creiem que cal impedir que el model d'Universitat que s'està gestant sigui definitivament normal. Per això, requerim a la comunitat de la UAB que faci seves i impulsi les següents exigències:

1. Una moratòria per a totes aquelles decisions que no hagin estat suficientment explicades, argumentades, debatudes i consensuades, encara que hagin estat confirmades per certs òrgans de govern.

2. Uns protocols que limitin la discrecionalitat en les decisions de recórrer a la força (policial o privada) contra membres de la comunitat universitària, restringint-la a les situacions de perill real per a la integritat física de persones, i fent transparents, mitjançant expedients informatius públics que deixin constància i proves concloents, les raons que reclamarien la intervenció.

3. Uns mecanismes de comunicació interna a la comunitat universitària que permetin la lliure circulació d'arguments, testimoniatges i crítiques, enfront de l'actual protocol de comunicació, que únicament permet la distribució de versions oficials, decisions governamentals i propaganda institucional.

4. L'anul·lació de tot intent de dur endavant expedients sancionadors contra grups o persones que mantenen un esperit crític i que actuen en conseqüència, perquè si ara poden formar part de l'alumnat, després poden afectar a personal precari, i després a altres estaments, i algun dia potser perilli la llibertat de càtedra, així que esperem no haver de dir "Ara vénen per mi però ja no queda ningú que pugui alçar la veu".

www.cgt-uab.net

> OPINIÓ

Maig del 68, l'obstinat caminar cap a la utopia

Octavio Alberola

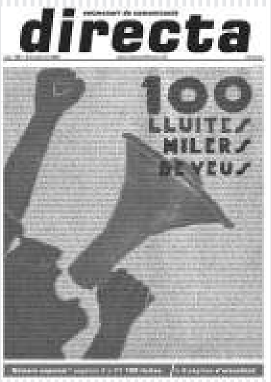
La història de la humanitat ens ensenya que l'instint de vida supera sempre les pulsions mortíferes generades per estratègies i formes d'organització utilitzades pels humans per adaptar-se a contextos que els són hostils. Ara bé, això no vol dir que sempre hagi de ser i que serà així; car la creixent dificultat de viure junts, que genera l'actual estratègia i forma d'organització social imposada al món pel sistema consumista capitalista o d'Estat que comporta perills mortífers com mai abans no s'havien vist a nivell del planeta. No obstant, és innegable que està emergint una consciència planetària de resistència a aquesta mortífera inconsciència, i que cada vegada hi ha més proves de l'obstinat caminar de la utopia... I d'això en va ser un testimoni indiscutible el Maig del 68.

També llavors semblaven existir com ara moltes raons per desesperar per la marxa del món i l'aparent inconsciència col·lectiva... Recordem que el 15 de març de 1968, Pierre Viansson-Ponté escrivia a "Le Monde"; 'Quan França s'avorreix'. Efectivament, el consumisme semblava haver adormit el poble francès i res feia pressagiar que dos mesos més tard França viuria una experiència revolucionària incomparable en la seva història i en la del món. Arribant fins i tot a proclamar el dret a viure cadascú segons els seus propis desitjos i a alliberar-se de tot el que redueix l'ésser humà a mercaderia. Com en altres ocasions en la història, encara que amb les característiques de la seva època, la insurrecció de la vida va fer trontollar tots els dogmes i poders que la negaven i pretenien tancar-la en sistemes de normes i interessos. L'instint de vida es va rebel·lar contra l'autoritat i va reclamar el que li és consubstancial: la llibertat. El Maig del 68 va ser això: una revolta contra la societat autoritària, contra totes les formes d'autoritarisme i contra les ideologies que es pretenien emancipadores i reproduïen pràctiques jeràrquiques.

És clar que no va sorgir del no res, que la insurrecció de la vida contra formes precises d'autoritarisme i agressions bèl·liques havia saltat abans en altres llocs i havia sensibilitzat amplis sectors de la joventut; és un fet que en totes aquestes protestes hi era present l'exigència de pau i llibertat. Tant en les que tenien per causa les polítiques imperialistes dels EUA (Vietnam) com de la Unió Soviètica (Praga). Àdhuc en els moviments juvenils antiautoritaris anteriors dels provos i els beatniks, com dels àcrates de la Universitat de Madrid i dels joves llibertaris de l'Estat espanyol i de l'exili que impugnaven l'esclerosi i el sectarisme del M. L. E.

El Maig del 68 va ser el resultat d'aquest obstinat caminar de la utopia que irradiava confiança en la vida i en el desig de viure-la plenament, lliurement. Per això és avui una referència important de la qual se'n volen apropiar.

> CONTRAINFORMACIÓ

La Directa arriba als 100 números

I ho han celebrat amb l'edició d'un número especial. Un nou repte que se suma a la tasca setmanal d'edició del setmanari. Aquesta edició també vol ser un regal per a totes aquelles persones i entitats que els donen el seu suport setmana rere setmana i que podran gaudir d'un material diferent a l'habitual.

Amb el títol 100 lluites, milers de veus, el col·lectiu editorial ha volgut remarcar el compromís amb la xarxa de moviments i col·lectius que plantegen crítiques i alternatives al model social actual. Així doncs, l'especial destacarà 100 lluites que creuen representatives de les moltes que hi ha, organitzades en les següents seccions: territori, ecologia, especulació, alliberament animal, gènere, internacional, dret de decidir, drets i llibertats, immigració, presons, laboral, educació, antimilitarisme, salut, consum, cultura, dret a la informació i llibertat de premsa i antifeixisme.

En total són 32 planes i vuit més, que es podran separar, amb les informacions més rellevants de la setmana. Va arribar a les lectores a principis del mes de juliol amb una tirada superior a l'habitual perquè pugui romandre als punts de venda durant el mes de juliol.

L'edició d'aquest número especial també té un objectiu de promoció del setmanari. La "Directa", tot i que ha sortit ininterrompudament durant més de dos anys, no està del tot consolidada. Necessiten el suport de totes les persones que se senten identificades amb el model informatiu que representa per assentar econòmicament el projecte. També els cal la participació de més gent al col·lectiu del setmanari per millorar-ne els continguts, augmentar el seu rigor i la seva pluralitat i aprofundir en el debat i la construcció d'unes eines vàlides pel canvi social. Considerem que cal lluitar per poder gaudir d'una informació crítica i compromesa i volem involucrar moltes més persones per fer-ho possible.

Per això, 100 lluites, milers de veus.

Els agradaria que els convidéssiu a fer presentacions o xerrades, entrevistes, col·laboracions…

Per contactar amb ells:
Blai Lindström 686 177 802
Jesús Hita 661 493 117
directa@setmanaridirecta.info
www.setmanaridirecta.info

ÉS EL CUC D'INCERTESA QUE MENJANT-SE LA TERRA L'OXIGENA?

L'esperit underground

Joan-Tomàs Sabaté i Torrents, professor d'Educació Física, Camp de Tarragona (Països Catalans)

L'"Underground Spirit'és l'Ismael Sabaté i Torrents.

L'esperit de l'"Underground" surt dels camps de llibertat dels anys 60.

Encara la demagògia d'aquella dècada il·lusòria, d'acidesa de colors, mites de peus de fang i blufs de compromís amb els fets que hi succeïen.

Destria aquelles peces que han fet de les persones objectes d'aparença.

Cerca el col·lectiu.

Troba l'individu.

I s'endinsa en els 70's donant forma al delit de deslligar-se del passat:

Màrtirs petrificats, que ens han deixat l'experiència més profunda del desencís que es fa desig d'acabar amb el Déu feudal.

Esperit ateu. Fa camí.

Tan profund com l'Amazones, però tan incert com la impossibilitat de ser.

Una lluita que segueix als anys 80 i que consagra la seva millor font adolescent.

Energia indeturable, exultant i insolent que opinava evidenciant el que el futur ens portaria.

Amenaça la intransigència, l'establert i el caciquisme ideològic i econòmic dels tres poders locals (Església, diners i Estat) i dels emergents multinacionals.

Viu en la llavor global que ens ha sorprès a tots, donant el que li ha donat tota una adolescència inquieta i detentiva.

Mirant llunyà a l'oest per sortir de la carcassa d'un estat que ens ofegava, ignorant i constrenyent la innegable llibertat d'un país en moviment que aspirava i respirava il·lustrats aires del Nord i de la Mediterrània.

Un estat que ens sedueix amb garant especulant, eixutesa "mesetària" i deliris de grandesa.

(Fuig d'ací bergant, que nosaltres sense encant, farem fruits de saviesa):

Enganyats. Sometents.

Assumint l'olor d'oest suposant que sons doblers treuran tot un país, un món, de son pou.

Comencem a vendre'ls terra, autoestima i intel·ligència.

I en el maresme empordanès l'ona forana en el balcó, silencia i fa callar la que hi havia abans al lloc: "Ràdio Liberty" al terrat!

D'aquest incís sorgeix al Camp tarragoní "Condons Adulterats":

L'Ismael i son íntim amic Lluís, el Falin i el Joan, l'Imma i l'Annabel.

Un món rural, que respira aire fresc, oxigen sa i un camp immens.

I vol desfer de l'esperit l'obediència i la irreflexió: ho fa llegint, escoltant ràdio, compartint discos, trobant "guiris" per Salou tan despistats com ells, compartint amb coneguts i gent d'arreu viatges per Europa amb tren i autocar.

Veient i escoltant les experiències dels músics locals que ja van intentar obrir el camí que després ells trobarien més fet i llaurat.

Camí que els portaria a la revolució postindustrial petroquímica del Camp.

Que els posaria front davant el trencament a què aspiraven.

I que els va corprendre prest amb ensurts indesitjables:

Un il·lusori estatus de corranda carregat de postís i inimaginables desigualtats socials.

Això suposaria els primers polígons monumentals de vivendes de protecció oficial que doblarien en 5 anys la població que encara assumia la primera fornada dels 60.

L'abandonament de les terres que convertirien en sòl petroindustrial. Pagesos petroquímics. Pescadors plantopetroliers.Baixes "heroíniques":

Ningú sabia per què començàvem a perdre gent però l'engany i la mentida ens ha fet veure que convenia tenir poc seny i molta ànsia de conèixer.

Hi havia qui volia que la gent es "pengés" i no pensés, no es mogués, no demanés, i no volgués el que no es volia.

No havíem d'aturar el coet, malgrat el tuf fos diner i porqueria.

L'Ismael viu i veu d'ací: Pink Floyd, Jimmy Hendrix, Slade, Rolling…, Tequila, Burning, David Bowie, King Crimson, Janys Joplin, Patty Smith, Deep Purple, Iggy Pop, Velvet Underground, Lou Reed, Sex Pistols, Cycle…

… fan en el seu inconscient la llavor de la música que compon.

El divendres 1 de febrer del 2008 la "Jazz-Cava" a Vic va fer sorgir de l'oblit la "Magòria" d'un fenomen polític, econòmic i social global que ja sabem.

Qüestionem, doncs, per què surt:

La llibertat s'obté "tenint"? La solidaritat requereix acumular diner primer? El gaudir la gent i el temps és proporcional a la rapidesa i la distància que recorrem?

Cal anar amb cotxe a tot arreu?

El coneixement és acumulable individualment?

Cal consumir 6 planetes Terra com estem fent? ... I ... 1...? ... ½ ...?...

L'Esperit del Subsòl surt del cuc d'incertesa d'un temps de canvi empès per interessos de "força major".

Mirem, doncs, si els temps del canvi són convenients pels nostres d'interessos:

Compartir, cuidar, gaudir, estimar, pensar, saber, ...

Calia aquella anglofonia?: "Underground" és el "cuc" que menjant-se la terra la depura i l'oxigena...?

Doncs diem-li: "l'Esperit del cuc, que menjant-la, oxigena la terra".

¿Us sembla?

Torelló tenia l'1 "Senyoretes" de taló movent culs i pits de plany i olor de nou romàntic:

..."Llarga vida al 'Punk amb Rock' ";

..."Llarga vida al 'Cat amb Cuc' ";

..."Llarga vida a Joan Fuster".

Kaffka i Miquel Gil i Xerramequ Tiquis Miquis esvaeixen l'invisible dansa de la mort:

"Mals moments per a la lírica".

Pàgines web

CHRISTIEBOOKS VIDEO
http://www.brightcove.tv/channel.jsp?channel=219646953&firstVideo=0
Espectacular recull de pel·lícules i documentals sobre la història de l'anarquisme en format "streaming" (no necessita descàrrega prèvia).

CGT CHIAPAS
http://www.cgtchiapas.org/
Campanya de suport de la CGT en favor del poble de Chiapas: debats, denúncies, notícies, recursos, etc.

Llibres

“Els brigadistes entre nosaltres”

ANGELA JACKSON
Cossetània Edicions

“Els brigadistes entre nosaltres” és el primer estudi que explora el període de relativa calma que va haver-hi abans de la Batalla de l’Ebre, la darrera gran batalla de la Guerra Civil espanyola. Després d’una desastrosa retirada d’Aragó a començaments de la primavera de 1938, els voluntaris de les Brigades Internacionals i els soldats espanyols i catalans de l’exèrcit republicà es van reagrupar al nord de l’Ebre. Durant les setmanes següents van aixecar la moral, van preparar-se per a l’ofensiva que s’apropava i van relacionar-se amb la població local.

El treball d’investigació examina tant el punt de vista local com l’estranger, servint-se de fonts que abasten més de setanta anys. A banda del material escrit (cartes, memòries i reportatges de premsa), aquest llibre, profusament il·lustrat, fa ús de noves entrevistes amb brigadistes internacionals i civils catalans. Moltes de les fotografies dels soldats i els habitants dels pobles no s’havien publicat abans.

Ignorat en gran part pels historiadors fins ara, aquest període entre batalles treu a la llum diferents aspectes de la guerra. Des d’un punt de vista català, el llibre investiga l’impacte que va tenir la presència de tants soldats en la població civil i les reaccions de la canalla davant uns fets que els van trasbalsar la tranquil·litat. Pel que fa a les tropes estrangeres de les Brigades Internacionals, però, s’han de tenir en compte altres qüestions. ¿Fins a quin punt, per exemple, es podien mantenir els profunds ideals de justícia i igualtat social malgrat el gran desequilibri de poder que existia entre militars i civils? Així mateix, no hem d’oblidar la importància de l’actitud dels civils vers els soldats, ja que era clau per a la seva moral.

"Memorias de un colectivista libertario badalonés (1936-1939)"

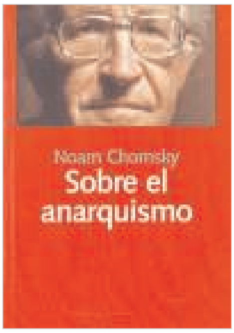
JOAN ZAMBRANA
CEDALL i Centre d´Estudis Llibertaris Federica Montseny

Col·lectiu Catalunya

Acaba de sortir un nou llibre que ens dóna una mica més de llum sobre la història llibertària de Badalona en temps de revolució i guerra (1936-1939). El llibre és un inèdit del nostre estimat militant anarcosindicalista Josep Costa Font (1906-1990) i es titula "Memorias de un colectivista libertario badalonés (1936-1939)".

En aquest escrit, Josep Costa Font ens ha llegat una descripció històrica del procés revolucionari a Badalona, sent tambien un relat amè de com es va anar construint la col·lectivització del tèxtil, un dels sectors bàsics industrials d'aquesta ciutat costanera. Estem davant un llibre que àmplia la nostra informació sobre el procés revolucionari global, i que reivindica, sense deixar d'assenyalar algunes mancances, la vigència i actualitat del procés llibertari transformador.

El llibre ha estat editat gràcies a la labor conjunta del CEDALL i del Centre d´Estudis Llibertaris Federica Montseny, en el seu intent d'anar recomponent la història llibertària de Badalona, poc coneguda i així mateix poc reivindicada.

“Sobre el anarquismo”

NOAM CHOMSKY
Laetoli Editorial
Col·lecció Libros Abiertos

Col·lectiu Catalunya

Noam Chomsky, un dels intel·lectuals més influents del món, considera que l’anarquisme és la confluència de dos grans corrents, el socialisme i el liberalisme, que des d’abans de la Revolució Francesa van trobar «aquesta expressió característica de la vida intel·lectual d’Europa», com escrivia Rudolf Rocker. L’anarquisme és, per tant, hereu de la Il·lustració i clava les seves arrels en Rousseau, Humboldt i altres filòsofs. En els darrers 100 anys, pocs corrents de pensament han tingut a l’Estat espanyol tanta influència i importància i, no obstant, pocs han estat tan mal entesos. L’anarquisme, deia Bertrand Rusell, és «l’ideal últim al qual hauria d’aproximar-se la societat». No hi ha motius per suposar que la història s’ha acabat i que les actuals estructures d’autoritat i domini estan gravades en pedra. «Confesso la meva admiració per Chomsky, a pesar dels seus contralums. No tinc cap dubte que en ocasions els seus judicis han estat excessivament sumaris.

Però la seva enteresa, tenacitat i esforç per donar a conèixer la cara oculta de les coses em sembla admirable i exemplar. En un moment que és molt fàcil manipular la informació, ha intentat no deixar-se enganyar. Ha donat a conèixer fets terribles, i ha donat veu als que no tenen veu» (José Antonio Marina).

«Noam Chomsky és un dels crítics més destacats del poder injust i els seus enganys» (Edward Said).

«Un rebel sense pausa» (Bono).

Noam Chomsky (Nova York, 1928) és un dels intel·lectuals més coneguts i respectats en l'actualitat. La seva incessant activitat abasta des dels seus estudis lingüístics i la docència en el Massachussets Institute of Technology (MIT) als seus llibres polítics, en els quals ha analitzat i denunciat especialment la política exterior d'EUA. Entre les seves nombroses obres poden destacar-se “Els nous intel·lectuals”, “Els guardians de la llibertat”, “Il·lusions necessàries”, “La por a la democràcia”, “Any 501: la conquesta continua”, “Pirates i emperadors”, “La cinquena llibertat”, “Estats canalles”, “Hegemonia o supervivència”, “Poder i terror”, “Estats perillosos”, “Ambicions imperials”, “El govern en el futur” o “Intervencions”.

El 2005 Chomsky va ser triat pels lectors de la revista nord-americana “Foreign Policy” i la britànica “Prospect” com a l'intel·lectual més influent del món.

José Luis Gil Aristu és llicenciat en filologia clàssica i tradueix de l'alemany, anglès, francès, llatí i grec antic. És el curador d’aquest volum en què veiem el Chomsky anarquista, llibertari en el penssament, defensor dels anarquistes i de les lluites revolucionàries antiautoritàries d’arreu del món

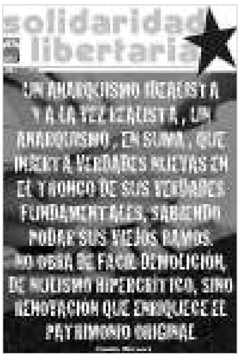
Revistes

INFOESPAI
Butlletí de l'Info Espai, ocal a Gràcia, Pl. del Sol 19-20 baixos, 08012 Barcelona, www.infoespai.org / infoespai@infoespai.org

EL PESOL NEGRE
Publicació llibertària Alt Llobregat i el Cardener, 10 anys,pesolnegre@berguedallibertari.org / www.berguedallibertari.org/pesolnou

SOLIDARIDAD LIBERTARIA
Butlletí CGT Burgos, Con Sud Llatinoamericà,solidaridadlibertaria.cgtburgos@gmail.com / www.solidaridadlibertaria.blogspot.com

BELTZA
Publicació de la CGT-LKN del Pais Basc i Navarra, sindical i social, Bailén 7, dto. 5, 48003 Bilbao, beltza@cgtbizkaia.grupouni2.com

> IMATGES QUE PARLEN

‘El honor de las injurias’

Josep Estivill

Aquest és un documental biogràfic apassionant sobre l'anarquista Felipe Sandoval, àlias Doctor Muñiz, un paleta nascut en un barri marginal de Madrid que, marcat íntimament per la repressió policíaca, les presons i la misèria, es llança a una carrera d'acció violenta en favor de la justícia social i en contra dels poders i les tiranies. Comet atracaments i participa en conspiracions per derrocar la dictadura de Primo de Rivera. És empresonat i després marxa a l'exili. Allí coneix Durruti i Garcia Oliver, entre d'altres. Amb la II República arriba el somni de la utopia llibertària, un somni que ràpidament es dissipa amb l'insuficient abast de les reformes burgeses i, novament, emprèn l'acció directa i torna a la presó. Alliberat amb la Revolució de juliol del 1936, Sandoval es dedica a descobrir els quintacolumnistes que, segons els feixistes, omplen de col·laboracionistes la capital republicana.

El documental comença amb Sandoval detingut l'estiu de 1939 a una comissaria franquista tot escrivint una confessió de les accions comeses. Apareixen fotos seves i el repàs de la seva vida.

És evident que, com totes les històries de reconstrucció de la Història, hi ha subjectivitats, buits i oblits, criteris discutibles i, fins i tot, errors, limitacions, mancances i, en algunes vegades -no és aquest el cas- manipulacions intencionades. Algunes crítiques han posat de manifest la inexactitud d'alguns detalls que no estarien avalats per les proves documentals. Però no importa perquè el seu director, l'artista plàstic Carlos García-Alix, volia retratar la cara més fosca, trista i sòrdida de la guerra i de la condició humana, volia plantejar els matisos, més enllà de la dicotomia de bons i dolents, d'una època on la violència formava part de la pròpia estructura de la societat.

Aquest documental és en la seva factura visual extraordinari. Compta amb una magnífica construcció del guió, un ritme tranquil encara que dinàmic, un munt de fotos antigues -moltes són inèdites i tenen una gran qualitat artística-; filmacions d'època i una narració precisa amb l'explicació crua dels fets. També hi ha algunes escenes actuals de reconstrucció de moments concrets.

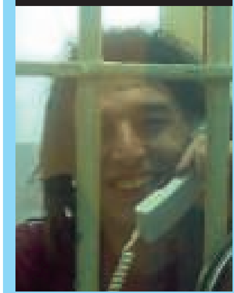
Creiem, en definitiva, que “El honor de las injurias” suposa una gran novetat pel fet de no centrar-se en la figura de les víctimes sinó que, per primera vegada, investiga amb rigor la figura dels botxins.

FRANCESC ARGEMÍ 'FRANKI', PRES POLÍTIC CATALÀ

'La presó representa una segona condemna'

"El tercer grau no ha suposat cap renúncia"

> LA FRASE...

"No hem aconseguit que es reconegui el caràcter polític del cas"

"Sempre he estat conseqüent amb la meva manera de pensar i des de bon principi vam considerar que el meu cas era un atac repressiu cap al conjunt dels moviments socials"

Roger Palà (La "Directa")

El jove terrassenc Francesc Argemí 'Franki' ha passat 44 dies empresonat a Brians II. L'han condemnat a dos anys i vuit mesos de presó per desordres públics, atemptat a l'autoritat i ultratge a Espanya. El 10 de juny, després d'una intensa campanya per exigir la seva llibertat, el departament de Justícia de la Generalitat li ha concedit el tercer grau: no ha de romandre tot el dia a la presó, però ha de pernoctar a la Model de diumenge a dijous. Ara vol continuar amb els seus estudis, tornar a la feina i reanudar la militància.

-Has hagut de fer alguna renúncia política per aconseguir el tercer grau?

-No. En cap moment Institucions Penitenciàries m'ha proposat fer una declaració de penediment ni m'ha fet cap mena de xantatge en relació al tercer grau. Tot i això, jo mateix he manifestat en tot moment a l'equip de tractament de Brians II, que és qui decideix el grau en què he de complir condemna, que considerava que la meva pena era política i que no m'havia de penedir de res.

-El caràcter polític del teu cas ha suposat que s'agilitzessin els tràmits?

-La concessió del meu tercer grau és ajustada a la llei. En cap moment han fet una excepció. Si que és cert, però, que hi ha altres casos repressius en què, si al carrer no hi ha un moviment que de denúncia, les institucions no mouen un dit. Tot i això, cal ser conscients que no hem aconseguit el nostre objectiu: que es reconegués el caire polític del cas, com a mínm a un nivell oficial. La condemna segueix en peu.

-La condemna per ultratge a Espanya (sis mesos del total de la pena) podria solventar-se pagant una multa de 1.260 euros. En algun moment t'has plantejat de fer-ho?

-No. Sempre he estat conseqüent amb la meva manera de pensar i des de bon principi, amb els col·lectius antirepressius que m'han donat suport, vam considerar que el meu cas era un atac repressiu cap al conjunt dels moviments socials dissidents. Per tant, a nivell legal, ens hem negat a pagar tant la multa com la responsabilitat civil que s'ha derivat de la condemna, en aquest cas els 60 euros que costa la bandera espanyola suposadament ultratjada i els 20 euros d'un walki de la policia municipal que diuen que va resultar malmès.

-Si només t'haguessin condemnat per ultratge a Espanya, no hauries ingressat a presó: el gruix de la pena són els delictes de desordes públics i atemptat. Perquè s'ha basat la campanya en la qüestió de la bandera?

-L'ultratge a Espanya és el delicte que més els cou. Hi ha una sèrie de drets que els moviments socials han anat guanyant al llarg dels anys: un exemple molt clar és el dels insubmisos al servei militar obligatori. Gràcies a la seva lluita, que va suposar penes de presó, avui en dia la mili ja no existeix. De la mateixa manera, hi ha altres drets que estem intentant guanyar, per exemple, la despenalització de l'okupació o, en un sentit més ampli, la lluita contra l'Estat opressor espanyol. Delictes com l'ultratge a Espanya generen molt de debat perquè una majoria de la societat els considera injustos. Llavors, el poder obta per presentarnos com a criminals. En el meu cas, com una persona que causa desordres en una Festa Major, que pega a la policia...

-Sempre has defensat que no ets l'autor dels delictes dels que se t'acusa.

-No s'ha provat la meva participació en els fets. Les proves gràfiques són una desena de fotografies en què hi apareix molta gent intentant estripar una bandera espanyola: jo no hi surto. La pròpia policia municipal ha declarat que jo estava al lloc dels fets, però que no vaig participar-hi. I jo sempre he dit que, en aquell moment, no hi era present. La meva condemna, dictada en el seu dia pel jutge Enrique Rovira del Canto, un personatge sinistre que era fiscal militar durant la dictadura, arriba a admetre que la meva participació no està acreditada, però tot i així em condemna per la possibilitat que arribés a participar dels fets. D'això se'n diu presumció de culpabilitat.

-La consellera de Justícia de la Generalitat, Montserrat Tura, va comparar el teu cas amb el d'un cap rapat d'extrema dreta que cremés una senyera, en el sentit que tots els ultratges a les banderes s'havien de perseguir. Què n'opines?

-Quants cap rapats feixistes han ultratjat la bandera catalana i no se'ls persegueix? Que la consellera Tura presenti tots els casos en què la policia ha perseguit fatxes que cremin senyeres! Crec que és evident que en aquests casos hi ha dues vares de medir.

-La realitat de la presó coincideix amb la denúncia que en fan els moviments socials anticarceraris?

-La presó és una segona condemna. Una pena privativa de llibertat no hauria d'incloure el càstig extra que suposa totes les dificultats del sistema penitenciari actual: manca d'informació, problemes per mantenir el contacte amb la família i amics, les instàncies que mai obtenen resposta, el mal tracte dels funcionaris... A això cal afegir la precarietat de les instal·lacions.

-Quina ha estat la relació amb els funcionaris i la resta de presos?

-He tingut problemes amb diversos funcionaris que, coneixedors del meu cas, m'han escridassat i insultat, tractant-me amb un nivell de submissió i desafiament que no hauria de ser normal dins d'una presó. Amb els altres presos, a nivell polític no he tingut cap sintonia. Amb la resta de companys presos, bàsicament he fet algunes coneixences, he ajudat alguns interns a realitzar instàncies i recursos...

-Continuant la feina antirepressiva!

-La feina antirepressiva dels moviments socials és molt important. Sempre estàs més preparat quan has de viure la repressió en la pròpia pell. Ara bé, per molt que hi hagis treballat, fins que no ho pateixes... Ni punt de comparació.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Art

Jordi Martí Font

No és aquesta la manera de representar res més que les teves pròpies sensacions, les teves pròpies percepcions, les teves pròpies relacions, implosions i expressions. Perquè ets, malgrat et pesi, un ésser social i les teves són les de moltes altres i es fan entre les altres.

Malgrat tot, no s'admet el control, no s'admet la censura, no s'admet el mercat, no s'admet res més que l'expressió i la convulsió, l'explosió dels sentits i sentir mentre es crea i es transmet –o no- el que una veu, mira, sent i vol ensenyar, fer sentir i notar.

Ni al servei de les idees ni negant-les quan hi són i no s'anomenen, ni al servei del mercat ni fent-ho tot per plau-re'l.

La vida, al cap i a la fi, organitzada al voltant dels sentits i de seva revolució –mai en majúscula. No és aquesta...

Utopia

1516. Thomas More fa deu nits que no dorm. El neguit el porta de corcoll i viu damunt de la seva taula, escrivint i escrivint. Sempre ha escrit, però ara és diferent, diu que ho ha trobat. Escriu "Utopia" i esdevé així, creador de paraules, inventor de mots. La seva utilització i el que vol que vulgui dir, lluny del món on vivia, doten la paraula d'una força tel·lúrica que la fa arribar fins a avui. Filla del platonisme pe allò del "millor estat de coses possible", el poder intenta que vulgui dir fals i mentider. Us ho diran mil cops: "utòpics". Però alhora ens dota d'eines precises per dir-los que no volem el que ens donin, sinó el que aconseguim camí de la utopia. A algú realment li interessa el final del camí, carregat de mitges mentides a les quals s'adequarà la realitat?

Utòpics? És clar que sí, però primer que res transformem la realitat més immediata. I quan sumem utopia i realitat, aleshores és quan realment els fem por. I ens fem feliços. Joan Rovira, Étienne Cabet, Narcís Monturiol... i nosaltres mateixes. I que ens perdoni Marcuse.

Alegria

Li petaven les dents. Deixava que la ratlla de la seva boca es malmetés sense pressa i la línia recta esdevenia irregular. Tremolava. Dibuixava, així, a poc a poc, un somriure que il·luminava la seva cara, malgrat la neu l'estigués tapant, malgrat sabés que més aviat que tard el fred d'aquell estiu irregular l'acabaria xuclant del tot i la neu que havia caigut se l'empassaria. El fred havia vingut a robar-li l'alegria i s'hi negava rotundament. Estigueu segurs que ho va aconseguir perquè així ho volia. Alegria (sona Antònia Font).

I el que ve en fem cent!!!